

HẮC KHIẾT MINH

Review by Pisa

Cho
đến bây
giờ
tùy
em

Danh sách chương

- [Giới thiệu Cho Tới Bây Giờ Tùy Em](#)
- [Chương 1: Mở đầu](#)
- [Chương 2: Chương 1.1](#)
- [Chương 3: Chương 1.2](#)
- [Chương 4: Chương 1.3](#)
- [Chương 5: Chương 1.4](#)
- [Chương 6: Chương 2.1](#)
- [Chương 7: Chương 2.2](#)
- [Chương 8: Chương 2.3](#)
- [Chương 9: Chương 3.1](#)
- [Chương 10: Chương 3.2](#)
- [Chương 11: Chương 3.3](#)
- [Chương 12: Chương 4.1](#)
- [Chương 13: Chương 4.2](#)
- [Chương 14: Chương 4.3](#)
- [Chương 15: Chương 5.1](#)
- [Chương 16: Chương 5.2](#)
- [Chương 17: Chương 5.3](#)
- [Chương 18: Chương 6.1](#)
- [Chương 19: Chương 6.2](#)
- [Chương 20: Chương 6.3](#)
- [Chương 21: Hộp cộng hưởng](#)
- [Chương 22: Chương 7.2](#)
- [Chương 23: Chương 7.3](#)
- [Chương 24: Chương 8.1](#)
- [Chương 25: Chương 8.2](#)
- [Chương 26: Chương 8.3](#)
- [Chương 27: Chương 9](#)
- [Chương 28: Chương 10](#)

Giới thiệu Cho Tới Bây Giờ Tùy Em

Anh luôn cứng rắn không bao giờ thừa nhận tình cảm của mình, Cho Tới Bây Giờ Tùy Em không ai nghĩ rằng tình bạn có thể cùng nhau lên giường mà không có lời oán trách. Chỉ cần có mắt thì đều nhìn ra được tâm ý mà anh đang cất giấu...

Còn tỏ ra không thương yêu gì cô khuyến khích cô yêu người khác! Đi một vòng lớn thì mới nhận ra được trong lòng anh thích nhất chính là người nào. Mười năm nay cô một chút lại một chút dung nhập vào cuộc sống của anh.

Đến lúc chuyện đã đi quá xa thì anh mới bộc lộ mình đó là ép cô cùng anh lên thăm đồ đi hết đoạn đường còn lại. Giờ đây đã chính thức anh lên tiếng của người đàn ông thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Kinh nguyệt tối, bụng đau âm ỉ. Cô rút nằm trong chăn, Lâm Khả Uy chau chặt lông mày, không nhìn được đuôi các ngón tay ra, dùng móng tay chà xát lên gương mặt người đàn ông nằm bên cạnh. Thấy anh vẫn còn ngủ say, không có tỉnh, tay của cô không nhìn được đưa tới gần mặt anh.

“Tên đàn ông xấu xí, anh...” Cô thì thầm, bàn tay vỗ về mặt anh vô cùng nhẹ nhàng.

Biết anh ở thời điểm vừa mới vào làm, khi đó, anh chỉ là một ca sĩ Rock and Roll bị đài truyền hình đấu tranh che giấu mà sự kiêu căng vẫn không giảm, mà cô, cũng chỉ là một trợ lý trang điểm nhỏ bé.

Thật ra thì Hình Lỗi không đẹp trai, gương mặt bình thường, mặt vuông chữ điền, chiếc mũi cũng không thẳng, ánh mắt không có tinh thần, cô thấy thật kỳ quái, không hiểu được tự tin của người này từ đâu mà có, sau một lần ở PUB thấy anh trên sân khấu, mới hiểu được vì sao anh lại có được sự tự tin như thế.

Người đàn ông này khiến toàn trường vang dội, lần đó cô mới biết được cái gì gọi là nhiệt huyết sôi trào, cũng mới hiểu được cái gì gọi là sự quyến rũ trên sân khấu.

Rất khó để tưởng tượng một cây ghi-ta điện cùng với một cái microphone lại có thể khiến người ta thay đổi nhiều như thế. Nhưng anh lại chính là người như vậy. Bình thường Hình Lỗi trầm mặc lại ít nói khiến người khác không hiểu anh xấu hổ hay lạnh lùng, nhưng khi vừa đứng lên sân khấu, anh hoàn toàn trở nên cuồng dã. Khí thế không có gì có thể sánh kịp, giờ tay nhắc chân một chút cũng khiến người khác trở nên say mê.

Cũng từ ngày đó trở đi, cô biết rõ mình sẽ chỉ chiếm một phần trong cuộc đời của anh, cũng chỉ có thể là một phần. Vì ở phía dưới sân khấu, anh đam mê việc sáng tác âm nhạc, còn khi ở phía trên sân khấu, anh lại khiến cho người khác mê say. Cho dù là ở nơi nào đi chăng nữa, cô cũng đều không cách nào toàn bộ có được anh. Chỉ có những lúc đêm khuya vắng người,

khi anh nằm ngay bên cạnh, thì cô mới có thể cảm nhận được anh là của mình.

Người đàn ông của Lâm Khả Uy cô. . .

Một người đàn ông thiếu đầu óc trong cuộc sống bình thường.

Cô cũng không nói anh đẹp trai cũng chẳng nói anh khốc, cho dù mấy năm này tự tay cô khéo léo chăm sóc, cái gương mặt kia nhiều mạch máu đã có thể nhìn, năm đó anh dùng khuôn mặt phổ biến này khiến con đường truyền thông nguy hiểm, quần chúng ngay từ đầu đã quỳ gối dưới chân anh, không hề kiêng dè tâng bốc anh thành vua của loại nhạc Rock and roll, nói anh có nhiều khốc, có nhiều sức quyến rũ. Kể cả như thế, ngoại trừ thật lâu thật lâu trước kia cô từng nói qua một lần như vậy thì những năm này, cô lại không có lại nói, ngược lại cả ngày lẫn đêm đều gọi anh là tên đàn ông xấu xí, anh cũng chẳng thèm để ý, mỗi lần nghe xong cũng chỉ giật nhẹ khóe miệng, khiến cô hoài nghi anh rốt cuộc có biết cô vì yêu nên mới luôn gọi như vậy hay không.

Tay của cô khẽ vuốt qua trán anh, sau đó luồn vào bên trong mái tóc đen, quay đầu anh lại một chút, rồi ấn lên môi anh một nụ hôn.

Anh thiếu đầu óc như vậy, có lẽ nhất định không biết, làm không tốt đến bây giờ vẫn còn tưởng rằng. . .

Rõ là... khiến người khác tức giận...

Không nhận được cắn lên môi mỏng của anh một cái. Cuối cùng anh cũng tỉnh, theo thói quen hôn trả.

“Lại không ngủ được?” Mắt nhấp nhem vẫn chưa tỉnh, một tay nắm lấy gáy cô, dán lên môi cô, giọng nói mang theo vẻ ngái ngủ nồng đậm.

Cô không đáp, cái tay nhỏ bé luồn vào trong áo sơ mi mở rộng của anh, vỗ về chơi đùa lồng ngực, sau đó đi xuống, xuống chút nữa.

Quy luật hô hấp của anh dần trở nên nặng nề, cô như con mèo nhỏ dán lên người anh cọ xát, anh rớt cuộc mở mắt ra, lật người đè cô xuống dưới thân, cúi đầu găm lấy cần cổ trắng ngần của cô.

Cô thở gấp một tiếng, cười khẽ, đẩy đầu vai anh, “Không được...”

“Tại sao?” Đôi mắt anh u ám, âm thanh thô lỗ.

“kinh nguyệt của em tới.” Cô lầu bầu.

Anh dừng động tác lại, vặn lỏng mào, dán lên chiếc mũi thẳng thanh tú của cô, âm thanh tức giận, “VẬY mà em còn dám trêu chọc anh!”

“Ai bảo anh dám ngủ.” Cô nhướn mày, nét mặt một bộ dạng “Đáng đời anh”.

“Yêu nữ.” Anh nói.

“Tên đàn ông xấu xí.” Cô nhăn lỗ mũi đáp lại.

Anh cúi người nâng khuôn mặt cô hôn xuống, cho tới khi toàn thân cô không nhìn được khát vọng mà run rẩy mới chột buông ra. Cặp mắt sáng trong phải thở gấp, bộ dạng giống như vừa bị ngã xuống từ võ đài.

“Xấu xa.” Cô tức giận thở khẽ rồi liếc anh một cái.

“Học theo em.” Khóe miệng anh tràn đầy ý cười, lấy ngón cái khẽ vuốt lên đôi môi bị sưng vì nụ hôn của cô, mới chột nhíu mày hài lòng lật người xuống giường, đến phòng bếp giúp cô bụng nước lấy thuốc.

Hai mắt cô liếc anh khi đang uống thuốc, nhìn anh ngồi ở bên giường, trong tay cầm cốc nước ấm, miệng không nhìn được ngáp mấy cái, bất giác đưa tay sờ sờ mặt của anh.

“Anh rất mệt sao?”

“Khá tốt.”

“Tuần biểu diễn bên kia chẳng nhẽ xong rồi sao?” Không tin câu trả lời của anh, cô khẽ cau mày hỏi .

“Đó là Trong nước, sau đó phải đi Đông Nam Á cùng với Hongkong.” Anh lại đưa cốc nước cho cô.

“Thật vội.” Tay cô nhận lấy, uống một hớp, nuốt viên thuốc vào.

“Phải.” Anh đáp một tiếng, giật nhẹ khóe miệng.

Anh phải đi thật lâu sao?

Vốn muốn hỏi, thế nhưng thanh âm lại nghẹn trong cổ họng, cô tiếp tục uống nước, không nói gì.

Anh đi đâu, không phải cô muốn là có thể đi cùng, bởi vì cô không phải là bạn gái của anh, cũng chẳng phải là vợ. Cô chỉ là một người bạn tốt mười năm, khác với những người bạn bình thường khác của anh ở chỗ hai người thỉnh thoảng sẽ lại lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Buổi sáng như vừa có động đất, Lâm Khả Uy nằm ở trên giường, ngay cả mở mắt cũng cảm thấy không có sức lực.

Trải qua một đêm ho khan, âm thanh của cô trở nên rời rạc , trong miệng giống như bị đặt một miếng gỗ cứng, toàn bộ câu chữ giống như được kết hợp từ những tiếng “rắc rắc”. Thật là đáng sợ, vừa mở miệng, cả người cô đều cảm thấy sợ hãi.

Nằm ở trên giường chờ đợi thật lâu, trong đầu bỗng thành một mảnh, mấy phút sau, cô giãy dụa bò lên lấy điện thoại bên cạnh, nhấn mấy dãy số ——

“Này, tớ là biến thái, mang quần lót giao ra đây——”

“Rắc Rắc “ , a. Âm thanh lần này thay đổi giống như là con vịt.

“Này, bệnh cảm của cậu lại thành nghiêm trọng rồi sao?” Tiếng nói của Bạch Vân từ trong microphone truyền ra ! Giọng nói mang theo ý cười.

Ai, thật là không dễ chơi.

Trùng mắt nhìn mấy nghìn bức ảnh hợp thành bức tranh San Francisco hình tròn, cô liên tục ho khan.

“Cậu ổn đấy chứ? Có cần đi bác sĩ không?”

“Ôi.” Cô yếu đuối đáp một tiếng, không chút sức lực lật người, nằm thẳng ở trên giường.

“Ôi là có hay không ?”

“Xem qua rồi.” Âm thanh khàn khàn rung động qua cổ họng, như chiếc xe tải cũ kĩ đang phí sức để khởi động động cơ.

“Trời ạ, âm thanh của cậu thật đáng sợ.” Bạch Vân cười khẽ một tiếng, hỏi

tiếp: “Hình Lỗi đâu? Còn chưa trở về sao?”

“Ừ.” Ôm cái gối của anh, cô dùng sức ho khan hai tiếng như để hả giận rồi mới nói: “Anh ấy đi Hồng Kông, hai ngày nữa mới có thể trở về.”

“Cậu có muốn mình mang đồ ăn qua không?”

“Tớ ăn không vào.”

“VẬY chờ đóng cửa rồi tớ sẽ qua, nếu cậu không muốn ăn thì cứ để đấy đã.”

“Được.”

“OK, bây giờ cậu tốt nhất nên đi ngủ.”

“Ừ, Bye.” Cô vốn muốn cúp điện thoại, nhưng đúng lúc lại nhớ ra chuyện, nói: “Đúng rồi, Tiểu Vân, bọn mình ở sát vách đó.”

“Thế cậu lại định chạy tới phòng ngủ của người ta à?” Bạch Vân buồn cười hỏi.

“Tại giường của anh ấy tương đối lớn chứ sao.” Cô giải thích qua loa.

“Vâng vâng vâng, vậy là tớ không thể không đi a.... Ha ha. Tốt lắm, cậu tốt nhất nên nghỉ ngơi, tối nay tớ sẽ qua, Bye.”

Nghe Bạch Vân trêu chọc tựa như cười nói, mặt của cô tự dưng đỏ lên, phần nộ cúp điện thoại, cả người lùi vào bên trong chăn ấm, lâu bầu nói: “Cái giường này chính là tương đối lớn mà. Khụ khụ khụ.”

Đáng chết, cô thật sự ghét bị cảm, cô là thể loại bình thường sẽ rất ít khi bị bệnh, mà một khi đã bị thì giống như muốn mạng người, một chút cảm nhỏ, liền khiến cô chết dí ở chỗ này, may mà gần đây tương đối không bận rộn, nếu muốn cô ôm bệnh làm việc, cô nhất định sẽ bất tỉnh ngay trong phòng trang điểm. —— ắt xì!

Chợt hắt hơi một cái thật to làm cắt đứt suy nghĩ trong đầu cô.

Rút hai tờ giấy ở đầu giường lau lau hỉ mũi, cô nhìn thấy trên giấy ghi chép bên cạnh điện thoại có để lại số điện thoại liên lạc khẩn cấp, không hiểu vì sao vánh mắt tự dưng lại hồng hồng.

Ghét, cô thật sự muốn gọi anh trở về ngay lập tức.

Ngẩn người nhìn chằm chằm điện thoại một lúc lâu, cô yên lặng nằm trên giường, biết việc đây cũng chỉ có thể để suy nghĩ một chút mà thôi. Cô cũng không phải người nào đó của anh, gọi bảo anh hủy bỏ thông báo để chạy về Đài Loan vì một người bạn nhỏ nhỏ là cô, thật sự là căng rồi.

Khẽ thở dài, cô ôm lấy gối đầu của anh một lần nữa, hai mắt nhắm nghiền, thử một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Tút...Tút...Tút....

Không người nào nghe điện thoại khiến Hình Lỗi cau chặt mày lại. Sau lưng là những tiếng cười nói ồn ào, anh nghe mà như không nghe thấy, thử một lần nữa nhấn số điện thoại của cô, nhưng vẫn trong trạng thái tắt máy.

“Thế nào, điện thoại vẫn không có người nhận sao?” Tiểu Uông thấy anh lại nhấn số điện thoại của một người, không nhịn được đi tới hỏi: “Có phải là đi ra ngoài hẹn hò rồi không?”

Anh đưa tay bóp mặt Tiểu Uông đến biến dạng lúc này điện thoại lại kết nối được.

“Này Bạch Vân, cà phê.”

“Bạch Vân?”

“Hình Lỗi?” Nghe thật lâu chưa phát ra âm thanh, Bạch Vân có chút kinh ngạc.

“Đúng. Uy Uy đang ở cùng với cô sao?” Anh lần thứ hai bóp mặt Tiểu Uông đến biến dạng, nghiêng người sang hỏi.

“Không có, anh chờ một chút. Tiểu thư, cà phê 150 đồng, cảm ơn.” Bạch Vân bên này vừa thu tiền khách, vừa nói: “Cô ấy không có ở nhà đúng không?”

“Nhà cô ấy không ai nhận điện thoại.”

“A, đúng rồi, tôi quên mất, con bé ấy chạy đến nhà anh ngủ rồi.” Cô khẽ mỉm cười, nhận tiền rồi nói: “Cậu ấy nói giường anh tương đối lớn.”

Anh nhếch một bên lông mày, “Tôi cũng vừa mới gọi qua, cũng không ai nhận.”

“Có lẽ đi ngủ rồi. Buổi chiều tôi vẫn còn nhận được điện thoại của cậu ấy, tới buổi tối sẽ mang đồ ăn qua.”

“Cô ấy khá hơn chút nào không?” Một tay chống lên trên tường, Hình Lỗi nhú mày, yên lặng lo lắng, người phụ nữ kia luôn ngủ không sâu, chưa bao giờ ngủ thẳng không nhận điện thoại.

“Cậu ấy có đi bác sĩ, chỉ là âm thanh trở nên rất đáng sợ, giống như con vịt.”

“Cô cùng đi với cô ấy sao?”

“Không có, là cô ấy tự đi.”

Mím chặt môi, anh nhìn chăm chăm vách tường, biết người phụ nữ kia nhất định sẽ không đi.

“OK, cảm ơn, không sao, chờ tôi về có thời gian rảnh rồi sẽ mời cô đi ăn cơm, Bye.”

“Không khách khí, Bye.”

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Nhấn phím tắt kết nối, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tiểu Uông mặt tò mò giống chú chó nhỏ.

“Như thế nào? Cô ấy đã chạy đi đâu? Hẹn hò sao?”

Lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, Hình Lỗi bỏ qua Tiểu Uông đang ồn ào bên cạnh, trở lại chỗ ngồi mặc áo khoác vào, giải thích một chút với người đại diện, liền xoay người ra khỏi PUB.

Thấy anh ra khỏi cửa, Tiểu Uông sững sốt một chút, vội chạy đến người đại diện bên cạnh nói: “Này, anh Trương, sao A Lỗi lại đi rồi?”

“Cậu ấy nói trong nhà có chuyện, muốn quay trở về Đài Loan.” Anh Trương ứng phó gọi phục vụ, “Đưa tới một két bia.”

“Cậu ấy chỉ có một mình, trong nhà sẽ có chuyện gì chứ, anh ngu à?” Tiểu Uông trừng lớn mắt nhắc nhở.

“Đúng nha...” Anh Trương nghe vậy sững sốt một chút, thông minh cười hai tiếng nói: “Ha ha. Dù sao chúng ta ngày mai cũng phải đi về, cậu ấy về sớm một ngày cũng tốt, tránh cho việc đến lúc đó sân bay lại chen chúc thành một đống.

“Vâng, thế ngày mai nhóm phóng viên kia phải làm thế nào? Anh giải thích với bọn họ như thế nào?” Tiểu Uông đặt mông ngồi vào trên ghế, hai chân vắt chéo lạnh lạnh nói.

“À. Cứ nói thật thôi.” Anh Trương cười nói.

“Nói bạn gái cậu ấy bị cảm, cho nên mới chạy về Đài Loan sao?”

“Cậu không muốn sống nữa hả!” Anh Trương đưa tay gõ một cái lên đầu hắn, nói: “Đương nhiên là nói cậu ấy có việc gấp nên phải trở về Đài Loan, cậu cứ tiếp tục ở đây nói hươu nói vượn, ngày nào đó để đám chó săn nghe

thấy được, làm dư luận ầm ĩ xôn xao thì cẩn thận không bị A Lỗi đập đến chân trời.”

“Oa oa, rất đau, em không có sai mà.” Tiểu Uông mặt vô tội phủ nhận, “Khắp thiên hạ đều biết hai người bọn họ là người yêu, có mình cậu ấy không biết, thật là, nếu cậu ấy không sớm nhận ra, anh xem một ngày nào đó cậu ấy nhất định sẽ phải đuổi theo người ta.”

“Vậy thì cậu cứ chờ đi” Trước khi tới ngày đó thì miệng của cậu tốt nhất là... cho tôi ——” Trương ca dùng sức làm động tác kéo kéo trên bờ môi.

“Ngậm miệng đúng không.” Tiểu Uông cười hì hì một tiếng, giống như tên nhóc chào theo kiểu nghi thức quân đội, nhận lấy bia từ phục vụ đưa tới.”Hiểu rõ, em sẽ không nói, em uống được chưa?”

“Được, chỉ cần cậu nhắm mắt ngậm miệng, cậu uống gì đều được.” Bên cạnh đó A Thành cũng tiến lại gần, cười vỗ vỗ vào lưng anh Trương , ồn ào nói: “Dù sao cũng là anh Trương mời khách, đúng không?”

“Đúng đúng, tôi mời.” Anh Trương chấp nhận cười đáp.

Nghe vậy, xung quanh bốn phía nổi lên tiếng huýt gió, trong khoảng thời gian ngắn gọi rượu với chút thức ăn, đoàn người ở trong PUB chơi thẳng tới nửa đêm canh ba mới dừng lại.

Đáp chuyến máy bay cuối cùng trở về, lại qua nhiều phi trường trở về cao ốc Đạm Thủy, khi Hình Lỗi trở về nhà của mình, đã gần tới đêm khuya. Lấy chìa khóa mở cửa, vào nhà để hành lý xuống rồi cởi áo khoác ra, anh đi vào trong phòng ngủ, quả nhiên thấy trên giường có một ổ chăn ấm nhô lên .

Anh đi lên phía trước, thấy cả người cô núp vào bên trong ổ chăn, chỉ có cái trán xinh xắn cùng vài lọn tóc mai ngấn lộ ra ngoài.

Anh đến bên giường ngồi xuống, kéo chăn ấm xuống đến cổ cô, đã lập tức nhìn thấy đầu cô đầy mồ hôi, cả gương mặt nhỏ nhắn màu hồng, giống như ngọt ngào nằm trong chăn đến mấy giờ liền.

Thật là, người phụ nữ này sẽ chẳng bao giờ biết tự chăm sóc bản thân.

Đưa tay sờ nhẹ lên trán cô, chỉ cảm thấy nóng rát, anh nhăn mày, đến phòng tắm cầm khăn lông ướt, thay cô lau đi những giọt mồ hôi. Uy Uy đang ngủ khê thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đang cau chặt lại cũng vì thế mà buông lỏng.

Anh trở lại phòng tắm giặt khăn lông, lúc đi ra, nhìn thấy trên bàn có túi thuốc, anh mở ra xem, thấy cô đã uống hai viên. Anh biết cô nhất định sẽ không đi bác sĩ. Anh nghiêng người ngắm Uy Uy vẫn còn đang mê man ngủ, đột nhiên ở rất muốn bắt cô đứng lên để mắng một chút.d.d.l.q.d

Người phụ nữ ngốc nghếch.

Mím chặt môi ném cả túi thuốc vào trong thùng rác, xoay người đi tới sát vách cầm chìa khóa mở cửa nhà cô, ở trong phòng tìm tòi nửa ngày mới thấy được thẻ căn cước của cô. Đang giúp cô khóa cửa thì đột nhiên thang máy mở ra.

“A? Hình Lỗi, không phải hai ngày nữa anh mới trở về sao?” Bạch Vân vừa ra thang máy đã nhìn thấy anh, sững sốt một chút.

“Hộp báo bên Hồng Kông đã xong rồi, tôi ngại việc xã giao với người khác nên trở về trước.” Anh nhẹ giữ khoảng cách, nhìn thấy trên tay Bạch Vân xách theo hộp giữ ấm, chân mày lại nhíu lại, “Cô ấy còn chưa ăn?”

Thấy vẻ mặt anh không vui, Bạch Vân cười cười: “Ừ, mọi thứ đều ăn không vào. Tôi nghĩ cứ mang tới trước, đợi bao giờ cậu ấy muốn ăn thì hâm nóng lại là được.”

“Đưa cho tôi là được rồi, cô về nghỉ ngơi đi.” Hình Lỗi đưa tay cầm lấy hộp giữ ấm, xoay người rời đi.

Nhìn anh tự giác chuyên cần, Bạch Vân sững sờ tại chỗ, trên khuôn mặt xuất hiện vài vạch đen. Người này thật là, cũng đã 30 rồi không hiểu một chút lễ phép nào, cũng không thèm bảo cô trước hết đi vào nhà ngồi một lát, dù gì cô cũng là tới thăm bệnh, để cho cô nhìn một chút không phải là điều

cơ bản hay sao?

Cô đang yên lặng càu nhàu trong lòng thì đột nhiên anh xoay người lại hỏi: “Cô tới đây bằng cách nào?”

“Lái xe tới.” Bạch Vân tức giận trả lời.

“VẬY thì tốt, không tiễn.” Nói xong anh làm bộ phải đóng cửa. Bạch Vân thấy thế, vội vàng đưa tay ngăn cản, cười cười nói: “Thật xin lỗi, tôi có thể nhìn qua Uy Uy một chút hay không?”

“Cô ấy đang ngủ.” Mặt anh không chút thay đổi nói nói.

Bạch Vân trừng mắt nhìn, không hiểu.

Anh không nhúc nhích cũng trừng mắt nhìn lại, giải thích: “Sẽ đánh thức cô ấy.”

Đó. Thì ra là như vậy.

Bạch Vân bưng tỉnh hiểu ra.

“Đã hiểu? OK, đi thông thả.” Nói xong anh lại muốn đóng cửa.

Bạch Vân thấy mình thật đúng là ngu ngốc, còn chưa kịp phản ứng, lại thấy anh đóng cửa, ban đầu cho rằng anh rút cuộc cũng định mở cửa, thế nhưng ai ngờ anh lại nói: “Lúc về đến nhà, gọi điện thoại tới đây.”

“Vì sao?”

“Khuya lắm rồi.” Mặt anh lãnh khốc.

“Gì cơ?” Cô ngơ ngác nhìn anh, đầu hoàn toàn theo không kịp suy nghĩ của người này.

“Thông báo bình an.” Anh vừa nói vừa lần nữa đóng cửa lại, sau đó cách cửa sắt nói thêm một câu: “Uy Uy sẽ lo lắng.”

Bạch Vân sững sờ ở hành lang, nhìn cửa bị đóng lại, nghe thấy tiếng bước chân của anh từ từ đi xa, thần trí của cô thật lâu mới quay trở về, xoay người đi vào trong thang máy, cho đến khi cửa thang máy khép lại, cô cuối cùng cũng không nhìn được cười khẽ một tiếng.

Trời ạ, hiện tại cô rốt cuộc cũng hiểu vì sao Uy Uy thích hợp với anh.

Anh nhìn bề ngoài lạnh lùng, trên thực tế lại đàn ông cực kì hiệp sĩ, kết quả nói nửa ngày, anh hỏi cô tới bằng cách nào vì sợ cô một thân một mình đi đêm không an toàn, cho nên định đưa cô về.ddlqd

Nhưng mà vẻ mặt quan tâm người khác của anh cũng thật lạnh, nếu không biết thì còn tưởng anh do bị ép buộc nên mới làm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 1.3

Mở mắt ra, bên cạnh có một hình bóng ấm áp.

Là mơ sao?

Có lẽ thế.

Tiến sát vào trong ngực anh, trong lòng cảm thấy hạnh phúc nhàn nhạt.

Lần nữa nhắm mắt lại, cô mơ thấy ngày đầu tiên gặp anh.

Đài Loan vào mùa đông, gió lạnh đến thấu xương, mặt trời không lộ dạng, đêm qua vì đọc sách tới khuya nên cô ngủ quá muộn, mặc dù đã cố hết sức chạy tới, nhưng lúc cô hôn hên cầm hộp trang điểm chạy vào đài truyền hình, vừa vào phòng trang điểm đã bị chị Hứa quát.

“Hiện tại là mấy giờ rồi mà cô mới đến, người cũng đã lên sân khấu rồi, cô còn tới làm gì? Xem trò vui sao? Tôi nói cho cô biết, nơi này người ít cũng không ít, nhiều cũng không nhiều, nếu cô không muốn làm thì nói sớm một chút, đừng có làm lãng phí thời gian của tôi!”

Sắc mặt cô tái nhợt cúi thấp đầu nói xin lỗi.

“Chị Hứa, được rồi, mắng cũng mắng rồi, Tiểu Uy cũng không phải cố ý, cô ấy mới lần đầu tiên, chị mắng một chút rồi coi như xong đi.” Nữ diễn viên bên cạnh thấy thế cũng không đành lòng, vội tới đây khuyên bảo.

“Chuyện như này nếu có một lần tức sẽ có lần thứ hai, hiện tại nếu không mắng, cô ta sẽ cho rằng việc này không sao, về sau thì càng tới càng muộn! Trong chúng ta không ai là không phải bò dậy từ sáng sớm để bắt đầu làm việc, cô ta chỉ là một trợ lý trang điểm nho nhỏ mà còn tới muộn hơn diễn viên, nếu mỗi người đều giống như cô ta, có phải sẽ không cần chụp hình nữa hay không?”

“Được rồi được rồi, chị mắng cũng đã mắng, em nghĩ cô ấy cũng biết sai

rồi, chị trước uống một ngụm trà cho bớt giận. Đợi lát nữa đổi cảnh thì mọi người còn phải trang điểm lại đây.”

Chị Hứa thấy cảnh đầu tiên đùa giỡn nhanh chóng được chụp xong, cũng không tiện mắng tiếp, hừ lạnh một tiếng, liền xoay người chuẩn bị đồ.

Uy Uy cứng nhắc đứng đó, không biết nên như thế nào cho phải.

“Còn đứng sững ở đây làm gì, không nhanh đến đây giúp đỡ!” Chị Hứa quay đầu lại hung hăng nói.

Uy Uy thấy thế, vội để hộp trang điểm xuống, cầm đồ đạc đi ra ngoài chuẩn bị. Kết quả ngày hôm đó, cơn tức của chị Hứa cũng không hoàn toàn tan hết, khiến không khí rất căng thẳng, cô cũng không dám nói nhiều một câu.

Buổi trưa nghỉ ngơi lúc ăn cơm, cô chỉ mua một chiếc bánh bao đậu đỏ cùng với sữa tươi, liền trốn ở cầu thang ít người ngồi ăn.

Tựa vào bên cửa sổ, nhìn các tòa nhà tầng tầng lớp lớp đan xen nhau, cô một ngụm cắn bánh bao đậu đỏ, tâm tình yên lặng buồn bực. Buổi sáng khi bị chị Hứa mắng thì chỉ trong nháy mắt, cô thật sự muốn thoát ra không làm nữa, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, dù sao ban đầu nói muốn đi làm công việc này cũng là mình, nếu như vì bị mắng mà nghỉ việc, bảo cô làm thế nào đối mặt với mẹ, người ban đầu ủng hộ cô đi làm công việc này? Chứ đừng nói là cha, nếu biết nhất định sẽ đi tìm mẹ của La Lan nhờ giúp cô mai mối.

Cô mới có hai mươi tuổi, hai mươi tuổi cô sẽ phải lập gia đình, có làm hay không đó?

Cô không hiểu cha gấp gáp cái gì, hiện tại cũng đã là thời đại nào rồi, suy nghĩ cổ hủ của cha thật làm cho cô không kịp đối phó.

Chỉ là, nếu như cô ở đây vài năm mà vẫn không có kết quả gì, nhất định sẽ không thoát được ma chướng xem mắt.

Ai. Thật phiền.

Chán nản uống sữa tươi, cô thở dài ở tận đáy lòng.

Ăn hết đến miếng cuối cùng của cái bánh, thu rác lại, vốn định đi về bắt đầu làm việc, ai ngờ lại nghe thấy trên tầng truyền tới tiếng đàn ghi-ta.

Người nào nha?

Rụt chân đang bước tới cửa lại, cô không nhìn được dò theo tay vịn bước lên cầu thang nhìn.

Không thấy bóng người, hình như là ở tầng cao nhất.

Giai điệu lúc này thay đổi, từ êm ái đã biến thành hợp âm mạnh mẽ.

Oa, như vậy cũng rất dễ nghe nha, không biết là người nào?

Cúi đầu nhìn đồng hồ, thời gian nghỉ ngơi chỉ có hai mươi phút, thấy thời gian vẫn còn sớm, trong lòng tràn đầy tò mò không không chế được đi lên trên.

Đẩy cửa sắt ra, nắng ấm mùa đông chiếu tới, đuổi đi những khoảng lạnh lẽo bên trong cầu thang.

Mới từ trong bóng tối bước ra thì Uy Uy chớp mắt nhìn thấy một hình dáng bị khuất bóng, mở to cặp mắt để thích ứng với ánh sáng bên ngoài, cô mới nhìn rõ tên gia hỏa đánh đàn ghi-ta này đang ngồi ở trên tường rào.

Tiếng đàn biến tấu hợp âm mạnh mẽ, từ âm thấp lên tới tới âm cao, cô chỉ nhìn thấy tốc độ tay anh ta trên dây đàn ghi-ta tăng vọt, tới mức cô không nhìn rõ ngón tay của anh ta di chuyển như thế nào, cô nhìn không chớp mắt, thấy xem thế là đủ rồi thì đột nhiên dây đàn của anh ta bị đứt.

Tiếng nhạc dừng lại!

Dây đàn ghi-ta bắn lên trên, anh ta nghiêng nhanh mặt đi để tránh, thế nhưng dây thép vẫn cắt qua gương mặt của anh ta, anh ta bị đau nên khẽ

nguyên rửa một câu.

“Anh không sao chứ?” Cô sợ hết hồn, theo bản năng đi lên phía trước.

Anh ta chợt ngẩng đầu lên, không ngờ tới việc lúc này sẽ có người ở đây.

“Hồng bét, anh chảy máu, đợi chút, tôi nhớ trên người có mang giấy ăn.” Cô cúi đầu lục trong túi, rút hai tờ giấy đưa cho anh ta, chỉ chỉ gương mặt của anh ta, “Cầm lấy, lau đi.”

Mặc dù vẫn còn một chút nghi ngờ sự tồn tại của cô, nhưng anh ta vẫn cầm lấy giấy ăn, lau đi tia máu đang rỉ ra trên mặt.

“Đàn ghi-ta đàn không tồi, anh tới tham gia tiết mục ghi hình sao?”

Liếc cô một cái, anh ta vẫn yên lặng lau vết máu trên mặt, không có trả lời.

Oa, đùa giỡn quá lố, thật không có lễ phép!

Thấy anh ta không để ý tới cô, Uy Uy nhăn lông mày, có chút cảm thấy tự mình tìm đến mất mặt, ấn tượng của cô đối với người này giảm đi rất nhiều. Nhìn anh ta tự mình nhặt lên dây đàn ghi-ta bị đứt, cô cũng không nói gì nữa, phần nộ xoay người rời đi, trở về bắt đầu làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 1.4

Vốn tưởng rằng việc đó cũng không có gì, cùng lắm chỉ là một đoạn nhạc đệm, ai ngờ buổi tối thật vất vả mới hoàn thành xong công việc về nhà, đi qua phòng hóa trang đang chuẩn bị cho tiết mục giải trí thứ sáu, lại nghe được âm thanh cãi vã từ bên trong truyền ra.

“Cùng lắm chỉ là một tên người mới, anh cho rằng anh có gì đặc biệt hơn người! Nói cho anh biết, bản tiểu thư đây không làm nữa!”

Cô tò mò ghé đầu, lại kém may mắn đụng phải Tiểu Mỹ đang nổi giận dùm dùm tí nữa thì ngã.

Nhìn Tiểu Mỹ vội vã chạy đi, bên trong cánh cửa chỉ thấy mấy người đàn ông mặt đỏ ngầu đang tụ tập cùng một chỗ.

Cô nhận ra một người trong số đó là người tuyên truyền của Công ty Đĩa Nhạc, tất cả mọi người gọi anh ta là Tiểu Tề, người này cũng không tệ lắm, lần trước vừa mời cô ăn cơm xong.”Tiểu Tề, có chuyện gì xảy ra?”

“Uy Uy? Thật tốt quá!” Tiểu Tề vừa nhìn thấy cô là cặp mắt sáng lên, lập tức xông tới lôi cô đi vào.”Cô tới vừa đúng lúc, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, cầu xin cô giúp một tay, Hình Lỗi làm Tiểu Mỹ tức giận mà chạy, cô có thể giúp cậu ấy trang điểm hay không?”

“Tức chạy?” Cô có chút lảo đảo bị kéo vào cửa, còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy tên đàn ông ngồi trên ghế, cô sững sốt một chút, “A, là anh nha!”

“Trang điểm có cái gì tốt ——” Hình Lỗi nghe vậy liền thốt ra một câu, kết quả quay đầu nhìn lại, nhìn thấy cứu binh Tiểu Tề kéo tới là người phụ nữ trưa nay giúp anh, ngừng nói những lời không tốt từ trong miệng, lập tức ngậm miệng lại, chỉ là vẻ mặt vẫn rất khó coi.

“Thật tốt quá, mọi người đều biết nhau sao? Uy Uy, vậy cậu ấy liền nhờ cô giúp. Được rồi được rồi, mau mau, A Thành, Tiểu Uông, các cậu trước đi theo tôi, chúng tôi đi trước đây. A Lỗi, để Uy Uy giúp cậu sau đó hãy tới

đây.” Tiểu Tề vừa nói vừa mang theo hai người khác vội vã rời đi.

“Này, Tiểu Tề, Tiểu Tề, cậu làm cái gì vậy hả!” Cô chạy ra đuổi theo, nhưng bọn họ đã sớm không quay đầu mà chạy. Uy Uy nhăn lông mày quay đầu lại, chỉ thấy tên kia vẫn ngồi trên ghế đưa ra vẻ mặt xấu xa cùng đáng ghét trừng mắt nhìn cô, trên má trái còn có một vết thương sưng đỏ.d.d.l.q.d

“Được rồi, bây giờ rốt cuộc là như thế nào?” Cô chống nạnh nhìn anh ta, không tốt bụng trừng mắt nhìn lại.

“Không cần thế nào cả, tôi lên sân khấu như vậy là được rồi.” Anh ta bỗng chốc đứng dậy, cầm chiếc đàn ghi-ta bên cạnh.

“Đứng lại!” Cô thấy thế liền ngăn ở trước mặt anh ta, một tay đẩy anh ta ngồi lại trên ghế, mắng: “Anh ngồi xuống cho tôi! Trên mặt anh có vết thương đỏ như vậy còn định đi nơi nào? Bộ dáng đã không ra sao rồi, còn muốn mang vết thương lên trên TV, anh cho rằng người xem dễ lừa đến thế à!”

“Không được đứng dậy!” Cô quát một tiếng trách móc, khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nói: “Tôi không biết anh cùng với A Mỹ có xích mích gì, nhưng Tiểu Tề đã cầu xin tôi, nếu anh để bộ dạng này mà đi lên sân khấu, đến lúc đó để cho cấp trên của tôi nhìn thấy, tôi sẽ không thoát khỏi trách nhiệm. Anh lên sân khấu là muốn đánh đàn đúng không? ! Nếu là đánh đàn, sẽ phải đưa ra vẻ mặt tốt nhất cho người ta nhìn, đồng ý?”

Anh ta mím môi nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: “Không cần phân thorn.”

Cô nhếch một bên lông mày, nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Mặc dù không cam lòng, nhưng dù sao anh ta vẫn gật đầu.

Cô thấy thế liền mở hộp trang điểm ra, lấy kem che khuyết điểm gần giống với màu da của anh ta, bắt đầu thay anh ta che giấu vết đỏ trên gương mặt, nhanh chóng giúp anh ta trang điểm cực nhẹ, rồi sấy tóc, vốn cô còn muốn giúp anh ta chỉnh lại tóc mai có chút dài, nhưng mà anh ta lại kiên quyết từ chối, nên cô chỉ có thể bỏ qua.d-d-l-q-đ

Mấy phút sau, anh ta coi như thuận lợi tiến lên sân khấu biểu diễn.

Uy Uy bởi vì nhàm chán, liền đứng ở bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy anh ta cực kì cứng nhắc.

Thực ra cô rất tò mò vì sao anh ta vẻ ngoài thật bình thường mà vẫn còn có Công ty Đĩa Nhạc giúp anh ta ra đĩa, mặc dù anh ta đàn ghi-ta không tệ, nhưng đàn tốt có rất nhiều người, cũng không kém anh ta.

Nhưng mà lúc anh ta mở miệng hát khi đang biểu diễn, cô thực sự hoảng sợ, hơn nữa, hiển nhiên không chỉ có mình cô bị kinh hãi, vì từ lúc anh ta vừa bắt đầu hát đến lúc kết thúc, tất cả mọi người không tự chủ mà im lặng.

Bài mà anh ta hát là một bản tình ca, lúc cô nghe được thì cả người đều nổi da gà, nhưng sau khi biết anh ta lâu hơn, tận mắt nhìn thấy anh ta đứng trên sân khấu Hip-Hop, cô mới biết người đàn ông này trời sinh đã là một siêu cấp siêu sao.

Có điều năm ấy khi cả hai đều mới hai mươi tuổi, cũng không có nhiều người cho là như vậy, vì đó là thời đại mà vẻ ngoài còn quan trọng hơn so với bên trong, hơn nữa năm đó thiếu vẻ thịnh hành, tính cách vô cùng dở tệ, cho nên đĩa nhạc thứ nhất với đĩa nhạc thứ hai của anh ta cách nhau tới tận năm năm.

Trong năm năm đó, cô và anh ta từ chỉ quen biết, đến tình cảm không tệ, rồi thẳng tới việc trở thành bạn bè tốt không có gì giấu nhau.

Đó là một khoảng thời gian có chút nghèo, có chút mệt, có chút khổ cực, có chút vui vẻ, lại hết sức khiến người ta hoài niệm.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2.1

A, hóa ra không phải là mơ.

Từ trên giường bò dậy, nhìn thấy lồng ngực quen thuộc, Uy Uy ngồi dậy, không nhận được khu một tiếng .

Hình Lỗi nghe thấy tiếng động, mắt vẫn nhắm, bàn tay theo thói quen vỗ vỗ lưng của cô, đem mặt cô kề sát vào lồng ngực anh, cô dùng sức ôm chặt lấy anh cho đến khi anh tò mò mở mắt ra nhìn cô.

“Em đang làm gì thế?” Anh hỏi cô ôm chặt như vậy là có ý gì.

“Anh đang làm gì ở đây thế? !” Cô bắt chước hỏi lại anh vì sao lại xuất hiện ở thời điểm không nên này.

“Tối hôm qua họp báo kết thúc, anh không thích đi xã giao.” Anh xoa xoa mái tóc ngắn sớm đã vênh đông vấy tây của cô.

“Em bị cảm, anh sẽ bị lây đấy.” Cô rầu rĩ trách cứ anh không nên cùng cô nằm chung một giường, lại ho hai tiếng, chỉ là bàn tay của anh đặt trên eo cô vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn buông ra.

“Giọng của em thật giống như con vịt.” Anh tỉ cầm lên đỉnh đầu của cô, giọng nói bởi vì vừa tỉnh ngủ mà khan khàn.

“Hừ.” Cô dùng lỗ mũi hừ một tiếng, sau đó càng thêm dùng sức ho một hồi.

“Không cần cố ý.” Hình Lỗi cau mày đưa đốt ngón tay khẽ gõ đầu cô một cái, theo đó ngồi dậy, “Tốt lắm, anh dẫn em tới chỗ bác sĩ.”

“Em đi rồi.” Cô buông tay ra, chui về trong chăn, chột dạ lầu bầu lấy.

“Đi tới tiệm thuốc mà còn nói là bệnh viện?” Anh lạnh mặt kéo chăn lên, nói: “Những thứ thuốc pha chế sẵn kia bị anh vứt hết rồi, để xem là em muốn tự mình đi tới, hay là muốn anh khiêng đi đều được.”

“Hình Lỗi, anh đúng là ngày càng đáng ghét.” Cô mếu máo cau mày.

“Cám ơn.” Khóe miệng anh nhếch lên, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đem lời của cô trở thành lời khen tặng.

Không lay chuyển được anh, cô yên lặng ngồi dậy, anh lấy từ trong tủ một cái áo len chui đầu đưa cho cô, “Mặc vào.”

Cô mặc áo len của anh rồi đứng lên, ai biết vừa mới xuống giường còn chưa đứng thẳng đã bị hột hời hoa mắt chóng mặt kéo tới, cô vô lực ngã về phía trước, thật may là anh kịp thời chạy tới bắt lấy cô.

“Em muốn nôn.” Cô tựa đầu vào vai anh, yếu đuối nói.

Anh ôm cô lên, đi ra ngoài.”Nhìn một chút, đi bác sĩ xem qua sẽ khá hơn một chút.”

Đi xuống lầu, bên ngoài thời tiết âm u, trông giống như sắp mưa.

Hình Lỗi thu xếp cho cô ngồi ngay ngắn phía trước, rồi mới sang ghế bên cạnh để lái xe.

Xe chạy nhanh trên đường lớn, Uy Uy nhìn cửa hàng ăn sáng bên đường, không nhìn được mở miệng hỏi: “Lỗi, anh không cần ăn chút gì đó trước sao?”

“Em muốn ăn à?”

Cô lắc đầu một cái, “Em ăn không vào, anh ăn là được rồi. Buổi chiều anh còn có công việc chứ?”

“Không có, Tiểu Uông, A Thành cùng anh Trương đều buổi tối mới trở về, anh được nghỉ ngơi hôm nay.”

“Ừm.” Cô đáp một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc dù thời tiết có chút u ám, nhưng tâm tình của cô không hiểu sao lại có chút vui vẻ.

Chỉ một lát sau đã đến bệnh viện, anh dừng xe ở bãi đậu, lúc cô xuống xe, thấy anh cũng muốn xuống, vội hỏi: “Anh có muốn chờ ở chỗ này không?”

Anh trừng mắt nhìn cô, nét mặt không cần nói cũng hiểu, sau đó lạnh lùng đeo kính mắt lên.d.d.l.q.d

Cô im lặng, không dám phản đối, ngoan ngoãn nghe theo anh, lúc anh đang giúp cô đi đăng kí trong bệnh viện, trong lòng cô thầm cầu nguyện mong rằng không có ai nhận ra anh.

Điều đó đương nhiên là hy vọng xa vời, chỉ mới bước chân vào đại sảnh của bệnh viện, cô đã nhìn thấy có người chỉ chỉ chỗ chỗ anh, thật may đến giờ vẫn chưa có người nào có đủ can đảm đi lên trước xác nhận thân phận của anh.

Chờ ở bên trong khoa khám bệnh, Hình Lỗi cảm tờ báo che kín hơn nửa thân hình mình, đến khi cô khám bệnh xong đi ra thì cảm thấy tờ báo kia dường như sắp bị anh lật nát mất rồi.

Đi ra bệnh viện để lấy thuốc thì vẫn có người mê ca nhạc cố lấy dũng khí cản đường hỏi thăm, anh chỉ lạnh lùng nhìn em gái kia một cái, nói: “Cô nhận lầm người rồi.” Sau đó anh không quay đầu lại, ôm hông cô đi tới bãi đỗ xe.

Lúc xe rời khỏi bệnh viện, Uy Uy không nhịn được quay đầu nhìn em gái vẫn còn đang đứng ở cửa đại sảnh kia, mãi cho đến khi xe ngày càng chạy xa, cô gái tầm mười bảy mười tám tuổi vẫn đứng ở nơi đó, ánh mắt tiếc hận.

Ăn xong bát cháo vẫn còn đang nóng, uống thuốc, Uy Uy nằm trên giường lật trái lật phải vẫn không ngủ được.

Tựa vào gối đầu, cô nhìn Hình Lỗi đang ra ra vào vào trong phòng bếp, một thoáng lấy nước, một thoáng lại đi mua thuốc, tóc dài chạm vai có chút toán loạn, trên người mặc chiếc áo sơ mi tùy tiện mở ra hai ba cái khuy áo, lộ ra hơn phân nửa lồng ngực, từ đầu đến chân anh chỉ có chiếc quần jean màu trắng là có thể nhìn được.d~d~l~q~d

Cô nên cầm máy ảnh chụp lại bộ dáng ở nhà này của anh rồi mang đi bán mới đúng.

Ý nghĩ đó khiến khóe miệng cô cong lên.

“Cười cái gì?” Anh trở lại trong phòng, nhú mày hỏi.

“Em đang tự hỏi dáng vẻ đạo đức như thế này của anh bán được bao nhiêu tiền.” Cô nhìn anh, cô tình nói thật.

“Muốn đem anh bán?” Anh bò lên giường, bày ra bộ dáng dung ác.

“Đúng vậy a.” Cô nhe răng cười một tiếng, chọc chọc vào da mặt anh, “Chỉ là đại khái cũng không bán được bao nhiêu tiền, tên đàn ông xấu xí anh đó.”

“Em chưa từng nghe qua hiện tại đàn ông xấu xí nắm quyền sao?” Anh làm bộ muốn cắn ngón tay của cô.

Cô rút ngón tay về, nhăn chóp mũi nói: “Là đó, khó trách gần đây em lại nhận được rất nhiều thiệp mừng đều là của mỹ nữ cùng dã thú.”

“Thiệp mừng? Của người nào?” Anh lật người nằm xuống, đôi tay gồi lấy đầu, tò mò hỏi.

“Là La Lan đó, chị họ em a, tiểu Quỳnh đó a.” Cô kể cho anh nghe.

“La Lan muốn kết hôn?” Anh sững sốt một chút, “Anh còn tưởng rằng sẽ không có ai thèm lấy cô ấy.”

Uy Uy vỗ lên đầu anh, trừng mắt liếc anh một cái, “Này, làm sao anh lại như vậy, A Lan cũng rất xinh đẹp nha.”

“Nhưng tính cách cô ấy không phải rất nóng đi?” Anh giật nhẹ miệng, “Thực sự có người dám cưới cô ấy?”

“Nói đến chỗ này mới thấy buồn cười, anh biết chồng chị ấy là ai không?”

“Là ai?”

Cô nằm dài xuống giường, hai mắt trong suốt nhìn anh nói: “Tác giả nổi tiếng là có gương mặt lạnh, biên kịch với tính khí rất lớn Triệu Tử Long.”

“Cậu ta là người viết kịch bản “Tám Giờ”?” Anh quay đầu nhìn cô, có chút kinh ngạc.

Cô gật đầu một cái, cười khẽ nói: “Đúng vậy, lần trước anh ta dùng ca khúc mới của anh làm bài hát đầu phim. Chính em ở trong rạp cũng đã gặp qua anh ta mấy lần, anh ta hiểu được tính tình của A Lan nên sẽ không vút bỏ đâu, chỉ là mỗi khi A Lan nổi đóa đều kinh thiên động địa, giống như núi lửa phun trào, anh ta vừa vặn ngược lại, mở miệng liền thấy khí lạnh vù vù, rét đến rùng mình. Hơn nữa anh ta lớn lên trông thật giống với sát thủ xã hội đen, lần trước có một ngôi sao nhỏ tuổi nhìn thấy anh ta liền bị dọa tới phát khóc.”

Anh nhìn qua Triệu Tử Long, thật sự là dáng dấp giống như một tên xấu xa.

La Lan với Triệu Tử Long? Thật sự có chút khó tưởng tượng, cảm giác tựa như núi lửa cùng với băng sơn.

Hình Lỗi dương dương khoe miệng, hỏi: “La Lan cùng cậu ta làm sao có thể ở cùng một chỗ?”

“Nghe nói là A Lan lái xe đụng vào anh ta, đem tay anh ta đụng bị thương, cho nên đến nhà giúp anh ta một tay viết chữ, sau đó lại ở cùng nhau.” Cô đưa tay chơi đùa đuôi tóc anh, ngáp cái nho nhỏ, “Nói chuyện cũng tốt, A Lan tuổi cũng không nhỏ, nhà chị ấy cũng vừa định làm môi, mẹ các chị ấy vẫn lo lắng chị ấy không ai thêm lấy, tới lúc đó sẽ dùng bằng hiệu mà đập các chị ấy, lần này họ thế nhưng vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 2.2

Chỉ nhắc tới đám tam cô lục bà ở La gia đã khiến anh cảm thấy nhức đầu, có một lần anh đưa Uy Uy đi La gia tìm La Lan, kết quả những người phụ nữ kia vừa nhìn thấy anh liền vây lấy, hỏi đông hỏi tây, còn mang ra cả một xấp tài liệu về mấy cô nàng nói muốn giới thiệu cho anh, làm cho anh cảm thấy đau đầu nhức óc, thật vất vả mới có thể thoát thân, sau đấy anh biết được người của La gia không việc gì là không dám làm, nên trừ khi có chuyện cần thiết nếu không anh tuyệt không bao giờ tự chui đầu vào lưới.

Anh lo lắng nhíu mày một cái, hỏi “Ách, vậy rượu mừng này anh cũng phải đi uống?”

Cô nâng lên mí mắt có chút buồn ngủ liếc anh một cái, khẽ mỉm cười, “Không cần đâu..., em biết rõ anh sợ các dì sẽ lại quẩn lấy anh đòi làm mối, dù sao anh cũng bận rộn như vậy, các dì cũng không bắt anh nhất định phải đến, chỉ là họ có dằn dò, người thì không nhất thiết phải đi, nhưng lễ thì nhất định phải có.”

“Dĩ nhiên, không thành vấn đề.” Anh thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó nhớ tới “Rượu mừng là lúc nào?”

“Vốn theo tục lệ mà nói, đính hôn là xin nhà gái, kết hôn mới phải xin nhà trai, nhưng vì nhà trai không có người thân, cho nên bọn họ tính sẽ trực tiếp kết hôn, hai bên thân bằng hảo hữu cùng nhau xin. Nếu em không nhớ nhầm thì chắc là mừng một tháng sau đi.” Cô lại ngáp một cái, có chút khó khăn điều chỉnh vị trí thoải mái ở trên giường.

Nhìn thấy cô thật nhanh đã ngủ, Hình Lỗi không nói chuyện nữa, chỉ nằm ngửa ở trên giường, yên lặng nghe tiếng thở nhẹ nhàng của cô.

Không bao lâu, anh cũng chớp mắt ngủ theo cô.

Cô bị cảm, tới nhanh mà qua còn nhanh hơn.

Chưa đến hai ngày, Uy Uy lại khôi phục như trước sinh long hoạt hổ, một lần nữa trở lại công việc, tiếp tục phấn đấu trên chiến trường.

Mới vừa vào làm được mấy năm trước, cô chỉ là một trợ lý trang điểm nhỏ nhỏ, vài năm sau, cô dần dần đi theo đài truyền hình từ một tiểu trợ lý trang điểm biến thành chuyên gia thợ trang điểm. Vào thời điểm đó lại gặp được may mắn, cô được giới thiệu cho một nữ minh tinh nổi tiếng, hợp tác trong mấy bộ phim điện ảnh, hai bên đều hết sức vui vẻ, nữ minh tinh kia vô cùng khen ngợi cô, giới thiệu cô cho không ít đồng nghiệp của mình, sau đó độ nổi tiếng của cô ngày càng cao, liền ổn định công việc trong đài truyền hình, lập ra một phòng làm việc đặc biệt về chuyên môn trang điểm, trừ bỏ mấy khách hàng cũ cố định ra, những cái khác như quảng cáo, tiết mục, MTV hoặc phim cũng đều áp dụng danh sách phương pháp như vậy.

Vừa mới bắt đầu cô vẫn còn có chút sợ nếu làm như vậy thì thu nhập sẽ không ổn định, không nghĩ tới khi cô vừa thành lập phòng làm việc, sau lần đầu tiên được nhận thưởng ở Liên hoan phim Quốc tế, cộng thêm việc khách hàng một truyền mười, mười truyền một trăm, đến cuối cùng thậm chí còn có người chế tác đến mời cô làm chủ trì chương trình trang điểm, cho dù cô từ chối chương trình kia, thì những người tới cửa tìm cô bàn về công việc vẫn làm cho đầu óc cô trở nên choáng váng, đồng ý không xuể, nếu không phải lần này cô bị cảm nặng, sợ rằng cô đã quên nằm trên giường cả ngày có cảm giác thế nào rồi.

“Chị Uy, đợt lát nữa chụp xong quảng cáo này bọn em muốn đi hát Karaoke, chị có muốn đi hay không?” Tiểu Quân là trợ lý chụp ảnh mới tốt nghiệp năm nay, cô bé có một đôi mắt to ngập nước, cá tính hoạt bát sáng sủa, lão luyện trong việc rủ rê người khác, rất thích dẫn bạn bè ra ngoài chơi.

Uy Uy cười cười, lắc đầu một cái, “Mọi người cứ đi chơi vui vẻ, chị có chút mệt mỏi, nghĩ sẽ về sớm một chút để nghỉ ngơi.”

“Em biết rồi, thật đáng tiếc, chị thật không đi uống? Trần Tang nói muốn mời khách đó.” Tiểu Quân chớp đôi mắt to, bộ dáng cực kì muốn cô đi.

“Không, giọng nói của chị vẫn còn như tiếng quạ kêu, như vậy không thể

hát nha.” Uy uy cười từ chối.

“Thôi được rồi. Aii, em xem có người lại muốn thất vọng.” Tiểu Quân vừa nói vừa cố ý nhìn về hướng đạo diễn quảng cáo đang liếc trộm nơi này.

Uy Uy đối với Tiểu Quân cười cười, không có quay đầu nhìn Trần đạo diễn, chỉ đem đồ trang điểm trên bàn cất vào trong hộp, trong lòng yên lặng tính toán khi kết thúc công việc làm thế nào để lên về trước.

Cô biết vị Trần đạo diễn kia vẫn luôn muốn theo đuổi cô, nếu như là nửa năm trước, cô có thể thử cùng anh ta hẹn hò, nhưng từ khi cô phát hiện mình đúng là chân chính thích A Lỗi, vậy thì vì sao cô lại phải phí công thử khi biết sẽ không có kết quả.

Dù sao nhất định sẽ thất bại, coi như cô có tìm được cũng không dùng được.

Có lúc cô suy nghĩ một chút thì lại cảm thấy mình rất ngu ngốc, thế nhưng tốn tiền mười năm mới phát hiện mình thực sự yêu cái người ngay bên cạnh mình, hiện tại vấn đề làm cho cô phiền não là ——

A Lỗi rốt cuộc là có muốn cô hay không?

Chỉ cần nghĩ đến vấn đề này, cô lại cảm thấy thật đau đầu.

Bởi vì từ khi mới bắt đầu, hai người đều đã nói đối phương chỉ là bạn bè tốt, cô lúc ban đầu cũng nghĩ như vậy, mặc dù cô có thói quen giúp anh nấu cơm giặt quần áo quét dọn trong nhà, nhưng khi đó cô chỉ nghĩ dù sao hai người ở sát vách, khi nào quét dọn thì cũng nhân tiện giúp anh quét qua một chút, khi nào giặt quần áo thì nhân tiện giúp anh giặt luôn, khi nào nấu cơm thì cũng nhân tiện nấu luôn một phần cho anh, cô có thói quen giúp anh làm những việc này, anh đương nhiên cũng sẽ giúp cô làm những công việc phải lao động chân tay, có lúc còn có thể cùng cô đi dạo phố mua đồ, thậm chí sau khi anh thành danh, từ nhà trọ nhỏ dời đến căn nhà rộng rãi, anh cũng trực tiếp mua thêm một căn nhà cùng tầng ở cửa đối diện, muốn cô cùng anh hai người cùng nhau dời qua, cô cũng không cảm thấy có cái gì không đúng liền chuyển tới cùng anh.

Dù sao..... thì cũng. Thuận tiện. Chứ sao.

A?

Cô ngần ngợ, lúc này mới giật mình cảm thấy việc cùng nhau dọn nhà thật ra thì không có thuận tiện, nhưng cô vì sao lúc ấy lại không có nghĩ tới chuyện đó?

Ngây ngô nhìn bát phở trong tay thầm nghĩ, cô có chút mất hồn, không hiểu mình tại sao lúc đó lại cảm thấy việc phiền phức như vậy lại thuận tiện, dạy cô biết rằng, từ đó trở đi liền thích anh, cho nên mới theo bản năng ngoan ngoãn đồng ý giúp anh dọn dẹp nhà cửa sao đ, d, l, q, d

Nghĩ đến đây, Uy Uy liền cảm thấy dựng tóc gáy.

Ông trời, chẳng nhẽ cô yêu thích bị ngược hay sao? Không thể nào đi?

Không không không, cũng không phải như vậy, mặc dù cô có thường chạy tới nhà anh ngủ, nhưng cô vẫn ở nhà của mình, vẫn có cuộc sống riêng của mình nha, chỉ là ngày nào cũng sẽ qua giúp anh giặt quần áo quét dọn, nhân tiện gọi anh tới dùng cơm mà thôi.

Cô rất rõ ràng mình là một con người độc lập, cho dù cô có yêu anh đi nữa thì cũng sẽ không thay đổi.

Huống chi khi đó, cô thật sự cảm thấy hai người bọn họ như vậy không có gì là kỳ quái.

Cho dù khi ấy bạn bè quanh cô cũng nhận định hai người bọn họ là người yêu.

Cô nhớ lúc đó cô còn cười thật to ra tiếng phủ nhận, nói thẳng là không thể nào, bởi vì hai người bọn họ thật sự hiểu rất rõ đối phương, kia mà nói từ đồ ăn tới đồ vật yêu ghét của cô anh đều nhận biết rõ ràng, cô đối với anh cũng thế, thậm chí ngay cả việc anh mặc quần lót thương hiệu gì cô cũng biết, trên thực tế quần lót của anh vẫn thường là cô giặt.

Ách, cô cũng sờ một chút, lúc này bất tri bất giác cô lại phát hiện thêm một điều nữa, bạn bè bình thường căn bản sẽ không có khả năng giúp bạn khác giới giặt quần lót...

Ai, hơn nữa bạn bè bình thường cũng không thể làm chuyện đó chứ?

Yên lặng than thở một tiếng, gần nửa năm nay, cô càng ngày càng cảm thấy mình thật sự không phải là phản ứng chậm chạp bình thường, càng làm cho cô ảm ức hơn là, việc anh phản ứng so với cô còn chậm chạp hơn.....

Hoặc có thể anh không phải chậm chạp, chẳng qua chỉ là cảm thấy thuận tiện mà thôi?

Nghĩ đến đây, cô đã cảm thấy cực kỳ vô lực.

Chuyện này làm sao có thể biến thành bộ dáng như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 2.3

Ai. . .

Lần nữa khẽ thở dài, Uy Uy cất xong hộp phần cuối cùng trên bàn, vừa lúc đây người chụp ảnh cuối cùng cũng OK, cô cài nắp hộp, cầm lấy hộp trang điểm, lên tiếng chào hỏi những người khác rồi rời đi.

Đường phố ban đêm ở Đài Loan còn rực rỡ hơn ban ngày rất nhiều.

Tùy tiện tìm một quán cà phê giải quyết bữa ăn đơn giản. Ngoài cửa sổ, hàng cây bên đường như đang khoác trên mình chiếc váy với những dây điện của bóng đèn được cuốn xung quanh, Uy Uy tò mò nhìn những ánh đèn trên những con phố được trải dài giống như những ngọn hải đăng trên biển, cho đến khi tầm mắt rơi vào tủ kính đang trưng bày cây thông Noel của Công Ti Bách Hóa ở phía đối diện, cô mới đột nhiên nhớ ra lễ Giáng Sinh sắp đến.

Thời gian trôi qua thực vui vẻ.

Cô cảm thấy mình như vừa trải qua sinh nhật hai mươi tuổi, không ngờ bây giờ đã gần ba mươi rồi.

Người phục vụ mang đồ ăn tới, cô một miếng cũng không muốn ăn, trên đường những đôi tình nhân đang dắt tay nhau dạo phố, trong quán cà phê thì nam nam nữ nữ ôm nhau mà ngồi, bộ dáng ngọt ngọt ngào ngào, làm cho người khác thật muốn đi tới phá hư.

Tại sao cứ mỗi khi thời điểm cuối năm gần đến, khắp nơi đều là từng đôi từng đôi vậy?

Không lẽ lấy một người vợ còn tốt hơn lấy được tiền thưởng cuối năm?

Yên lặng ăn đồ ăn trên đĩa, cô đột nhiên thấy hình bóng cô đơn của mình có chút thảm.

Hàng năm mỗi khi đến lễ Giáng Sinh cùng năm mới, cô hầu như đều một mình trải qua, bởi vì A Lỗi bình thường cũng sẽ đi tham gia tiết mục đặc biệt, trước kia cô không cảm thấy gì, nhưng kể từ sau khi nhận ra tình cảm của mình, mỗi khi gặp phải ngày lễ, cô lại không giữ quy tắc mà cảm thấy mình thật đáng thương, nhưng nếu có người tìm cô đi ra ngoài chơi, cô lại cố tình không quan tâm, cuối cùng vẫn là một mình ở nhà cố gắng lên giường sớm một chút để ngủ.

Càng làm cho cô cảm thấy vô lực chính là, thật ra thì sinh nhật của cô vừa đúng vào ngày hai tư tháng mười hai, nhưng tất cả mọi người đều chỉ thường nhớ đó là đêm Giáng Sinh, những sự hi vọng và mong ước, ông già Noel, quà giáng sinh, chính là không ai nhớ tới sinh nhật của cô, thậm chí ngay cả ba mẹ cô cũng thường hay quên chứ đừng nói đến Hình Lỗi mỗi cuối năm đầu năm đều loay hoay bận rộn gần chết rồi.

Trên thực tế, anh chưa bao giờ hỏi qua.

Một đêm này, đã để cho cô cảm thấy càng thêm khổ sở.

Ăn qua loa xong bữa tối, cô đi bộ tới chỗ đỗ xe, đi qua Công Ti Bách Hóa phía đối diện nhìn thấy cây thông Noel khiến cô không khỏi dừng chân.

Đêm mùa đông ở Đài Loan có chút lạnh.

Cô thở ra một làn khói trắng, cách một con đường quan sát trên những cành cây kia treo đầy đồ trang trí, trên mặt đất bày ra rất nhiều quà tặng để dưới cây thông noel. Không biết đến khi nào mới có người nhớ sinh nhật của cô.

.....

Thôi đi, không thể nào, cũng chẳng ai muốn biết cô sinh ra vào cái thời điểm xấu như thế nào, chỉ là vừa đúng vào lúc sớm hơn chúa Jesus vĩ đại mấy giờ, cô xem cô đời này cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi, nếu không thì còn có thể thế nào?

Tự giễu khẽ cười một tiếng, cô xoay người đi tiếp dưới ánh đèn đường trở về xe.

“Nhìn kia, đó không phải là Uy Uy sao?”

Tiểu Uông đang ngồi cạnh cửa sổ nhàm chán nhìn ra bên ngoài, không ngờ ngoài ý muốn lại nhìn thấy Lâm Khả Uy, anh ta sững sốt một chút, vội kéo Hình Lỗi đang ngồi bên cạnh.

Hình Lỗi đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống nơi cô đang đứng, cô đang nhìn phía đối diện của con đường.

Cô đang nhìn cái gì?

Anh nhìn theo tầm mắt của cô, chỉ thấy tủ kính của Công Ti Bách Hóa phía đối diện.

“Thật là trùng hợp, A Lỗi, có muốn tớ đi xuống kêu cậu ấy đi lên hay không?” A Thành nghe thấy vậy cũng đi đến bên cửa sổ, cười cười đề nghị.

“Không cần, cô ấy đi rồi.” Nhìn cô trở về bên cạnh chiếc xe, Hình Lỗi lại liếc nhìn tủ kính Công Ti Bách Hóa phía đối diện lần nữa, trong lòng có chút buồn bực.

“Lỗi, đêm giáng sinh chúng ta không phải muốn đi hát LIVE sao? Anh Trương nói sau khi hát xong công ty muốn mở Party, cậu gọi cậu ấy cùng đi đi.” Tiểu Uông nhếch miệng cười một tiếng, “Càng nhiều người càng náo nhiệt chứ sao.”

Chờ khi cô đi ra khỏi tầm mắt của mình, anh mới xoay người ngồi xuống, “Cô ấy không thích Party đêm giáng sinh.”

“Làm sao cậu biết?” A Thành tò mò hỏi.

“Cô ấy không có tham gia, hàng năm vào đêm Giáng Sinh, cô ấy đều đi ngủ sớm một chút.” Lần nữa rót một chén Henegan, anh khẽ nhấp một ngụm.

“Người nào nha? Mọi người đang nói người nào vậy?” Anh Trương đi vệ sinh xong cũng tới, chỉ là bên cạnh lại có thêm một người phụ nữ khiến người ta chán ghét đi theo, cô ta đi tới bên cạnh bàn đặt mông an vị ngồi

xuống, giọng run run ông ọo khiến người khác phát bực, dính sát vào bên cạnh Hình Lỗi, còn đưa tay vòng qua cánh tay của anh, “A Lỗi, đã lâu không gặp, thật là khéo, em mới vừa vào cửa liền gặp phải anh Trương, ông chủ Dương nói phòng ăn không còn chỗ ngồi, mọi người không ngại em ngồi ở đây chứ?”

Ba người đàn ông đồng thời nhìn anh Trương người đem phiên toái mang tới, chỉ thấy mặt anh ấy đấng ngất, rõ ràng mọi chuyện không phải như thế.

“Lynda, chúng tôi dĩ nhiên không ngại, cô nghĩ ngồi bao lâu đều được” Tiểu Giang về mặt cợt nhả nói.

Lynda nghe thấy vậy mặt liền lộ vẻ vui mừng, còn chưa kịp mở miệng, ai ngờ Hình Lỗi đột nhiên rút tay về, ba người đàn ông đồng thời đứng lên, Tiểu Uông cầm cặp lồng cơm trên bàn lên, tươi cười rạng rỡ nói: “Bởi vì chúng tôi đã ăn no.”

“Cái ——” Mặt cô ta nhất thời biến sắc, lại không tiện ở nơi này phát tiết, chỉ có thể cười gượng nhìn ba người bọn họ đang thở phào nhẹ nhõm xoay người cùng anh Trương rời đi.

Vừa ra đến cửa trước, Tiểu Uông còn quay đầu hướng cô ta phát tay một cái, dùng âm lượng toàn bộ phòng ăn đều nghe được nói: “Lynda, cô cứ từ từ mà ăn a, cẩn thận kéo nghẹn, Bye!”

Cô ta nghe thấy vậy cứng đờ ngay tại chỗ, tức giận đến xanh mặt.

Tiểu Uông nhin cười đến vui vẻ, mãi cho đến khi ra cửa, hắn vẫn không ngừng cười được. d!d!!q!d

“Được rồi..., Tiểu Uông, Lynda cũng chỉ có chút quá mức tích cực, cậu dù sao cũng nên tích đức một chút.” Anh Trương mở miệng giúp cô ta nói chuyện, muốn hấn tiết chế một chút.

“Làm ơn đi, người phụ nữ kia cơ bản là tích cực quá mức rồi.” Tiểu Uông khinh thường nói: “Em nghe qua suy nghĩ của rất nhiều người nổi tiếng, họ đều xem cô ta là loại không biết thẹn, mỗi lần vừa thấy được ai đó hơi nổi

tiếng là liền sống chết dính vào, cô ta gần đây dây dưa, cuốn chặt lấy A Lỗi, lần trước còn đi theo tới mấy buổi hòa nhạc, oa oa, mọi người không ai chú ý tới cô ta, ngày hôm sau trên báo nói liên tiếp nào là cô ta chính là niềm vui mới của A Lỗi, em xem tám phần là cô ta uy hiếp lợi dụng tên phóng viên kia viết bài.”

A Thành nghe vậy liền cười thật to ra tiếng, anh Trương cùng Hình Lỗi cũng không nhịn được cười, khóe miệng khẽ nâng cao lên. d.d.l.q.d

Bốn người cười nói lên xe, anh Trương thu lại khuôn mặt tươi cười, nói: “Tốt lắm, mà nghe nói, gần đây có nhà máy sản xuất bia muốn tìm các cậu quay quảng cáo, như thế nào, có thấy hứng thú hay không?”

“Tùy tiện.” A Thành cười cười, không phản đối.

“Có bia miễn phí để uống sao?” Hai mắt Tiểu Uông sáng lên, tò mò hỏi.

Anh Trương từ kính chiếu hậu nhìn về phía Hình Lỗi đang ngồi đằng sau, “A Lỗi, còn cậu thì sao?”

Anh nhún vai một cái, từ chối cho ý kiến, coi như đồng ý.

Anh Trương thấy thế, liền vừa lái xe vừa cùng ba người bàn về cát-xê quay quảng cáo, khi xe chạy qua Công Ti Bách Hóa thì Hình Lỗi không nhịn được lại quay lại nhìn.

Cô rút cuộc lúc đấy đang nhìn cái gì đây?

Trên bầu trời ở Đài Loan xuất hiện chiếc cầu vòng lấp lánh, anh ngả người về phía sau dựa vào thành ghế, bất giác bắt đầu đi vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 3.1

“Ai nha, Trần Tang, anh mà cứ lè mà lè mề như thế này là không đuổi kịp được chị Uy đâu á, anh phải lấy dũng khí theo đuổi chị ấy nha, mời chị ấy đi ăn một bữa cơm cũng được, chị Uy là một cô gái tốt, anh hẹn chị ấy nhiều thêm vài lần nhất định sẽ thành công á.”

Xa xa, nghe được tiếng trợ lý chụp ảnh Tiểu Quân đang vây lấy Trần đạo diễn thì thầm, Hình Lỗi vốn không có để ý tới, bởi vì hiếm có khi nào được hợp tác cùng với Uy Uy, cô đang giúp anh trang điểm thì anh câu được câu không nghe thấy tiếng Tiểu Quân đang trò chuyện, Tiểu Quân này giọng nói thật sự quá lớn, khiến anh không muốn nghe cũng không được.

Nhưng để cho anh thật sự nhận ra chị Uy mà cô bé kia nói tới chính là chị Uy Uy, là bởi vì cô ngay sau khi nghe được những lời này, đột nhiên không được tự nhiên mà trở nên cứng nhắc.

“Vị đạo diễn này muốn theo đuổi em?” Anh cũng cảm thấy tò mò, quay đầu muốn nhìn một chút người nọ.

Cô quay mặt anh lại, “Không nên lộn xộn.”

“Hà?” Anh nhú mày hỏi.

“Không biết, em không có chú ý.” Mặt cô không biểu cảm nói.

Nhìn vào gương mặt bình tĩnh không gợn sóng của cô, anh nhú mày nói: “Nghe nói anh ta đã mấy lần đoạt giải.”

“Hình như vậy, em không rõ lắm.” Cô cắt miếng mút trang điểm đi, tránh cho việc mình không nhìn được mà bỏ nhào vào mặt anh mà trát phấn. dđlqđ

Trầm mặc một hồi, anh giật nhẹ khóe miệng, “Em hình như đã thật lâu rồi không có hẹn hò.”

“Quá bận rộn, không rảnh.” Sống lưng cô căng thẳng, thuận miệng nói qua loa.

“Thả lỏng một chút thì không có cái gì là không được, nghe anh Trương nói Trần đạo diễn là một người đàn ông tốt.”

Cô nhẹ nhàng đóng hộp phấn trang điểm lại, nhìn anh khẽ mỉm cười, “Thật sao? Hình như là như vậy đi, anh có phải là đang nhắc nhở em, có lẽ em nên cùng anh ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm, làm cái gì đó giống như một buổi hẹn hò sao.”

Hình Lỗi nghe vậy, chẳng nói đúng hay sai nhún nhún vai.

Cái nhún vai này khiến khóe miệng Uy Uy co quắp tới nỗi không nhận ra được, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lùng, chỉ là cô ngược lại không có bộc phát ra, gót chân quay lại, trên gương mặt nở một nụ cười dễ chịu, đi thẳng tới trước mặt Trần đạo diễn. “Đạo diễn, tối nay anh có rảnh không?”

“Có a.” Thấy Lâm Khả Uy đột nhiên đi tới, Trần đạo diễn sững sốt một chút, chỉ là ngược lại cực kì biết điều, mỉm cười trả lời.

“Vậy thì tốt quá, tôi vẫn luôn muốn đi Maokong uống trà, nhưng đối với nơi đó lại không quen, tôi nghe Tiểu Quân nói anh thường hay đi, cho nên muốn tìm anh đi cùng, không biết có làm phiền tới anh không?”

“Không, tất nhiên là không.” Trần đạo diễn nghe thấy vậy liền vội lắc đầu, mở cò trong bụng.

“Vậy thì tốt, tôi chờ anh.” Cô cười ngọt ngào rồi mới xoay người trở về bên cạnh Hình Lỗi, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Như vậy anh cảm thấy có khả năng không? Gà mẹ.”

Khóe miệng Hình Lỗi khẽ nhếch, đè nén sự khó chịu bực tức trong lòng ngực đột nhiên toát ra, nói: “Anh chỉ cảm thấy em nên đi ra ngoài dạo một chút.”

Nhìn vẻ mặt tự cho là đúng của anh, một bộ dạng vì muốn tốt cho cô, Uy

Uy chỉ muốn cầm thứ gì đó đập anh, đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ, cô tất nhiên sẽ không biến điều đó trở thành hành động, không thể vì nhất thời xúc động mà phá hỏng tình bạn mười năm, cho nên chỉ có thể tiếp tục giả cười nói, “Vậy nha, thật đúng là cảm ơn anh vì đã quan tâm.”

Phía trước truyền đến thông báo chuẩn bị bắt đầu.

“Không cần khách khí.” Anh cười cười đứng dậy, vỗ vai cô rồi mới xoay người đi tới trước ống kính, một lần nữa bắt đầu chụp hình cho quảng cáo.

Trời ạ, thật khiến người ta tức muốn hộc máu!

Uy Uy liếc mắt, vô lực ôm ngực đứng ở một bên, vừa chờ đoàn người chụp xong, vừa âm thầm buồn bực tại sao anh lại có thể chậm chạp đến như thế.

Cô nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sớm muộn thế nào cũng sẽ có ngày phát điên.

Tại quán cà phê của Bạch Vân.

Trong quán, mọi thứ được làm từ gỗ khiến người ta cảm thấy ấm áp, ánh đèn mờ ảo, trong không khí nồng đậm hương cà phê.d.d.l.q.d

Uy Uy nhìn Bạch Vân trước mặt đang tự đắc, thành thạo pha cà phê, khẽ mỉm cười, “Cậu từ trước tới nay không có chuyện gì phiền não sao?”

Gảy nhẹ lông mày, Bạch Vân trêu ghẹo mà nói: “Không có chuyện phiền não phải là A Phương chứ?”

Cho thêm một chút sữa tươi, Uy Uy khuấy cốc cà phê, dương dương khoe miệng cười nói: “Cậu vẫn là người bình tĩnh nhất trong số chúng ta đi, mỗi lần nhìn cậu làm việc từng bước rồi từng bước, đều đầu vào đấy, giống như dù trời có sập xuống, cậu vẫn như cũ có thể bình chân như vại, làm người ta rất khó để không nghĩ như vậy nha. Còn nữa, A Phương mặc dù hay ngây ngô cười, còn hay sợ hãi, nhưng cậu ấy vẫn có những chuyện phiền não của mình, cậu gần đây không có đọc báo sao?”

“Báo gì? Chuyển đi của cậu ấy xảy ra vấn đề sao?” Bạch Vân sững sốt một chút.

“Không phải.” tròng mắt đen của Uy Uy sáng lên, nói: “Nhớ chúng ta lúc còn ở trường cấp ba, cậu ấy cả ngày trong miệng lẩm bầm cái gì đó. Cậu ấy nói thế nào nhỉ, bại hoại? Ác ma? Satan?”

“Cậu là đang nói tới cái tên ma vương tàn ác xấu xa vô địch kia á?” Bạch Vân vừa cười vừa nói, nhớ tới lúc A Phương chỉ là nghe được tên của người nọ thôi mà cũng đã run rẩy, lông tóc dựng ngược hết lên.

“Ha ha ha, đúng đó, chính là anh ta.”

“Anh ta không phải vào lúc chúng ta đang học lớp mười hai thì đi ra nước ngoài học đại học, sau vẫn ở lại đó để làm ăn hay sao? Thế nào, anh ta trở về rồi?” Đóng máy pha cà phê lại, Bạch Vân tự rót cho mình một cốc cà phê.

“Đúng vậy a, anh ta mấy năm trước ở nước ngoài mở mạng lưới công ty kinh doanh vô cùng sinh động, lần này trở về nghe nói là tới cùng một công ty khác để hợp lại làm một.”

“A Phương có biết không?” Bạch Vân tò mò hỏi.

Uy uy nhấp nhẹ một ngụm cà phê, nhướn nhướn mày, “Cậu nói thử xem? TV báo chí hầu như mỗi ngày đều phát tin tức của anh ta, cậu ấy vừa nhìn thấy mặt người đàn ông kia, cả hôm đó liền không dám trở về nhà, chạy đến nhà tớ xin ngủ nhờ, sau đó liền chết cầu nguyện lần này anh ta chỉ dừng tại Đài Loan một chút mà thôi, sẽ không biết đến sự tồn tại của cậu ấy.”

Bạch Vân cười khẽ một tiếng, “A, anh ta thật sự đáng sợ đến như vậy sao? Nếu có cơ hội tớ lại muốn nhìn một chút xem anh ta là cái hạng người gì, có thể đem A Phương nhà chúng ta bị dọa sợ tới mức phải chạy trốn.”

“Yên tâm, cậu sẽ có cơ hội thôi.” Uy Uy một tay chống cằm, nói: “Hai ngày trước tớ đây đã muốn gặp qua anh ta một lần, ngày hôm qua La Lan gọi điện thoại cho tớ cũng nói anh ta tới chỗ chị ấy hỏi về A Phương, cho nên

tiếp đó, đại khái không phải cậu thì cũng chính là tớ đi.”

“Thật sao? Vậy thì chờ xem thế nào.” Bạch Vân hứng thú cho thêm chút đường phèn vào trong cà phê.”Đúng rồi, người kia của cậu gần đây như thế nào?”

“Đừng nói nữa.” Uy Uy cầm đĩa bánh ngọt lên, đôi mày thanh tú nhíu chặt, tức giận nói: “Nghĩ đến thôi mà đã cảm thấy thật vô lực.”

“Thế nào?” Nhìn cô mặt oán hận, Bạch Vân kỳ quái hỏi.

“Hai ngày trước ở studio, anh ấy nghe thấy vị đạo diễn ở đó muốn theo đuổi tớ, thế mà lại khích lệ tớ cùng người kia đi hẹn hò, thật là ——”

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 3.2

Uy Uy cầm đĩa dùng sức đâm hai cái vào bánh ngọt, “Thiếu mỗi việc tở ở trước mặt anh ấy cùng với đạo diễn đi ra ngoài.”

“Kết quả thế nào? Anh ta phản ứng ra sao?”

Uy Uy liếc mắt, “Vẫn còn phản ứng nữa đấy, tở nhìn thấy anh ấy chỉ kém không có giờ hai tay lên mà tán thành, hận không thể đi thông báo được để khắp nơi cùng ăn mừng rồi.”

Bạch Vân không nhìn được vừa cười vừa nói: “Này, không có tệ như vậy chứ?”

“Chỉ một chữ tệ thì làm sao có thể tả được, sớm biết thế thì tở thà mong mình không nhận ra thì có phải bây giờ mỗi ngày đều có thể sống tốt hơn, khiến cho tở bây giờ vừa nhìn thấy anh ấy, không phải cảm thấy cách đọc câu hỏi, nếu không thì nghĩ muốn cầm thứ gì đó để đập anh ấy.” Uy Uy oán trách lầu bầu lấy.

“Vậy cậu dự định thế nào? Cứ tiếp tục cùng anh ta dây dưa như vậy sao?”

“Không biết, dù sao qua ngày nào hay ngày đấy thôi.”

“Cậu nhất định phải tích cực lên chút đi chứ, không sợ anh ta bị người phụ nữ khác theo đuổi sao?”

Khẽ vuốt ve tay cầm của cốc cà phê, Uy Uy thở dài, “Bị theo đuổi thì cứ để anh ấy bị theo đuổi đi, nếu không tở còn có thể làm gì, cầm súng cường chế tất cả mấy con ruồi bên người anh ấy bay đi sao? Ai biết anh ấy nghĩ cái gì cơ chứ?”

“Vậy cũng đâu có nhất định là thế kia nha.” Bạch Vân giương nhẹ khóe miệng.

“Cậu là đang có ý tứ gì?” Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt dịu dàng của bạn

tốt, không biết có phải hay không lúc này nụ cười trên mặt Bạch Vân có chút..... Giảo hoạt?

“Ừ, nói như vậy đi, cậu có muốn cùng vị đạo diễn kia thử hẹn hò thêm vài lần hay không?”

“Tại sao?” Uy Uy mặt buồn bực.

“Tớ cảm thấy nếu cậu với Hình Lỗi có thể chung đụng được lâu như vậy, anh ta nhất định cảm thấy cậu rất tốt. Huống chi tớ chưa từng gặp qua người nào sẽ vì một người bạn khác phải bình thường của mình bị cảm mà đề xuống công việc, bay trở về Đài Loan trước, đặc biệt là cái vị Hình tiên sinh kia. Có lẽ anh ta thật sự như cậu nói là mặt ác tâm thiện, nhưng trên thực tế, theo tớ thấy ngày đó khi đi xem bệnh tình của cậu thế nào, thì trình độ quan tâm của anh ta đối với cậu đã sớm vượt qua phạm vi bạn tốt rồi.”

“Thật sao?” Nghe Bạch Vân phân tích, Uy Uy vẫn còn có chút nghi ngờ.

“Tớ nghĩ, có lẽ anh ta cũng giống cậu, chỉ là bởi vì khoảng cách hai người các cậu vẫn luôn quá gần, cho nên mới không thấy rõ, nhất là những năm gần đây, anh ta đã sớm hình thành thói quen có cậu ở bên cạnh, cứ coi cậu ở bên cạnh anh ta là theo lý thường đi... Nhưng chắc cậu cũng hiểu được, bạn bè khác phải bình thường dù có coi như tình cảm rất tốt đi chăng nữa... cũng sẽ không xuất hiện hành động giống như hai người hiện giờ, đúng không?”

Nhớ tới giữa bọn họ những việc kia đều đã sớm vượt qua hành động của bạn bè bình thường, trên mặt Uy Uy hiện lên rặng mây đỏ lúng túng.

Bạch Vân hiểu ý cười cười, tiếp tục nói: “Đã như vậy, cậu dứt khoát kéo khoảng cách xa ra một chút, để cho anh ta thấy rõ ràng, khiến anh ta phải suy nghĩ cẩn thận, nếu như anh ta vẫn không có phản ứng, cậu phải dứt khoát chết tâm đối với anh ta thôi, tiếp tục cùng với Trần đạo diễn lui tới, phải tiếp tục nhẫn nại, khôi phục lại hình thức của các cậu. Lại nói, đi ra ngoài gặp mặt không thể không khiến cho người ta mời cậu mấy bữa cơm, vì sao lại không làm?”

Uy Uy sừng sốt một chút, ngẫm lại thì thấy thật ra Bạch Vân nói cũng không sai.

“Không cần quyết định bây giờ, chính cậu tự cân nhắc một chút đi, dù sao cứ thế này xem ra, vị Trần đạo diễn kia vẫn sẽ mời cậu đi ra ngoài, nhìn lại thì thấy anh ta đối xử chu đáo với cậu cũng rất được.”

Uy Uy chẳng nói đúng hay sai chỉ cười cười, không nói gì thêm nữa. Nhưng mấy ngày sau, khi cô thấy trên báo chí truyền ra tin tức anh đang qua lại cùng với một ngôi sao nữ thì liền đồng ý cùng với Trần đạo diễn thử yêu đương.

Có cái gì không thể đây?

Cô cười khỏ nghĩ đến, dù sao thử một chút cũng không có sai, thử cùng người đàn ông khác gặp gỡ xem, nói không chừng lần này cô có thể sẽ thích đối phương.

Vừa vào công ty, Hình Lỗi đã nhìn thấy mấy người đang vây lại một chỗ, không biết đang nhìn cái gì, anh đi tới gật đầu chào hỏi, đối phương lại cười đến hết sức miễn cưỡng, còn mặt thì.thông cảm?

“Này, mau thu dọn, mau lên.” Trong đó có một vị đàn em vẻ mặt kinh ngạc khi nhìn thấy Hình Lỗi, bị dọa sợ đến mức kéo mạnh vạt áo của đoàn người, một bên nói nhỏ nhắc nhở, một mặt đối với Hình Lỗi cười khúc khích, “Anh Hình, Chào buổi sáng!”

Đoàn người vừa nghe thấy, đột ngột ngẩng đầu thì nhìn thấy anh đến, rồi rít luống cuống tay chân thu dọn mấy tờ báo.

“A Lỗi, Chào buổi sáng. A, điện thoại đang kêu, tôi phải đi nghe máy đây.”

“Anh Hình, sớm nha. Tiểu Khương, cậu không phải vừa mới nói với tôi vẫn đề về buổi biểu diễn sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh Hình, sớm, bọn em phải đi công việc, nếu anh muốn tìm anh Trương thì anh ấy đang trong phòng làm việc.”

Mọi người rồi rít tìm lý do rồi đi, ai cũng cười đến lúng túng, Hình Lỗi mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là thuận miệng lên tiếng chào hỏi rồi sau đó đi vào phòng làm việc của anh Trương

Ai ngờ vừa vào cửa, sau bàn làm việc ba người ngồi thành một vòng yên lặng đọc báo.

Anh gõ cửa, anh Trương, Tiểu Giang, A Thành đồng thời ngẩng đầu lên thấy người đến là anh, tất cả đều đồng loạt giống nhau gấp báo lại.

“Không cần giấu, lần này nhà báo lại viết cái gì về tôi?” Anh kéo ghế ngồi xuống, vẻ mặt theo thói quen không thay đổi.

Trên căn bản anh không cảm thấy báo chí gì đó sẽ viết về cái gì mới, dù sao viết tới viết lui không phải đều là cùng một chủ đề hay sao.

Ba người trừng mắt nhìn anh, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng anh Trương hắng giọng nói, “Khụ khụ, ừ, trên căn bản lần này không có viết tin tức về cậu.”

“Vậy mọi người đang nhìn cái gì?” Anh vặn lông mày, mặt hoài nghi.

“Việc này ấy à, thật ra thì cũng không có gì á.” A Thành cười khô hai tiếng, “Cũng chỉ là tin tức bát quái về Trần đạo diễn mà thôi.”

“Trần đạo diễn nào?”

“Là người hợp tác với chúng ta trong quảng cáo trước đó, a” Tiểu Ưông bị đau kêu lên.

Anh Trương bên ngoài thì cười nhưng trong không cười nhìn Tiểu Ưông nói: “Thật xin lỗi, anh không thấy chân cậu.”

“Oa oa, có cái gì không thấy chứ, anh bây giờ cũng không cần phải lừa gạt,

tờ báo nào mà chẳng có, cậu ấy sớm muộn gì cũng sẽ biết!”

Tiểu Uông không thức thời khiển trách, đôi lấy Trương ca trợn mắt lần nữa, “Cậu đúng là tên đàn ông bát quái, không nói lời nào thì sẽ chết à!”

“Vốn chính là như vậy mà, chỉ cần nghĩ cũng biết những phóng viên đó nhất định sẽ hỏi đến tình yêu mới của Trần đạo diễn, để cho anh ấy sớm một chút chuẩn bị tâm lý, còn hơn là chờ tới cuộc họp báo thì mới đột ngột biết được, đúng không?”

“Cậu lại biết trước là có người sẽ hỏi!” Anh Trương trợn mắt trừng Tiểu Uông.

“Làm ơn đi, Trần đạo diễn người ta lớn lên vừa đẹp trai, tính cách lại còn tốt, trong giới nghệ thuật thì đúng cùng một dạng với động vật quý hiếm, trong cuộc họp báo về sự trở lại của bộ phim, anh ta còn có phần hấp dẫn hơn so với nam chính, những việc này mà không đoán ra thì mới có quý á!”

Trương ca cùng Tiểu Uông dùng đôi mắt ti hí của mình trừng đối phương, giống như hai con hươu đực đang tức giận.

A Thành thấy thế, vội tách ra hai người ra, ngồi ở chính giữa giảng hòa. “Được rồi, được rồi, đừng tranh cãi nữa, đừng tranh cãi nữa.”

“Hừ!” Hai người không hẹn mà cùng hừ nặng một tiếng, quay đầu đi.

“Trần đạo diễn công khai tình yêu tại sao lại muốn tôi chuẩn bị tâm lý?”

Nghe được câu này câu hỏi, anh Trương cùng Tiểu Uông cả hai cùng ngẩn ngơ, lúc này mới đột nhiên nhớ tới Hình Lỗi vẫn còn đang ở đây, quay đầu lại, trong lúc tranh chấp thì tờ báo vẫn đang nằm trên mặt bàn, mà Hình Lỗi giờ phút này đang cầm lên đọc. Bọn họ cứng đờ, không biết Hình Lỗi thấy cái tin tức kia sẽ ra sao, ai ngờ, phản ứng của cậu ấy lại ở ngoài dự đoán.

“Thì ra là Uy Uy nha.” Hình Lỗi mặt không có gì nhìn qua tin tức trên báo, “Hình chụp cũng không tệ.”

“Ah?” Ba người ngây người, không hiểu vì sao anh lại có thể phản ứng bình thản như thế.

“A Lỗi, cậu biết Trần đạo diễn đang cùng Uy Uy kết giao?” Anh Trương vẻ mặt quái dị hỏi.

“Biết a.” Hình Lỗi để tờ báo xuống, mặt bình tĩnh nói: “Lần trước ở thời điểm đang quay quảng cáo, em khích lệ Uy Uy cùng với cậu ta thử đi ra ngoài, chẳng qua em không biết phía sau họ còn có tiếp tục.”

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 3.3

“Cái gì? Cậu khích lệ?” Tiểu Uông hú lên một tiếng quái dị, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh nói: “Cậu bị ngu à? Cậu thực sự khích lệ Uy Uy cùng với anh ta đi ra ngoài?”

“Cô ấy đã lâu không có hẹn hò, tớ cảm thấy Trần đạo diễn là một đối tượng rất tốt.” Anh khí định thần nhàn nói, trên mặt không chút kích động, giọng điệu nói chuyện của anh thật giống như việc nữ chính trong tin tức bát quái lần này là em gái của mình.

Ba người á khẩu, đờ mặt ra.

Một lúc lâu sau, anh Trương mới phục hồi tinh thần, mặt lo lắng nghiêm nghị: “A Lỗi, hỏi cậu một vấn đề.”

“Hả?”

“Cậu rốt cuộc có cảm giác gì đối với Uy Uy? Cậu thích cô ấy không?”

Cho đến lúc này, Hình Lỗi mới hiểu được những người này lại có ý nghĩ sai lệch rồi, anh nhếch lông mày, có chút không nhìn được liếc nhìn ba gương mặt phía trước đã làm bạn với anh hơn mười năm, lần nữa nhắc lại lời mà nhiều năm qua đã nói không biết bao nhiêu lần.”Em đương nhiên thích cô ấy, nhưng em cùng cô ấy chỉ là bạn rất thân, tựa như em với mọi người một dạng, chỉ là cô ấy vừa lúc lại là nữ mà thôi, chuyện này rốt cuộc muốn mọi người muốn em phải lặp lại mấy lần?”

“Bạn bè? Tớ nghe thú vị lắm!” Tiểu Uông thực sự giận dữ.”Nếu như chỉ là bạn bè thì cô ấy sẽ mỗi ngày nấu cơm cho cậu ăn? Chỉ là bạn bè mà cô ấy ngày ngày ở lại nhà cậu? Chỉ là bạn bè mà cô ấy có thể ngủ thẳng trên giường của cậu!?”

“Tiểu Uông!” anh Trương lên tiếng ngăn lại, nhưng đã không kịp rồi, chỉ thấy Hình Lỗi bỗng chốc đứng lên, một quyền đánh ngã Tiểu Uông vừa dứt câu.

Bị trúng một đấm của anh khiến Tiểu Uông nổi giận cũng giơ tay lên đánh một quyền trở lại, hai người nhất thời đánh nhau.

“Dừng tay, đừng đánh!”

Anh Trương cùng A Thành thấy thế, vội vàng mỗi người ngăn một người tách ra. Chỉ là hai người này dù bị giữ chặt nhưng vẫn cố giãy giụa, nhìn trừng trừng vào đối phương, không chút nào có ý định sẽ dừng lại, nếu không chú ý sẽ rất có khả năng tiếp tục đánh nhau tới bực dỉ.

Anh Trương thấy thế, nổi giận mà nói: “Các cậu nào đủ chưa hả!? Sau đó còn phải mở cuộc họp báo, các cậu muốn lên trang nhất à?”

Không khí vẫn tiếp tục căng thẳng, chỉ là hai người đã ngừng giãy giụa.

Anh Trương nhìn tình huống ổn lại, buông tay giữ Hình Lỗi ra nghiêm túc nói: “Cậu đã nói cậu cùng Lâm tiểu thư chỉ là bạn bè, đó chính là chuyện của hai người, chỉ là cô ấy hiện giờ đang cùng Trần đạo diễn qua lại, anh hi vọng cậu sẽ cách xa Uy Uy một chút để tránh khỏi việc ngượng ngùng, anh không muốn vào lúc này lại nghe được tin bất quái về cuộc tình tay ba.”

Hình Lỗi mím chặt môi, vẻ mặt trầm mặc uất ức.

“A Lỗi?” Anh Trương cất giọng muốn anh bảo đảm.

“Biết.” Anh khó chịu chỉnh sửa lại trang phục vừa bị Tiểu Uông kéo mà trở nên xộc xệch, trầm giọng trả lời.

Anh Trương nghe thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, “Còn nửa giờ nữa cuộc họp báo sẽ bắt đầu. Tiểu Uông, đi trước để đổi một cái áo sơ mi mới, thay ra chiếc vừa bị cậu phá đi. Ba người các cậu nửa giờ sau tới khách sạn tập trung, nhớ đừng có tới trễ.”

Ba người nghe vậy liền nối đuôi đi ra ngoài, người bên cạnh đi sát qua Hình Lỗi không nhìn được nhỏ giọng mắng: “Tớ cùng cô ấy cũng là bạn bè, cô ấy làm sao mà lại không đến giúp tớ? Cô ấy định nghĩa bạn bè thật con mẹ

nó bắt đồng!”

A Thành nghe Tiểu Uông nói thì vội vàng ngăn ở giữa hai người, thật may lần này Hình Lỗi mặc dù bị cậu ta chọc giận nhưng cũng không có động thủ, chỉ là mặt lạnh quay người rời đi.

A Thành thở phào nhẹ nhõm, cau mày trách tội Tiểu Uông nói: “Cậu rốt cuộc là có chuyện gì? Chán sống à? Làm gì mà vẫn cứ trêu chọc cậu ấy?”

“Tớ thật sự không nhìn được.” Tay Tiểu Uông đút trong túi quần, tức giận nói.

“Không nhìn được?” A Thành bắt lấy cậu ta, bất ngờ hỏi: “Cậu không phải là thích Uy Uy đấy chứ?”

Tiểu Uông tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Nếu không phải thì là sao?” Bộ dạng cậu ta nhìn như mình vừa nói những lời hết sức ngu ngốc, A Thành biết là mình đoán sai, vẻ mặt không khỏi vô cùng nghi hoặc.

Tiểu Uông ánh mắt âm ỉ nhìn anh, thật lâu sau mới nói: “Tớ trước kia cũng giống như cậu ấy, chờ tới khi nhận ra tình cảm của mình thì đã muộn rồi.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Cô ấy chết rồi.” Sắc mặt Tiểu Uông trở nên khó coi, bỏ lại ba chữ này liền xoay người rời đi.

A Thành nghe thấy vậy liền sửng sốt, nhìn bình thường cậu ta hướng mọi người gương mặt cười cười vui vẻ, thấy hình bóng cậu ấy càng lúc càng xa, đến lúc này thì mới đột nhiên phát hiện, ba người bọn anh mặc dù là bạn bè biết nhau hơn mười năm, nhưng lại cũng không hoàn toàn hiểu rõ hết về đối phương.

Nửa đêm về đến nhà, trong nhà an tĩnh tới mức dọa người.

Hình Lỗi cởi áo khoác xuống, không mở đèn, chỉ đi rót cốc nước rồi ngồi trên ghế sa lon.

Lúc này phát hiện mình đã bận rộn gần ba tháng, mãi tới hôm nay quảng bá thì thật vất vả mới kết thúc, kế tiếp ngoại trừ lễ Giáng Sinh cùng năm mới vẫn còn hai buổi biểu diễn đặc biệt ở bên ngoài thì sẽ không còn việc gì nữa.

Trong bóng tối, anh nhìn thấy bức tường phía sau TV lúc ban đầu trống không thì đột nhiên bây giờ có hơn hai nghìn ngôi sao khẽ tỏa sáng được ghép lại thành một bức tranh, anh sửng sốt một chút, một lúc lâu mới nhớ ra đó là kiệt tác mà Uy Uy làm ở trên giường anh khi bị ôm lần trước.

Cô ấy hình như là không thể chịu được nhàn rồi, ngay cả khi ôm, nhờ người quan trọng giúp cô lấy được tranh ghép hình, sau đó mang theo bệnh, ôm chặt chần, ngồi chồm hổm trên giường, bận rộn ghép hết bức này tới bức khác.

Chỉ là anh không ngờ cô có thể ghép được, lại còn mang đi đóng khung....

Nhìn ngôi sao phía trên khẽ tỏa sáng, anh bắt đắc dĩ dương dương khoe miệng, không hiểu vì lý do gì cô lại không treo trong nhà mình mà đòi treo bằng được trong nhà anh.

Uống xong cốc nước, anh để cốc xuống, đi vào phòng tắm, cởi quần áo trên người xuống rồi vứt vào trong giỏ, động tác mới làm được một nửa thì đột nhiên cảnh tượng xung đột giữa mình cùng Tiểu Uông vào buổi sáng lại hiện lên.

Nhớ tới buổi sáng không vui, sắc mặt anh không tự chủ trầm xuống.

Coi như Uy Uy có lúc sẽ đến giúp anh vậy thì làm sao? Anh cũng thường đi giúp cô ấy mà!

Khó chịu tiếp tục cởi quần áo, anh đi tới vòi hoa sen mở nước nóng, nước nóng chảy qua các bắp thịt cứng rắn.

Mẹ kiếp, không biết tên kia uống nhầm thuốc gì.

Ban đầu anh và Uy Uy là không cần thận mới lên giường, còn không phải là do Tiểu Ưng nói muốn ăn mừng đĩa nhạc thành công, chạy đến chỗ bọn họ nói cái gì mà muốn làm tiệc chúc mừng, còn rót cho hai người bọn họ mấy ly rượu mạnh, bằng không anh với Uy Uy sao có thể xảy ra chuyện đó.

Sau đó mọi chuyện phát triển đều là người tình ta nguyện.

Cậu rốt cuộc có cảm giác gì đối với Uy Uy?

Câu hỏi của anh Trương đột ngột hiện lên, anh cứng đờ, vấn đề này làm cho anh không hiểu sao lại tức giận. Anh đối với Uy Uy còn có cái gì cảm giác? Cô ấy vẫn luôn là bạn tốt của anh, hướng chỉ bọn họ chỉ là bạn bè, không liên quan đến tình cảm nam nữ, có người muốn theo đuổi cô ấy, anh có thể làm thế nào? Dĩ nhiên chỉ có thể khích lệ cô ấy cùng người ta qua lại, chẳng nhẽ lại đi ngăn cản sao? Nếu như lúc đầu anh không đồng ý, anh đương nhiên sẽ ——

Suy nghĩ đột nhiên dừng lại, cả người anh chấn động, bị cảm xúc trong lòng dọa sợ.

Anh đương nhiên thế nào? Ngăn cản cô ấy sao?

Nhìn chằm chằm hơi nước trắng xóa trong phòng tắm — anh đang tắm gội được một nửa thì không tự chủ mà sững sờ.

Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ anh.....

“Chết tiệt!”

Nước nóng đột nhiên trở nên lạnh, anh mắng một tiếng, suy nghĩ lần nữa bị cắt ngang, vội vàng lui sang một bên, tránh khỏi dòng nước lạnh lẽo.

“Làm cái gì?” Nhanh chóng tắt vòi nước, anh quần một chiếc khăn tắm quanh người rồi đi ra ban công kiểm tra bình nóng lạnh, lại ngoài ý muốn

nhìn thấy dưới lầu Trần đạo diễn đang lái xe đưa Uy Uy về.

Không biết vì cái gì, anh tự nhiên cảm thấy nổi giận, đặc biệt là khi Trần đạo diễn cố gắng hôn cô.....

Anh không biết mình đến tốt cùng là bị làm sao, nhưng chờ tới lúc anh tìm ra thì anh đã trở lại phòng khách cầm lấy điện thoại di động, nhấn dãy số điện thoại quen thuộc trong trí nhớ.

“Xin chào?” Giọng nói của Uy Uy vang lên.

“Uy Uy, nhà anh hết nước nóng rồi, em có biết số điện thoại của bên cung cấp bình gas không?” Anh vừa nói vừa trở lại ban công nhìn xuống, như mong muốn thấy mình thành công quấy rầy bọn họ.

“Trên bình gas có số điện thoại đấy. Nhưng mà bây giờ đã quá muộn, chắc bọn họ cũng đóng cửa rồi đi? Ngày mai anh gọi cũng được mà.” Uy Uy vừa nói vừa theo thói quen ngẩng đầu nhìn về phía nhà anh.

Hình Lỗi nhanh chóng rút đầu lại.”Được rồi, có điều anh đang tắm được một nửa rồi, em cho anh mượn phòng tắm một chút.”

“OK, anh chờ em một chút.” Cô quay đầu nói lời tạm biệt với Trần đạo diễn cùng, sau đó quay người đi vào tòa nhà, nói: “Em đang ở dưới lầu, bây giờ sẽ đi lên ngay đây.”

Nghe được trong điện thoại di động truyền đến âm thanh cô mở cửa, anh không nhìn được lại ngó đầu ra ngoài, nhìn thấy Trần đạo diễn vẫn đang một mình đứng trước cửa tòa nhà, đến lúc trong điện thoại truyền đến tiếng thang máy mở ra, tên kia mới xoay người trở lại xe.

Đem phím call nhấn tắt, anh nhìn xe Trần đạo diễn biến mất ở góc đường, tâm tình trở nên vui vẻ đến kì quái.

Trở lại phòng khách, anh để điện thoại lên trên bàn, cầm quần áo sạch, trực tiếp ôm chặt khăn tắm cứ như vậy chạy ra ngoài, đến cửa thang máy đứng đợi cô.

Dù sao tầng này cũng chỉ có căn hộ của hai người bọn họ, cũng không sợ bị người ta nhìn thấy hết sạch, lúc đầu anh quyết định mua căn hộ này cũng bởi vì nó có kết cấu như vậy.

Cửa thang máy ding một tiếng mở ra, Uy Uy vừa thấy anh một đầu bọt, nửa người để trần, sừng sốt một chút, bật cười, “Anh làm cái gì?”

“Anh tắm được một nửa thì hết nước nóng.” Anh giật nhẹ khoe miệng.

Uy Uy lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, cười hỏi: “Thế nào lại không kiểm tra trước?”

“Anh cho là em đã kiểm tra giúp anh rồi.” Anh đi theo phía sau cô vào cửa.

“Em không có chú ý tới, gần đây tương đối bận rộn.” Cô cười cười, ý bảo anh cứ tự nhiên, sau đó vào phòng ngủ.

Nghe vậy, Hình Lỗi mới phát hiện giọng điệu của mình quá mức tự nhiên, anh theo bản năng cho rằng đây là chuyện cô phải làm, nhưng là, có mấy người sẽ giúp hàng xóm hoặc bạn tốt chú ý tới việc nước nóng có còn hay không đây?

Anh sững sờ một chút rồi mới đi vào phòng tắm, sau khi mở bình nước nóng thì một vẩn người khác làm cho người ta không thoải mái hiện ra.

Cô rất bận? Việc gì chứ? Bận bịu đi hẹn hò sao? !

Gương trong phòng tắm phản xạ ra thái độ của anh, anh bất giác cau mày.

Ông trời, nhìn anh giống như là vừa uống một bình dấm.

Anh đang ghen sao?

Chợt hắt đầu, anh xoay người rời khỏi tấm gương, mở ra nước nóng khiến bọt từ trên đầu anh từ từ chảy xuống.

Không đúng, làm sao có thể như vậy, đối phương là Uy Uy đó! Anh và cô chỉ là bạn tốt mà thôi!

Mẹ kiếp, đều do cái miệng quạ đen, mới có thể khiến cho anh suy nghĩ miên man.

Anh làm sao có thể ghen chứ? Trước hôm nay anh cũng không cảm thấy Uy Uy cùng người khác qua lại không có cái gì là không đúng, đúng, nhất định là do Tiểu Uông buổi sáng một phen nói bậy, mới có thể khiến cho anh hiểu sai đi.....

Đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 4.1

Tắm xong ra ngoài, một mùi thơm của thức ăn xộc vào mũi, anh theo hương thơm đi tới phòng bếp.

“Em đang ở đây chuẩn bị cái gì?”

“Cà ri.” Uy Uy quay đầu liếc anh một cái, tay vẫn không quên tiếp tục trộn xào thịt gà với cà rốt cùng các nguyên liệu khác, khẽ mỉm cười nói: “Em đói rồi, em nghĩ anh cũng chưa ăn.”

“Em vẫn chưa ăn tối?” Hình Lỗi nhướn nhướn mày, khoanh hai tay đứng tựa vào cửa, nhìn bóng lưng linh hoạt của cô.

“Ừ.” Cô đưa lưng về phía anh xào kỹ nguyên liệu rồi để sang một bên, lại đun thêm một nồi nước sôi.

“Anh nghĩ là em đi ra ngoài hẹn hò.” Nghĩ tới việc này, ngực lại đột nhiên cảm thấy khó chịu, anh thầm mắng một tiếng, oán giận Tiểu Uông thêm lần nữa.

Động tác của Uy Uy dừng lại trong một giây, nhưng ngay sau đó lại như trước lưu loát, cô nhún vai một cái, cười nói: “Đúng nha, chẳng qua em ăn không quen đồ ăn Nhật.”

“Không phải là không có biện pháp đối với miếng cá sống à?” Khóe miệng tràn đầy ý cười, nhớ tới lúc cô nhìn đồ ăn sống như nhìn thấy rắn rết. Nhưng đồng thời, anh cũng chú ý thấy Uy Uy đột nhiên dừng lại, mặc dù gần nhanh tới mức gần như khiến người khác không thể phát hiện, nhưng anh thật sự đối với cô quá mức quen thuộc rồi, biết trong lòng cô có chuyện, không biết tại sao, điều đó khiến tâm anh không khỏi để ý.

“Hết cách rồi, em chính là không dám ăn.”

“Nếu em phải đi Nhật Bản, tám chín phần trăm sẽ đói chết đi.” Hình Lỗi bỏ qua cảm xúc mâu thuẫn trong lòng, trêu ghẹo vừa đi vừa nói, “Một mình

anh ở đây là được rồi, em mau đi thay đồ đi.”

“Cũng được, em đi tắm đây. Sau khi nước sôi thì cho những nguyên liệu kia cùng cà ri vào, đun tầm hai mươi phút là được.” Cô vừa rửa đi những dầu mỡ bám trên tay, vừa dặn dò.

“Yên tâm, anh sẽ không đốt phòng bếp của em.”

“Anh muốn đốt cũng không sao, vừa đúng lúc em đang suy nghĩ đến việc thay đổi phòng bếp trở nên trang hoàng, không ngại có người nguyên ý đưa em tiền.” Cô vừa cười vừa ra khỏi phòng bếp, đùa giỡn nói: “Chỉ cần nhớ đừng làm hư bộ bát đĩa trong ngăn kéo kia là được, đó là đồ cưới mẹ để lại cho em, nếu ngày nào đó em kết hôn mà bà không thấy bộ bát đĩa kia, bà nhất định sẽ phát điên lên mất.”

Âm thanh của cô biến mất trong phòng ngủ, Hình Lỗi phát hiện mình trừng mắt nhìn mười hai bộ bát đĩa được đựng trong tủ kính, chợt cảm thấy da đầu tê dại.

Anh từ rất sớm đã biết được sự tồn tại của đồng bát đĩa kia, nhưng cũng không biết nó còn mang theo một tầng ý nghĩa này, nếu anh biết được thì đã sớm nói với cô là đầu năm anh đã không cần thận đánh vỡ một cái đĩa.

Chỉ là, hiển nhiên cho đến bây giờ cô vẫn không phát hiện trong đó có thiếu một cái...

Về mặt anh quái dị nhìn chòng chọc vào đồng đồ sứ xinh đẹp kia, âm thầm quyết định sáng sớm ngày mai sẽ phải đi tìm mua một cái để thêm vào.

Nước sôi rồi.

Anh xoay người đổ tất cả nguyên liệu vào trong nồi.

Trong lúc đợi cà ri nấu xong, anh lấy cái đĩa trông bình thường nhất để đựng cơm, không nhận được chú ý tới phòng bếp cũng giống như cô ngăn nắp sạch sẽ, ngay ngắn trật tự.

Cô sẽ là một người vợ tốt, hơn nữa không người nào so với anh có thể hiểu rõ hơn về điều này.

Cô là một người tự lập, bề ngoài vừa khôn khéo, lão luyện lại có phần lạnh nhạt, nhưng thật ra lại là một cô bé chỉ thích ở nhà, anh nhớ lần đầu tiên vào nhà cô còn bị cảm giác ám áp trong nhà làm cho sợ hết hồn, vì bộ dáng bình thường khi làm việc của cô rất khó để khiến người ta liên tưởng cô với ám áp, dịu dàng...đặt chung một chỗ.

Sau khi quen biết nhau lâu hơn, anh mới phát hiện mình sai lầm rồi, cô thực sự là một người phụ nữ ngoài cứng trong mềm.

Bất luận là ở đâu, cô luôn là có thể khiến nơi đó có hương vị nhà, lúc ấy mấy người bạn anh thường xuyên hương nhà cô mà tới, ăn cơm cô nấu, cho nên về sau khi hợp đồng thuê nhà của anh hết hạn, đúng lúc đó bên cạnh nơi cô ở có một căn vẫn còn trống thì anh đương nhiên rời qua, sau đó quan hệ giữa anh và cô ngày càng tốt, vẫn làm hàng xóm cho đến bây giờ.

Trên thực tế, mấy năm này Tiểu Uông cùng A Thành còn thường xuyên tới nơi này, nói là anh có một phòng làm việc ở đây nên sẽ phải lợi dụng thật tốt, nhưng trong lòng bọn anh đều hiểu rõ, nguyên nhân chính vẫn là vì Uy Uy – kỹ năng điều khiển bầu không khí trở nên ám áp của cô quá tốt.

Tầm mắt, không tự chủ lại chạy trở về tủ kính đựng mười hai bộ bát đĩa.

Anh hi vọng người cưới được cô biết được mình may mắn đến cỡ nào.

Ý tưởng này không khỏi không được hoan nghênh, trong lòng ngực lại xuất hiện buồn bực, anh cau mày, càng thêm căm tức cái miệng của Tiểu Uông.

Cô một ngụm rồi một ngụm nhỏ ăn cơm cà ri.

Nhìn tay đang cầm thìa của cô, Hình Lỗi đột nhiên ý thức được cô rất gầy, chẳng qua là nơi nào cần có thịt thì sẽ có nên vẫn chấp nhận được.

Sẽ có một người khác được hưởng phúc lợi này khi làm chồng cô....

Phát hiện mình đang nhìn chăm chăm vào cổ áo cô, anh cố gắng kéo lực chú ý trở về trên đĩa cơm cà ri của mình.

Đáng chết, cô đang cùng người khác qua lại, anh không thể chiếm tiện nghi của cô và lúc này.

Chiếm tiện nghi của cô?

Hình Lỗi trầm mặt xuống, đột nhiên phát hiện mình lại bắt đầu bị lời nói của Tiểu Uông đầu độc.

Anh thật sự chiếm tiện nghi của cô sao?

Nhanh chóng đưa cơm cà ri vào trong miệng, anh càng ngày càng cảm thấy nóng nảy ảm ức không thôi.

Mùi thơm nhàn nhạt của dầu gội đầu từ trong không khí truyền đến, anh không nhịn được lại ngẩng đầu lên ngắm cô.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra, tóc ngắn đẹp đẽ của cô cũng không cần phải hao tâm tốn sức sử dụng máy sấy, chỉ là cầm khăn lông lau lau mà thôi, tóc ngắn đen bóng dính sát trên khuôn mặt tỉ mỉ của cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ở trên sân thượng của công ty thì anh đã cảm thấy cô rất đẹp, qua nhiều năm như vậy, anh còn thường xuyên không tự chủ ngắm nhìn cô.

Có lúc, anh thậm chí còn kỳ quái nghĩ xem vì sao cô cùng những tên đàn ông hẹn hò lúc trước lại chia tay.

Bởi vì con người thật của cô khác với kì vọng trong lòng những người đó sao? Hay bởi vì tính cách không hợp?

Vậy bây giờ là thế nào đây?

Nghĩ đến Trần đạo diễn, anh không tự chủ lại nhăn đầu lông mày.

“Có gì không đúng sao?”

Hình Lỗi khôi phục tinh thần, phát hiện cô đang nhìn mình, “Cái gì?”

“Nét mặt anh khi ăn cà ri thật giống như nó có thù oán gì với anh vậy.” Cô buồn cười hỏi, “Ăn không ngon sao?”

“Không có.” Về mặt anh trở nên quái dị, giọng nói giống như cổ họng bị mắc xương gà, “Anh đang suy nghĩ tới chuyện khác.”

“Có chuyện gì khiến lông mày anh nhíu lại thành như vậy?” Uy Uy vì xót xa lấy đầu, tùy ý hỏi lấy: “Không phải việc quảng bá đĩa nhạc lần này đã qua được một thời gian rồi sao?”

“Ừm.” Hình Lỗi gật đầu, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm cô, mày rậm nhăn lấy.

“Vậy thì làm sao?” Thấy anh là lạ, Uy Uy dừng động tác ăn cơm lại.

Nhìn anh muốn nói rồi lại thôi, một lúc lâu sau mới thấy anh rời đi tầm mắt, qua loa lấy lệ nói: “Không có gì.”

Anh không nói, cô cũng hết cách, dù sao nếu như anh thật sự có chuyện, tới lúc muốn nói rồi tự nhiên sẽ nói thôi.

Nhìn Hình Lỗi lại tiếp tục cúi xuống ăn cơm, Uy Uy giật nhẹ khóe miệng, không tiếng động cười khan.

Ăn cơm xong, cô rửa sạch bát đĩa trong bồn, anh theo thói quen đứng ở một bên giúp cô một tay lau khô.

Trong phòng không ai nói gì, cô phát hiện cảm xúc tối nay của lên xuống không ổn định, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Anh muốn trở về trước, ở cửa ra vào ngừng một chút, vẫn là nhin không được quay đầu lại dặn dò, “Đem tóc sấy khô, cẩn thận không lại bị cảm.”

“Em biết rồi.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cô khẽ mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười của cô, anh giống như lại muốn mở miệng, nhưng ngay sau đó lần nữa dừng lại, không hề nói gì liền đóng cửa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 4.2

Sáng sớm tỉnh lại, thời tiết hiếm khi được tốt như này.

Nhìn bầu trời mùa đông khó lắm mới được một ngày trong xanh nắng ấm, Uy Uy ngồi trên giường duỗi duỗi cái lưng đang thật mỏi của mình.

Tắm rửa xong, lững thững đi tới ban công tưới hoa, cô nhìn bình gas của mình thì mới nhớ ra phải giúp A Lỗi gọi điện. Sau khi tưới hoa xong cô liền vào trong nhà cầm điện thoại lên gọi.

Điện thoại vừa kết nối, cô nói tên địa chỉ mời người đưa bình gas tới , cúp điện thoại, nghĩ tới nên đi xem Hình Lỗi đã rời giường hay chưa.

Cô nhấn mấy lần chuông cửa, thấy anh vẫn chưa ra mở thì mới đành lấy chìa khóa trong tay mình để mở cửa đi vào.

Đến phòng ngủ vừa nhìn, anh quả nhiên vẫn còn đang ngủ.

“Ngủ nhiều như heo.” Cô ngồi chồm hổm trên giường lớn của anh, trong miệng nhắc đi nhắc lại mấy lần, nhưng khi nhìn người trên giường đang ngủ ngon lại khiến cô có chút muốn chui vào trong ổ chăn ấm áp của anh để đánh thêm một giấc.

Vén vén tóc đen trên trán anh, cô không tự chủ cúi đầu muốn hôn trộm anh một cái.

Chuông cửa đột nhiên vang lên dọa cô giật mình, có cảm giác như vừa bị bắt quả tang khi đang làm chuyện xấu.

Mặt hồng vội vã nhảy xuống giường, cô chạy nhanh đi mở cửa.

“Chào buổi sáng.” Cô cười đến chột dạ, mở cửa rồi lui về phía sau đứng qua một bên để người đưa bình gas vào.

“Chào buổi sáng. A, không phải Lâm tiểu thư ở phía đối diện sao?”

Phía sau bình gas là một gương mặt thô kệch, Uy Uy sừng sốt một chút, mới nhớ ra anh ta là Ông chủ nhỏ của bên cung cấp nước nóng, không khỏi cười nói: “Đúng nha, tôi chỉ là tới trợ giúp một tay. Ông chủ nhỏ, tại sao hôm nay lại là anh đưa? Máy người nhân viên của anh đều chạy hết mất rồi?”

“Ha ha, tất nhiên không phải, vì thời gian vẫn còn sớm, người làm còn chưa tới, tôi thấy nơi này cũng gần nên tự mình đi một chuyến.”

Ông chủ nhỏ cười ha hả, ung dung khiêng bình gas vào cửa, đi thẳng đến ban công để đổi bình.

“Ông chủ nhỏ, anh thật liều mạng nha.” Uy Uy cười đi theo tới ban công, nhìn anh ta đổi bình nước nóng bèn hỏi: “Đúng rồi, lần trước anh nói muốn giúp tôi thay ống gas miễn phí, anh không phải là quên mất rồi chứ?”

“Không có, làm sao quên được, tôi có gọi tới mấy lần mà cô đều không nghe máy, nên cũng không thể làm gì khác hơn là chờ gấp rồi mới bàn tiếp nha.” Ông chủ nhỏ nhếch miệng cười một tiếng giải thích.

“Là vậy.” Uy Uy mỉm cười nhưn mày, “Vậy bây giờ gấp được rồi nha.”

“Đúng vậy, tôi nghĩ thế nào cũng sẽ gấp được cô, cho nên liền mang theo mấy ống gas dự trữ đây á.” Ông chủ nhỏ nghe cô nói thế, vội vàng lấy từ trong túi ra ống gas, chứng minh mình không có lừa cô.

“Thật tốt quá, vậy bây giờ chúng ta liền đi qua đổi.” Uy Uy vẻ mặt tươi cười, tâm tình vui thích dẫn đầu đi qua phòng khách, cửa chính, trở lại nhà mình, quay đầu đối với anh ta thân nhiên cười, “Thật ngại, để cho anh phải chạy đi chạy lại nhiều như vậy.”

“Không ngại, không ngại.” Ông chủ nhỏ nghe cô nói thế, gương mặt đen nóng rần lên, không ngừng liên tục khoát tay, “Không phiền toái, dù sao tôi cũng thuận tiện mà.”

Nằm ở trên giường, tại lúc này Hình Lỗi đột nhiên mở mắt ra, âm thanh Uy

Uy cùng với người nọ nói chuyện với nhau không ngừng từ cửa sổ truyền tới, anh ngồi dậy, có chút muốn đi ngăn giọng nói cực lớn của người đàn ông này.

Anh vốn vẫn muốn ngủ tiếp, nhưng hàng loạt tiếng cười nói vẫn không ngừng vang lên, anh có muốn ngủ tiếp cũng không được, đặc biệt là lúc anh đang cực kì buồn ngủ nhưng vẫn có thể nghe ra thời điểm tên kia đang cố gắng mãnh liệt để lấy lòng Uy Uy.

Điều này khiến anh cực kì khó chịu, cũng không có suy nghĩ xem vì sao mình lại không cảm thấy vui vẻ, anh buồn ngủ xuống giường, bộ mặt âm trầm, đi theo hướng phát ra âm thanh. Đi qua cửa phòng, phòng khách, cửa trước, thang máy, vô cùng tự nhiên đi vào cánh cửa nhà cô đang mở rộng, thẳng ban công mới dừng lại.

Cái tên đang nói lớn giọng đột nhiên ngừng lại, Hình Lỗi không để ý tới anh ta, lấy bộ mặt thối đang buồn ngủ của mình nhìn Uy Uy nói: “Anh đói rồi.”

Uy Uy trừng mắt nhìn, trong nháy mắt mặt đỏ lên.

Trời ạ, anh nhất định còn chưa tỉnh ngủ.

Cô biết anh có lúc sẽ ngủ khò thân, nhưng này ——

Cô liếc mắt nhìn cười, không dám quay đầu nhìn phản ứng của Ông chủ nhỏ, chỉ đỏ bừng cả khuôn mặt nói: “Trên bàn phòng bếp có sandwich đó.”

Anh xoay người đi về phía phòng bếp, lưu lại trên sân thượng Uy Uy cùng Ông chủ nhỏ đang gần như hóa đá.

Cười ra tiếng, Uy Uy ngại ngừng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, ách. Anh ấy đại khái còn chưa tỉnh ngủ, tâm trạng anh ấy buổi sáng thường tương đối thấp, cho nên. . . Ách, có thể không được lễ phép cho lắm.” Nói đến đây cô cũng không nhịn được nữa mà cười khanh khách.

“A, biết, ha ha.” Ông chủ nhỏ gãi gãi đầu, cười khan hai tiếng, không

còn gì để nghi ngờ khiến lòng anh rỉ máu.

Nhìn phản ứng vừa rồi của Lâm tiểu thư, xem ra anh vẫn tới chậm một bước, hiển nhiên hai người kia đã sớm ở cùng một chỗ.

“Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi. . .” Uy Uy cười đáp nước mắt cũng chảy xuống, vừa xấu hổ lại buồn cười thanh toán tiền gas, lại tiễn Ông chủ nhỏ ra cửa, cô mới đi đến phòng bếp.

Hình Lỗi mắt vẫn còn lập lờ buồn ngủ ngồi ở trên ghế cần sandwich, mặt u ám, nhưng mà hiển nhiên vẫn chưa phát hiện tình trạng này có gì không đúng.

Uy Uy cô ý ngồi xuống bên kia bàn, hai tay chống cằm, cười nhẹ nhàng nhìn anh ăn điểm tâm, thưởng thức thân hình cường tráng của anh.

“Còn chưa ngủ đủ sao?”

Hai mắt anh vẫn lờ mờ , không có trả lời, chỉ gật đầu một cái.

“Hôm nay cũng không có thông báo gì sao?”

Anh lại gật đầu, máy móc ăn sandwich.

“A Lỗi?” Cô rót giúp anh cốc sữa nóng.

“Hả?” Tay nhận lấy, uống một hớp, thần trí anh còn chưa tỉnh táo.

“Anh có cảm thấy có chút lạnh hay không?”

“Ừ.” Co không nhắc tới thì anh vẫn không cảm nhận được , nghe cô nói xong, anh ngược lại thật cảm thấy có chút lạnh.

“Vậy anh có muốn đi mặc quần áo vào hay không?” Cô ghen lấy tiếng cười, đề nghị.

“Chờ anh ăn xong đã.” Anh theo trực giác trả lời, lại ực một ngụm sữa tươi.

“Nếu như anh có thể chờ , em cũng không thấy ngại á. Ha ha ha ha.” Uy Uy cũng không nhịn được nữa, cười đến hai vai rung lên.

“Có ý gì ——OH, SHIT!” Cuối cùng cũng phát hiện cô cười đến quá mức quỷ dị, Hình Lỗi sững sốt một chút, theo đó cúi đầu xem xét, lập tức bị sợ đến cả người tỉnh táo lại, cầm lấy áo khoác đang vắt trên ghế của cô để che kín bộ vị trọng điểm, mặt hồng luôn miệng mắng.

Uy Uy nằm bò lên bàn cười ha hả.

“Sao em không nhắc anh?”

“Em nhắc anh thế nào? Anh cứ như vậy đi tới, chờ em thấy thì đã không kịp nha.”

Anh á khẩu, nhớ tới tình huống lúc trước, cũng không nhịn được nở nụ cười.

Thật lâu sau hai người cuối cùng cũng ngừng cười, Hình Lỗi quần bách mà bỏ xấu hổ ra đằng sau, hỏi: “Tên kia rốt cuộc là ai?”

“Ông Chủ Nhỏ bên cung cấp gas.” Lau đi khóe mắt cười ra lệ, cô rót cho mình một chén sữa tươi, cười đáp.

Anh giật nhẹ khóe miệng, tự giễu nói: “Lần này thật không còn mặt mũi gặp người.”

Uy Uy thở hắt hên hai cái, giọng nói vẫn tươi cười, “Ai bảo anh ngủ không mặc quần áo.”

“Em không có đọc báo y học viết không mặc quần áo đi ngủ mới khỏe mạnh sao.” Anh mặt dày, đưa miếng sandwich cuối cùng vào miệng.

“Nói hươu nói vượn.” Cô cười sảng giọng, lại nhấp một ngụm sữa tươi.

Anh cười khẽ hai tiếng, thấy cô vừa cười vừa uống, khiến cho môi hồng

cùng chóp mũi đều dính sữa tươi, theo thói quen nghiêng người đưa tay lau thay cô, “Chóp mũi em dính sữa.”

Anh đột nhiên dựa gần khiến cho cô sững sốt một chút, bàn tay anh ấm áp mới sờ tới mặt cô, ngón cái còn chưa chạm tới chóp mũi, một giây kế tiếp cô liền nhảy lên, chỉ bỏ lại một câu ——

“Em giúp anh đi lấy quần áo!” Sau khi nói xong liền vội vã chạy ra ngoài.

Làm gì phải tránh anh?

Cô bất thành linh né tránh khiến anh nhăn đầu lông mày, nhìn bóng lưng cô hoảng hốt tránh đi, ngực anh lần nữa xuất hiện buồn bực không thoải mái.

Trùng mắt nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, anh buồn buồn uống xong cả cốc sữa bò.

Trái tim chưa bao giờ nhảy lên lợi hại như vậy.

Mới đi vào phòng của anh, Uy Uy liền chán nản ngồi trên giường.

Như đưa đám che mặt lại, nàng từng ngậm từng ngậm nuốt lấy tức giận, lại như cũ không cách nào ngăn lại nhịp tim đập như điên.

Ông trời, cô thật sắp không chịu nổi, rốt cuộc tình huống như thế còn phải kéo dài đến lúc nào?

Trong nháy mắt đó, cô thiếu chút nữa bật thốt lên, nói ra lòng mình, rồi lại sợ sẽ phá hủy tình cảm bạn bè của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 4.3

Đáng ghét, tại sao lại đối với cô dịu dàng như vậy? Nếu như anh không thân thiết như thế, có lẽ cô còn có thể lần nữa đem tình cảm của mình trở thành tình bạn, nhưng nửa năm qua, kể từ khi cô nhận thức được tình cảm của mình dành cho anh, cô vẫn không ngừng cảm nhận được sự dịu dàng, chu đáo của anh.

Có người nói, người ta vì hiểu lầm mà ở cùng nhau, lại vì hiểu rõ nhau mà rời xa.

Vậy tình huống giống như cô bây giờ phải làm sao? Cô hiểu anh quá rõ, thậm chí quen thuộc khuyết điểm của anh như khuyết điểm của mình, dễ dàng tha thứ khuyết điểm của anh cũng như tha thứ khuyết điểm của bản thân.

Giữa bọn họ luôn không tồn tại sự hiểu lầm, chỉ có hiểu lầm về mặt tình cảm.

Khi một người hiểu rõ ưu khuyết điểm của đối phương rồi mới yêu người đó, thì làm sao để có thể thu lại phần tình cảm này đây?

Cô cười khan, trước kia cô trong tình yêu luôn nhẹ nhàng phóng khoáng, cùng người khác quen biết, qua lại, hẹn hò, chia tay, cô cũng không dây dưa dài dòng, cô cho rằng mình ở phương diện này vô cùng tỉnh táo quả quyết, giống như biểu hiện của cô ở những phương diện khác.

Cho tới bây giờ, cô mới hiểu, không phải cô phóng khoáng, mà là trước những người đàn ông kia, cô căn bản không có yêu bọn họ, chỉ là thích mà thôi.

Khẽ thở dài, cô đứng dậy kéo tủ treo quần áo của anh ra, thay anh cầm chiếc áo màu đen cùng quần dài, lại chọn xong đồ lót rồi mới xoay người chấp nhận quay trở lại nhà đối mặt với cái nguyên nhân của mọi phiền não kia.

Đứng ở cửa phòng bếp, cô nhìn anh với bộ dạng uất ức đang rửa sạch bát đĩa, áo khoác thì bị anh cột vào ngang hông, che kín bộ vị trọng điểm.

Trong lúc nhất thời, cô có chút muốn mở miệng hỏi anh là đang ở đây buồn bực cái gì, nhưng lại kịp thời ngừng lại, bây giờ cô và anh đều đã dính quá sâu vào chuyện này. Bạch Vân nói không sai, khoảng cách giữa hai người bọn họ thật sự quá gần, cậu ấy luôn hết lời muốn kéo khoảng cách giữa hai người bọn họ ra, có lẽ điều này nên được bắt đầu từ bây giờ.

“A Lỗi, quần áo.”

Hình Lỗi mạnh mẽ lau tay, nhận lấy quần áo mặc vào.

Trong lúc anh đang mặc quần áo thì cô lau khô bát đĩa.

Anh nhìn cô, đột nhiên hỏi “Em hôm nay có chuyện gì sao?”

“Ừ, ban ngày hẹn một vị khách cũ phải giúp cô ấy xử lý việc tạo hình cùng hóa trang.”

“Buổi tối thì sao?”

“Có người muốn mời em ăn cơm.” Cô giật nhẹ khóe miệng, cất bát đĩa xong, xoay người lại nhìn anh, “Thế nào, có chuyện gì sao?”

Có người mời ăn cơm? Anh nghĩ anh biết cái người kia là ai.

Tâm tình không hiểu lại trở nên buồn bực lần nữa, anh qua loa lấy lệ nói: “Không có, em đi hẹn hò rồi thì thôi đi.”

Anh mặc quần áo xong liền xoay người rời đi, trở lại căn nhà cách vách của mình.

Ngồi trong phòng làm việc, anh mở ra bản phối nhạc lần trước mới làm được một nửa, tiếng nhạc vang vọng khắp không gian, nhưng lòng anh lại không tài nào yên tĩnh được.

Tiếng nhạc vẫn chưa kết thúc, anh thử tập trung chú ý một lần nữa nhưng vẫn không làm được.

Anh lại bật lại giai điệu lúc trước, suy nghĩ cả nửa ngày anh vẫn không cách nào lấy lại thần trí, mọi phiền não trên người đều hướng tới Uy Uy.

Một ngày cứ thế đi qua, anh dường như trở thành kẻ vô tích sự, đa số thời gian đều ở đây ngẩn người, cho đến khi A Thành gọi điện thoại hẹn anh ra ngoài ăn cơm tối, anh mới nhớ tới phải đi tìm mua chiếc đĩa bị anh làm vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 5.1

“Tìm cái đĩa? Trông thế nào?”

“Màu trắng sứ, dọc theo có chút hoa văn hình hoa violet nhạt màu, đáy đĩa lại có lấy một đóa hoa màu đỏ nhạt.” Ăn uống no say, Hình Lỗi ngồi trong PUB, hỏi người bạn tốt của mình ở bên cạnh.

“Cậu tìm nhầm người rồi, thế nào lại đi hỏi tớ?” A Thành đổ chút muối vào lòng bàn tay, liếm một chút muối rồi uống cùng một hớp rượu Vodka.

“Chỉ muốn hỏi một chút mà thôi.” Hình Lỗi cũng làm theo, lại đột nhiên nhớ tới buổi tối say rượu nhiều năm trước, mấy người bọn họ đã sớm say chuẩn choáng, Tiểu Uông còn dám lấy ra siêu cấp ác ma Long Thiệt Lan.

“Hắc, đại tỷ, rượu này không phải uống như vậy, chớ làm hỏng nó.” Tiểu Uông say khướt thấy Uy Uy muốn uống theo kiểu bình thường liền khiển trách.

“Nếu không thì uống thế nào?” Gương mặt Uy Uy vì say rượu mà ửng hồng, bất kể Tiểu Giang la cấn thế nào, đem Lâm Tử đưa tới khoe miệng.

“Không đúng không đúng á..., phải vậy muối lên á.” Cậu ta say lão đảo đứng dậy, “A Lỗi, cậu trước nhìn Uy Uy, tớ đi kiếm muối ăn.”

“Này, nơi này có á.” Uy Uy mở miệng kêu cậu ta trở lại, Tiểu Uông đã sớm lung lay đi ra ngoài, cô liếc mắt, lầu bầu nói: “Còn phải thêm muối, thật sự là phiền toái.”

Hình Lỗi cười cười, cầm lọ muối trên bàn lên, đổ chút vào miệng mình, “Đây là theo truyền thống.” Anh nói xong liền đưa lọ muối cho cô.

Uy Uy cũng y dạng họa hồ lô (*nhìn đồ lên vật có sẵn mà vẽ ra) rắc chút hạt muối trắng như tuyết “Ha, cái này tớ cũng biết nha, đã từng xem qua người ta uống như vậy, phải liếm một cái rồi một cái, có đúng hay không?”

Cô cười nói xong, đưa lưỡi ra liếm liếm, Hình Lỗi đưa tay bắt lấy tay cô, ngăn cản cô.

“Không đúng, không phải liếm .”

“A?”

“Phải giống như vậy.” Anh há mồm, cười đem muối ăn vẩy trong miệng, sau đó hào khí uống một ngụm lớn Long Thiệt Lan.

Uy Uy nhìn học theo, nhưng bởi vì vẩy không trúng, muối dính đầy trên khuôn mặt, chỉ có một chút trong miệng, cô cũng học theo anh ực mạnh một hớp, lại thiếu chút nữa bị sặc.”Ặc ặc ặc. Ha ha ha” Cô mãnh liệt hà hơi, rượu này uống chút lại có thể bị sặc, mấy loại trước căn bản không có thể so cùng nó.

“Oa, khó trách cái này gọi ác ma.” Cô than thở, đầu hơi có cảm giác hôn mê.

“Đủ mạnh chứ?” Anh lại vẩy một lần, uống thêm một hớp.

“Đúng vậy, thật ác.” Cô muốn ngừng mà không được, thử một lần nữa, lần thứ hai vẩy muối cũng vẫn dính đầy trên mặt, cô vừa uống vừa cười, mặt ửng hồng như vừa bị lửa đốt.

Anh nhìn khuôn mặt cô bị vẩy đầy muối, bật cười, đưa tay thay cô lau nhưng hạt muối trên mặt, tay của cô cũng nâng lên muốn lau, ngẫu nhiên đặt lên tay anh.

“Trên mặt cậu đều là muối.” Anh nói, nụ cười từ khóe mắt đi lên.

“Tớ biết mà.” Tay cô vẫn đặt trên mu bàn tay anh, gương mặt say khả ái nhìn anh.

Không khí vui vẻ như thế nào biến đổi đến chính anh cũng không biết, anh chỉ biết được một giây kế tiếp, anh cúi người xuống hôn cô.

Bờ môi cô có muối và hương vị Long Thiệt Lan nồng đậm, anh cũng thế, nhưng lại có cảm giác Quỳnh Tương Ngọc Dịch như mật đường trong miệng cô.

Sáng ngày thứ hai, khi anh khi tỉnh lại, phát hiện anh và cô ngủ chung trên một giường, quần áo hai người một đường từ phòng khách tán loạn đến bên giường, mà cái chết tiệt Tiểu Uông kia vẫn say khướt ở bên cạnh tủ lạnh thờ to ngủ cho đến đêm hôm đó.

Anh và cô vô cùng lý tính xử lý việc ngoài ý muốn lần đó, chính là làm bộ không có chuyện kia.

Nhưng sau đó chuyện kia vẫn luôn nhiều lần tự nhiên xảy ra, cho nên hai người bọn họ mới có thể làm cái giao ước ngu xuẩn ấy.

Ngu xuẩn? Thật tốt đi, hiện tại anh lại cho đó là ngu xuẩn, anh tại sao lại thật đáng chết cho đó là ngu xuẩn đây? Lúc ấy anh không cho là như vậy, tại sao bây giờ có một cỗ cảm giác tội lỗi sâu không thấy đáy ở đáy lòng lên men? Bọn họ chỉ theo nhu cầu thôi không phải sao?

Mãnh liệt uống một ngụm Vodka, rượu mạnh nồng cay ở trong miệng tản ra, xông thẳng đến tâm trí.

“A Lỗi, thật ra thì Tiểu Uông sáng sớm hôm qua không phải cố ý muốn nói như vậy.”

Âm thanh A Thành vang lên bên tai, Hình Lỗi nhìn cậu ta một cái.

“Tớ biết, mặc dù cậu và Uy Uy đều là bạn bè của chúng ta, nhưng dù sao cũng cùng ba người chúng ta giao tình bất đồng, cậu ấy chỉ sợ cậu sẽ giống như cậu ấy, phải chờ tới khi mất đi rồi mới biết hối hận.” A Thành nhìn ly rượu trong tay phản xạ lấy tia sáng khỏi băng, “Mấy người chúng ta ở bên cạnh xem hai cậu đã lâu như vậy, thật sự là Hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp, mọi người không hiểu rõ ràng mọi chuyện nhưng cũng có thể cảm nhận được, tại sao cậu và Uy Uy lại tuyệt không cảm thấy. Nói thật, cậu nên suy nghĩ thật kỹ, Uy Uy rốt cuộc có vị trí gì trong lòng cậu. Hay nói đơn giản một chút, cậu rốt cuộc có nghĩ tới hay không, nếu như ngày hôm nay

Uy Uy rời đi, cậu sẽ phải làm thế nào?”

Anh nghe vậy sắc mặt liền trầm xuống, không nói, chỉ là uống thêm một hớp muện tửu.

A Thành dường như cũng không có ý định nghe anh trả lời, tiếp tục nói: “Tớ nghĩ chúng ta ai cũng biết, rất nhiều chuyện của cậu hầu hết đều là do Uy Uy xử lý. Cậu ấy hiện tại cũng sắp 30 đi? Phụ nữ vừa đến 30 sẽ có ý thức về mối nguy cơ rất nghiêm trọng, bắt đầu suy tính tương lai, cậu ấy sớm muộn cũng sẽ kết hôn, lập gia đình, thậm chí là có con, đến lúc đó, sẽ không còn khả năng cậu ấy phải tiếp tục giúp đỡ cậu như vậy, coi như cậu ấy có chịu giúp đi chăng nữa, tớ nghĩ chồng cậu ấy cũng sẽ không chịu.”

Hình Lỗi nắm chặt ly rượu, vẫn như cũ trầm mặc.

“Nói thật, tớ vẫn cảm thấy hai người các cậu rất xứng đôi, ăn ý không thể phản bác, cùng các cậu ăn một bữa cơm, cậu muốn muối cũng không cần phải mở miệng, chỉ cần liếc nhìn cậu ấy một cái, cậu ấy sẽ đưa cho cậu, cậu ấy mới đặt bát xuống, cậu sẽ chủ động giúp cậu ấy chan canh, hai người các cậu đi ăn mì, cậu sẽ chủ động thay cậu ấy cầm cola, còn cậu ấy sẽ tự động thay cậu thêm hạt tiêu, nhìn đến khi hai người uống cà phê, tất cả mọi người đều cảm thấy thần kỳ vô cùng ——”

Anh quỷ dị nhìn A Thành một cái.

A Thành cười cười, “Không tin à? Nếu không cậu cho rằng mỗi lần cậu ấy đến công ty, mọi người tụ tập tới đây là vì cái gì? Cậu ấy cũng biết rõ phải giúp cậu thêm ít hay nhiều đường sữa, hơn nữa cậu ấy mới mở miệng nói một câu, cậu sẽ tự động đáp lấy một tiếng, giống như đang làm ảo thuật.”

Anh nhú mày, không được tự nhiên chuyển tầm mắt.

“Tớ không hiểu, cậu ấy tốt như vậy, cậu rốt cuộc còn có cái gì không hài lòng? Nếu trên đời này có người phụ nữ nào hiểu tớ như vậy, lại cùng tớ ăn ý đến thế, không nổi cẩu, rất xinh đẹp, lại biết nấu ăn, tớ đã sớm lừa cô ấy về nhà.”

“Tớ không có không hài lòng đối với cô ấy.” Về mặt anh uất ức nói.

“Vậy rốt cuộc là sao?”

“Tớ chỉ là” Hình Lỗi mím chặt môi, chuyển động ly rượu trong tay, gương mặt khổ não thật lâu, giọng khàn khàn nói:

“Tớ chỉ là trước nay chưa từng nghĩ.”

A Thành cười khỏ, vỗ vỗ vai anh nói: “Ông anh, vậy tớ muốn cậu từ bây giờ nên bắt đầu suy nghĩ thật kỹ. Uy Uy điều kiện tốt như vậy, có bao nhiêu người muốn theo đuổi cậu ấy, cậu nên biết, không cần chờ ngày nào đó cậu ấy thật bên cạnh cậu thêm dầu vào lửa gả cho người khác, cậu mới phát hiện ra mình mất đi cái gì.”

Anh buồn buồn trừng mắt uống thêm một ngụm rượu trong tay.

“Cậu ấy là một cô gái tốt.” A Thành giật nhẹ khóe miệng nói.

“Tớ hiểu rõ.” Hình Lỗi một hớp uống cạn giọt rượu cuối cùng, thế nhưng rượu mạnh như cũ không thể khiến anh quên hết mọi phiền não, anh để ly rượu xuống, móc ra tiền tip bỏ lên trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tớ Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 5.2

Ra khỏi PUB, hai người chia tay xong, anh đang đi về phía xe của mình thì bầu trời bắt đầu lất phất mưa.

Hình Lỗi ngồi trong xe, lại không nổ máy, chỉ tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn mưa bụi rơi trên cửa kính, sau đó động lại, trượt xuống.

Anh không biết được ở trong mắt người khác, anh và cô ăn ý đến mức nào, trên thực tế, nếu tối nay A Thành không đề cập đến, ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra, bởi vì tất cả mọi thứ đều theo thói quen như thế, tự nhiên như vậy, tự nhiên đến nỗi ngay cả anh cũng cảm thấy làm như thế thì chẳng có gì là không đúng.

Dưới ngọn đèn đường trông có chút mờ lung trong màn mưa, anh nhớ tới những năm này cùng Uy Uy chung sống từng ly từng tý, cho đến đêm khuya, tâm trí anh vẫn không thể sắp xếp sự hỗn loạn của những cảm xúc không rõ trong lồng ngực.

Sau khi đi tìm một vòng nơi anh biết có bán loại đĩa mà anh đang cần tìm, Hình Lỗi mới phát hiện để tìm được một cái đĩa giống như đúc với chiếc đĩa đã vỡ có chút khó khăn, cuối cùng không còn cách nào khác, anh không biết làm gì hơn là tìm đến quán cà phê của Bạch Vân.

“Cái đĩa của Uy Uy? Anh nói mẹ Lâm để lại của hồi môn khi cưới cho cậu ấy là một đồng bát đĩa?”

“Ai.” Anh gật đầu.

“Vậy anh tìm làm gì?”

Anh trầm mặc nhìn Bạch Vân một hồi lâu, mới nói: “Đầu năm lúc tôi không cẩn thận lỡ đánh vỡ mất một cái.”

“Tại sao bây giờ anh mới nghĩ đến việc đi tìm?” Bạch Vân dừng động tác lại, cảm thấy hứng thú nhìn anh.

“Tôi không biết cái đĩa còn mang tầng ý nghĩa kia, đáng ra là phải nói, về sau vì bận rộn quá mà quên mất, hai ngày trước nghe cô ấy nhắc tới thì mới nhớ ra.”

Bạch Vân mang cà phê mới pha đến trước mặt anh, “Uy Uy không biết anh đánh vỡ?”

“Khụ, ừ.” Anh không được tự nhiên hắng giọng, lại gật đầu.

“Cái đĩa kia sao?” Bạch Vân nhìn anh, đáy mắt thoáng qua ánh sáng thú vị, “Thật ra tôi biết đi đâu để có thể tìm được, chỉ là anh chắc chắn mình thật muốn tìm nó?”

Anh kỳ quái liếc nhìn cô một cái, “Có ý tứ gì?”

“Bộ bát đĩa kia là đồ cổ, rất quý đó.” Bạch Vân bắt chéo hai tay ở trước ngực, khoe miệng tràn đầy ý cười, ác ý nói: “Dù sao đã qua gần một năm mà Uy Uy cũng không phát hiện, tôi nghĩ cậu ấy sau này cũng sẽ không phát hiện đâu, anh coi như cho qua đi. Huống chi anh có tốn cả đồng tiền để mua nó thêm vào, tôi nghĩ Uy Uy cũng sẽ không cảm thấy vui mừng.”

“Cái đĩa là do tôi đánh vỡ, mua một cái bồi thường cô ấy là điều cần phải làm.” Hình Lỗi cau mày, lạnh giọng nói.

“Vậy cũng được.” Cô cười cười, nhún nhún vai nói: “Anh nghĩ tốn tiền tôi cũng không phản đối, bộ bát đĩa kia được sản xuất tại Thụy Sĩ để tưởng nhớ nhà xưởng Saint Laurent trong mười chín OO lễ Giáng Sinh phiên bản giới hạn, trên thị trường chung không thể nào tìm được.”

Cô cầm tờ giấy ghi chép, viết số điện thoại lên rồi đưa cho anh, “Anh gọi điện thoại để liên lạc với vị Tề tiểu thư này, cô ấy chuyên mua bán những loại đồ cổ kiểu này, chỉ có cô ấy mới có thể giúp anh tìm được cái đĩa.”

Hình Lỗi nhận lấy tờ giấy, uống một hớp hết sạch cà phê, trả tiền nói cảm ơn sau liền đứng dậy rời đi, người tới cửa, rồi lại ngừng lại, xoay người hỏi: “Cô vì sao nói Uy Uy sẽ không vui mừng khi nhìn thấy?”

“Cậu ấy siêu cấp ghét những vật cùng lễ Giáng Sinh có liên quan.” Cô cười như không cười, vẻ mặt quái dị.

Thật sao? Anh sững sốt một chút, hình ảnh Uy Uy ngày đó ở trên đường nhìn cây thông Noel đột nhiên hiện lên trong đầu, anh không nhịn được bật thốt lên hỏi: “Tại sao?”

“Anh không biết phải không?” Bạch Vân cười cười hơi nghiêng đầu nói: “Bởi vì sinh nhật cậu ấy vào đúng hai mươi bốn tháng mười hai, nhưng mỗi lần vừa đến ngày này, bình thường mười người thì có đến chín người đều không nhớ đến cậu ấy, chỉ nhớ rõ đó là ngày sinh nhật chúa Jesus.”

Anh lại ngẩn ra, lúc này mới hiểu được tại sao cô luôn là không tham gia lễ Noel-Party.

“Cảm ơn.” Giọng nói anh khàn khàn mở miệng.

“Vì cái gì?” Bạch Vân nhướn mày hỏi.

“Cảm ơn vì cô là người duy nhất trong mười người có thể nhớ.”

“Sai lầm rồi. Thứ nhất, tôi không phải là người bình thường; thứ hai, tôi không phải là người duy nhất nhớ, mấy người bạn tốt chúng tôi đều nhớ, chỉ là.....” Cô bắt đầu cười cười, “Chúng tôi còn có chuyện bận rộn của riêng mình, không cách nào hằng năm tổ chức sinh nhật với cậu ấy.”

Anh chợt cảm thấy một cổ cay đắng ở trong miệng khuếch tán ra, thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Tôi có thể.”

“Tôi cũng biết rõ.” Bạch Vân dịu dàng nhìn anh, “Cho nên tôi mới nói cho anh biết.”

Hình Lỗi không biết nên nói cái gì, chỉ là cảm xúc phức tạp nhìn cô, một lúc lâu sau, anh mới đóng cửa tiệm lại, xoay người rời đi.

Trên cửa phát ra âm thanh giòn tan, anh cũng không có quay đầu lại.

Dưới cơn mưa mùa đông kéo dài hai ngày qua, thời tiết liên tục mưa dầm, tựa như tâm tình hai ngày nay của anh, chỉ là tâm trạng ngày càng đi xuống mà thôi.

“Uy Uy, Uy Uy?”

“À? Cái gì?” Trần đạo diễn đưa tay quơ hai cái trước mắt cô, cô mới hồi phục tinh thần, lúng túng nói: “Xin lỗi, em nhất thời mất hồn rồi.”

Anh cười cười, trêu ghẹo hỏi “Cùng với tôi như vậy thật không có gì thú vị sao?”

Cô xin lỗi nhìn anh, “Thật xin lỗi, em chỉ là”

“Trong lòng em đã có người rồi, phải không?” Anh giật nhẹ khóe miệng, có chút tự giễu cười khan.

“Ách. . .” Uy Uy nhìn anh, không biết nên nói cái gì, chỉ là khuôn mặt xin lỗi, một lúc lâu mới nói: “Em không phải cố ý.”

“Không sao, tôi nghĩ tôi đã sớm nhìn ra, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.” Thấy cô như là thừa nhận, anh bất giác thở dài một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Đáy lòng của tôi vẫn còn giữ một “tấm lụa may mắn”, muốn xem thử một chút hăng nói.”

“Thật. rõ ràng như vậy sao?” Uy Uy có chút không được tự nhiên lại lúng túng.

Anh cổ quái nhìn cô, sau đó bật cười, “Em có biết đây là lần thứ mấy mình đi vào cõi thần tiên rồi không hả? Chứ đừng nói là cả tuần nay, mặc dù em mỗi lần đều đáp ứng hẹn hò cùng tôi, nhưng cả buổi tối không phải ngăn người mất hồn thì chính là liên tiếp nhìn đồng hồ, hơn nữa em còn mấy lần chủ động giúp tôi thêm đường, sữa vào cà phê, mặc dù tôi đã nói qua vài lần tôi chỉ uống Café đen.”

“Thật. thật xin lỗi.” Uy Uy quần bách đỏ mặt, cô không biết mình lại hồng bết như vậy.

“Thôi, ai bảo vì tôi động tác quá chậm.” Trần đạo diễn đẩy cái kính mắt trên mũi, đột nhiên cười hỏi: “Tôi đã bị knock-out rồi, tôi dù thua nhưng cũng muốn biết mình thua anh ta ở điểm nào, nếu như em không thấy phiền, nói cho tôi nghe về anh ta xem.”

“Em.” Uy Uy chần chừ nhìn anh, thật đối với người đàn ông này cảm thấy hết sức xin lỗi.

“Yên tâm, tôi thề sẽ không đưa nó vào bộ phim của mình.” Anh giơ lên ba ngón tay làm động tác thề thốt, đùa giỡn nói tiếp, “Dĩ nhiên, nếu như em nguyện ý để tôi mang vào bộ phim vậy thì chớ bàn những thứ khác.”

Uy Uy không nhịn được bật cười.

“Dù sao chúng ta cũng đã đi ra ngoài rồi, một buổi tối cứ như vậy mà lãng phí vô ích thì cũng rất đáng tiếc, nói một chút đi, nói ra có lẽ em sẽ thấy tốt hơn.” Trần đạo diễn mềm giọng hỏi “Em đã có người mình thích, tại sao không cùng anh ta cùng nhau...?”

Lúc này đổi thành Uy Uy cười khan, “Có. rất nhiều nguyên nhân, chủ yếu bởi vì bọn em vẫn là bạn bè, em gần đây mới phát hiện mình không chỉ đem anh ấy trở thành bạn bè nữa rồi, nhưng khái niệm bạn bè này gần như không thể lay chuyển được nữa.”

“Em biết anh ta đã lâu rồi sao?”

“Ừ, gần mười năm.”

Trần đạo diễn lần này lại cảm thấy choáng váng, không nhịn được nói: “Em nói em biết anh ta gần mười năm, kết quả gần đây mới phát hiện ra mình thương anh ta? !”

Uy Uy xin lỗi sờ sờ mặt, có chút nhìn nói: “Em biết rõ là mình có chút

chậm chạp, nhưng sự hiện hữu của anh ấy đã trở thành chuyện rất đương nhiên, cho nên em cũng không có chú ý tới.”

“Vậy sao lại phát hiện?”

Cô nói đại khái một lần tình huống của cô và anh, Trần đạo diễn nghe xong cảm thấy hết sức bất lực đối với hai người chậm chạp kia.”Cho nên em mới đồng ý cùng tôi hẹn hò sao?” Anh trêu nói: “Nói thật, em thật sự đã kích nghiêm trọng lòng tự tin của tôi, tôi còn tưởng là mình có vấn đề.”

“Em cũng không muốn phá hư mười năm này tình nghĩa, cho nên vốn nghĩ nếu như thật có thể dời đi lực chú ý... .”

Cô cười gượng hai tiếng, “Chỉ là xem ra đã cực kì thất bại. Không phải anh có vấn đề, là lỗi của em.”

Trần đạo diễn nhìn cốc cà phê trên tay bị cho thêm sữa tươi cùng đường , cười nói: “Nhìn ra được, ha ha ha a.”

“Thật ngại quá.” Uy Uy lúng túng nhìn ly cà phê kia, liên tiếp nói xin lỗi.

“Không sao, kêu nữa một ly khác là tốt rồi.” Trần đạo diễn gọi phục vụ, gọi thêm một ly cà phê Lâm Đồng, rồi mới khoanh hai tay nhìn cô nói: “Thói quen là một việc chuyện rất đáng sợ, đúng không?”

Nhìn cốc cà phê được chuyển qua một bên còn đang bốc khói, cô cười khổ, “Đúng vậy a.”

“Vậy kế tiếp, em định làm thế nào?”

“Em không biết.” Cô kéo tầm mắt trở về cốc cà phê trên tay.

“Nếu như em vẫn thiếu một người bạn trai, tôi nghĩ tôi sẽ không ngại.” Trần đạo diễn nhìn cô nói: “Mặc dù không thể trở thành người yêu, nhưng tôi nghĩ chúng ta có lẽ có thể thành công khi là bạn thân.”lqd

“Cám ơn.” Cô có chút cảm kích nhìn anh.

“Không khách khí.” Anh dương dương khỏe miệng, sâu trong đáy lòng vẫn có chút tiếc nuối, nhưng mà đối thủ so với anh tới sớm hơn mười năm, cũng khó trách mình lại bại trận.

Phục vụ đưa cà phê lên.

Anh uống một ngụm cà phê đắng, biết lúc này lại chậm hơn người ta một bước.

Ai, thật là khổ mà.... ...

Có lẽ anh nên học người đàn ông kia nhiều hơn hai thìa đường, nói không chừng vận số lần sau của anh sẽ khá hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 5.3

Đêm đã khuya, mưa phùn vẫn bay lất phất ngoài trời, không có ý định ngừng lại.

Hình Lỗi lẳng lặng nằm trên giường, tiếng mưa phùn ngăn cách những âm thanh khác, anh có loại cảm giác trên đời chỉ còn lại đơn độc một mình mình.

Tối nay lúc về đến nhà, căn phòng cô vẫn tối đèn, giống những ngày này tối tăm.

Hôm nay khi anh ở dưới tầng ngẩng đầu tìm kiếm ánh đèn nơi nhà cô thì anh mới đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào anh đã hình thành nên thói quen như vậy.

Hai ngày nay lần lượt bị người khác nhắc nhở việc cô cuối cùng cũng sẽ lập gia đình, mà anh cũng sẽ lưu lại nơi này, sau đây mỗi khi anh về căn nhà có phần cô tịch kia một mình, không thể giải thích là đặc biệt rõ ràng, khiến anh không muốn chú ý đến cũng không làm được.

Anh quá lệ thuộc vào cô sao?

Anh không biết có thật là như thế hay không, nhưng anh ngày càng không chịu được khi nghĩ đến việc cô sẽ rời anh mà đi, hơn nữa anh cũng thật chán ghét việc mình anh một người ngồi trong căn nhà trống ăn cơm.

Quá khứ, mặc dù anh cũng ở một mình, nhưng trong lòng anh biết cô đang ở ngay sát bên cạnh, anh nghe được tiếng động của cô ở bên kia tường, nhìn thấy trong nhà cô hiện lên ánh đèn ấm áp, anh cũng biết được chỉ cần phải đi mấy bước, là có thể thấy được cô ở nơi nào.

Có lẽ đang xem ti vi, có lẽ đang uống trà, có lẽ đang nấu nướng, nhưng cô vẫn luôn ở tại nơi này.

Nhưng mấy ngày nay, phòng của cô luôn trống không, không ánh đèn,

không mùi thơm truyền đến, cũng không có hơi thở của cô, cô luôn đến rất khuya mới trở về, sau đó không bao lâu liền đi ngủ, sáng sớm ngày thứ hai lại đi ra ngoài.

Một tuần lễ đảo mắt đã trôi qua, anh phát hiện mình thế nhưng cùng cô cũng chẳng thể nói được mấy câu, hơn nữa mấy câu này toàn bộ chỉ là vội vã chào hỏi mà thôi.

Anh rất không thích sự biến chuyển như vậy, vô cùng không thích.

Cho dù anh biết rõ cô đang. Có thể nói, cũng là bởi vì anh biết cô đang hẹn hò, cho nên anh mới có thể như thế này nóng nảy.

Bên ngoài mưa phùn đang bay, anh nghe tiếng mở cửa thang máy truyền đến.

Trở lại?

Hình Lỗi từ trên giường ngồi dậy, từ cửa sổ nhìn thấy trong căn phòng mờ tối hiện lên ánh đèn ấm áp.

Chỉ trong nháy mắt, anh nghĩ đến việc đi tìm cô, nhưng anh không có đứng dậy, chỉ ngồi ở trên giường, nghe tiếng động rất nhỏ của cô ở sát vách.

Cô bật nhạc, sau đó ra ban công thu đông quần áo đã được giặt khô, không bao lâu, trong không khí truyền đến mùi thơm của thức ăn.

Ngồi trong bóng tối, khước miệng anh khẽ giương lên, cô vẫn là không quen ăn thức ăn bên ngoài.

Nhưng lòng tốt chỉ duy trì được trong chốc lát, bởi anh đã phát hiện mình thật khao khát được nhìn thấy cô, nhưng tình huống lúc này cũng không cho phép.

Mặc dù anh tự nói với mình, bọn họ chỉ là bạn bè, bụng anh cảm thấy đói, trong quá khứ sẽ muốn cùng cô ăn một chút, không có gì là không thể, anh trước kia cũng thường làm như vậy.

Thế nhưng sau khi đi ngang qua những ngày “Chỉ là bạn bè” bốn chữ này trong lòng anh bắt đầu có cảm giác dao động.

Nếu chỉ là bạn bè, vì sao anh phải quan tâm đến việc rốt cuộc cô cùng ai đi ra ngoài?

Nếu chỉ là bạn bè, vậy tại sao anh lại cảm thấy thật nhớ cô?

Nếu chỉ là bạn bè, tại sao anh không thể bác bỏ gay gắt cảm xúc không rõ trong lòng ngực mình dành cho cô?

Lần nữa trở về giường, trong nháy mắt, anh đột nhiên mất đi sự thản nhiên cùng dũng khí khi đối mặt với cô.

Lấy cái đĩa từ chỗ Tề tiểu thư, Hình Lỗi thừa dịp Uy Uy không có ở đây thì đặt đĩa trở về tủ.

Đi vào nhà cô, chỉ mới vài ngày, thế nhưng anh lại cảm thấy giống như đã thật lâu.

Cát đĩa xong, thế nhưng anh lại không chịu nổi mùi thơm thịt bò trong nồi được hầm cách thủy, không nhịn được đun nóng lại rồi múc một bát ra ăn.

Trời ạ, vài ngày rồi mới được ăn đồ ăn cô nấu, anh hiện tại chỉ cảm thấy có một loại hạnh phúc không giải thích được.

Không đến hai miếng, anh liền giải quyết xong cái bát trên tay.

Anh ý do vị tẫn* nhìn nồi thịt bò vẫn đang bốc hơi nóng, anh yên lặng suy nghĩ, quyết định ăn thêm một bát nữa là tốt rồi.

*Ý do vị tẫn: Nói vô tận ý (ở đây chắc là anh ý đang có nhiều ý nghĩ trong đầu)

Sau đó bắt tri bắt giắc, một bát rồi lại một bát.

Chờ một hồi sau khi anh vùi đầu điên cuồng ăn, một nồi thịt bò rất nhanh có thể nhìn được thấy đáy, anh lúc này mới phát hiện ra đại sự không ổn, công qua cũng thấy đáy anh còn có thể thế nào?

Nhìn vào đáy nồi vẫn còn sót lại, anh quyết định đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dứt khoát ăn hết thịt bò, đợi cô phát hiện lại nói.

Cầm bát thịt bò cuối cùng, anh ngồi bên cạnh bàn từ từ nhai chậm.

Khi đang ăn, tầm mắt anh không tự chủ liếc cuốn lịch trên tường.

Thêm hai ngày nữa, chính là sinh nhật của cô.

Ngày đó sau khi Bạch Vân nhắc nhở, anh mới phát hiện mình có đủ khốn kiếp, sinh nhật anh hằng năm, công ty cùng người hâm mộ sẽ giúp anh tổ chức sinh nhật, lại thường thường làm giống buổi kí tặng người hâm mộ, cũng vì vậy mà anh mới có thể quên hỏi sinh nhật của cô đến tận cùng là khi nào, bây giờ nhớ lại, mười năm này anh thậm chí ngay cả một lần cũng không có thay cô tổ chức sinh nhật, vậy mà cô lại chưa từng quên anh.

Bởi vì anh biết rõ hàng năm anh Trương bọn họ chuẩn bị quà tặng cho anh, cũng sẽ đi tới hỏi qua cô, chỉ có cô mới hiểu được anh thích ăn cái gì, thích xem cái gì, cho nên sau khi tổ chức cùng người hâm mộ xong, sinh nhật của anh hầu như đều là cô chuẩn bị.

Có lẽ năm nay anh nên mua một món quà sinh nhật cho cô, thay chuẩn bị sinh nhật, bằng không sang năm có lẽ sẽ không còn cơ hội rồi.

Cuối cùng ý tưởng này lại giống như cây kim đâm vào tim anh, anh cứng đờ trên ghế, thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 6.1

Đêm Giáng sinh.

Uy Uy sớm một chút tan việc, cự tuyệt tất cả những lời mời, cũng không lưu lại ở bên ngoài quá lâu.

Trên phố ở Đài Loan khắp nơi đều là người với xe, nghịt người, cũng nghịt xe, cô thật vất vả mới có thể lái xe về nhà, so với bình thường thì tiêu tốn nhiều hơn gấp hai lần thời gian.

Về đến nhà, mở đèn, phòng mặc dù cũng giống như ngày hôm qua, nhưng cô vẫn cảm thấy so với bình thường thì nhiều hơn một phần vắng lạnh.

Sinh nhật a.

Cô giật nhẹ khoe miệng, tự giấu cười cười, cất kỹ thiệp sinh nhật của bạn tốt gửi tới.

Cô cởi bỏ bộ đồ công sở, vặn nước nóng, tìm chai rượu vang đỏ trong phòng bếp cùng ly thủy tinh mang tới phòng tắm, vừa ngâm mình vừa thưởng thức rượu.

Lay nhẹ ly rượu trong tay cùng chất lỏng màu đỏ, cô đột nhiên nâng cao cốc, “Lâm Khả Uy, sinh nhật vui vẻ!”

Dứt lời, cô một hớp uống sạch rượu đỏ trong ly, sau đó khẽ thở dài.

“Ai. Ba mươi tuổi nha. Ai.” Cô lại rót thêm một ly, vừa uống vừa than thở việc mình già đi.

Mất thấy thời gian trôi cực nhanh, cô hai mươi tuổi và cô ba mươi tuổi có cái gì khác nhau đây?

Có a, trở nên già hơn, cũng ngu ngốc hơn, ha ha ha a.

Cô suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười, uống hết một ly rồi lại một ly.

Dùng đầu ngón chân chơi đùa bọt, cả người cô ở trong nước nóng tỉnh táo lại, suy nghĩ không quản được lại bắt đầu dạo chơi .

A Lỗi, hiện tại anh đang làm gì?

Chắc hẳn anh vẫn còn đang ca hát thôi.

Hàng năm ngày hôm nay anh đều muốn đi chợ, sau khi kết thúc ắt sẽ bị đám Tiểu Ưông bọn họ kéo đi cuồng hoan, bình thường chờ anh trở về cũng đã là rạng sáng ngày thứ hai rồi. d.d.l.q.d

Ngoài phòng lần nữa hạ xuống màn mưa, hai chân cô phụ xếp ở hai bên thành bồn tắm, tự dưng nhớ tới hồi mới quen mấy năm trước, lúc ấy hai người đều nghèo rớt mùng tơi, đến nỗi không có tiền mua xe hơi, lúc đó bởi vì bị Đài Truyền Hình phong sát, cho nên vẫn còn đang trú hát ở PUB, đi chợ thì phải dựa vào một chiếc xe máy cũ nát thay đi bộ, còn cô thì vẫn trung thành với xe buýt.

Một ngày kia, lúc ấy cũng đang mưa, cô bởi vì công việc làm thêm giờ đến đêm khuya, phải về nhà thì lúc đó xe buýt đã sớm ngừng hoạt động, cô vốn đã chấp nhận tính toán đội mưa mà đi về, nhưng vừa mới đi ra cửa chính, đã nhìn thấy anh ngồi trên chiếc xe máy rách nát ở đó nhìn thẳng vào cô . . .

Mưa vẫn cứ rơi lấy.

Cô đi tới phía trước, hỏi: “Sao lại ở chỗ này?”

“Đi ngang qua.” Anh nói, trên tóc nước mưa thuận theo gương mặt của anh trượt xuống, cho đến cằm, tụ lại, sau đó nhỏ xuống.

Cô nhin không được bật cười, giơ tay lên lau gương mặt ướt sũng cho anh, “Cậu không mang áo mưa sao?”

“Không có.” Anh nói chuyện luôn tóm tắt đơn giản, sau đó cởi áo khoác da

trên người mình xuống, ném lên trên đầu cô.”Mặc vào.”

Cô theo lời mặc vào, anh nỏ máy, cô không đợi anh nói liền ngồi vào chỗ ngồi phía sau, từ đằng sau ôm lấy hông anh.

Quần áo của anh thật ra thì đã sớm ướt hơn phân nửa, nhưng cô không hiểu sao lại cảm thấy ấm áp, chiếc xe xuyên qua đêm tối trên các con đường ở Đài Loan, mặt cô dính chặt vào tấm lưng ướt đẫm của anh, chỉ cảm thấy những ánh đèn được tấm lưng anh che chắn.

Bọn họ đội mưa đi qua nửa thành phố, trở lại cái ổ của mình.

Thật lâu sau đó cô mới tỉnh ngộ, thật ra thì mình ngay từ lúc đó đã yêu anh, yêu việc anh cố ý đứng dưới trời mưa đợi cô mấy giờ liền, xong người đàn ông đó lại mạnh miệng nói anh chỉ là “Đi ngang qua”.

Vô lực than nhẹ một tiếng, cả người cô chìm vào trong nước, tức giận đến không nhìn được mới toát ra, lần này cô không cần tốn công rót rượu, cầm chai rượu lên trực tiếp uống.

“Ha.” Cô hít một ngụm khí lớn, sau đó đặt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên một bên thành bồn.

“Thật là, tại sao lại yêu phải con người phiền toái như vậy?” Cô ực thêm một ngụm rượu nữa nữa, lầu bầu tự oán trách, “Vừa không đẹp trai, lại phiền toái, tính khí cũng không tốt chút nào, khi sáng tác bài hát thì bế quan ba ngày hai bữa nhốt chính mình trong phòng làm việc, lúc không sáng tác bài hát lại thường vì quảng bá cùng họp báo bận đến mức không thấy bóng dáng.”

Cô kê miệng chai lại uống thêm một ngụm, trong đầu như cũ âm thanh chán nản cùng vô lực.

Cái chủng loại người kia căn bản trong đầu suy nghĩ đều là âm nhạc, âm nhạc, âm nhạc!

Trừ âm nhạc, vẫn là âm nhạc!

A, âm nhạc thật đáng ghét nha ——

Cô đang hò hét phản đối trong đầu, vô lực lại uống một ngụm rượu. Âm nhạc nha âm nhạc nha, làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Có gì đặc biệt hơn người đầu cơ chứ, không phải chỉ là ca hát thôi hay sao, cô cũng biết ca hát nha!

Nghĩ đến đây, cô nắc một cái..., sau đó bắt đầu hát lên bài hát vừa lạc điệu lại sai nhịp.

“A, đúng rồi, là như thế này hát. Em và anh rốt cuộc có tính là một đôi tình nhân hay không, em hỏi như vậy có phải có chút ngây thơ. Ai ó ó, em muốn chúng ta không chỉ là bạn bè. đôi tai em, chỉ muốn nghe anh nói, đôi mắt em, không tha cho một hạt cát, em đổ kị, buồn bực không có đạo lý, thời gian đi theo anh, người khiến em vui buồn —— rồi.”

Lần nữa nắc lên một cái, cô đột nhiên nở nụ cười: “Ha ha ha a. Ai nha, buồn vui a. Lâm Khả Uy, cô thật là một người phụ nữ đáng thương, tôi mời cô!”

Miệng cô kè sát miệng chai uống thêm vài ngụm, tiếp tục hát, chai rượu vang đỏ trong tay bị cô uống đến sạch sẽ trơn bóng rớt không ra một giọt, cô mới từ trong nước ra ngoài, chỉ vừa mới đứng lên, một hồi chóng mặt để cho cô mới vừa nhảy ra bồn tắm liền té quỵ xuống đất, vỏ chai rượu cô cầm trong tay “cheng” một tiếng rơi xuống, tan tành dưới đất.

“Đau quá!” Mặc dù có mấy miếng miếng thủy tinh cửa qua bắp đùi của cô, cô nhìn thấy vết thương rỉ ra máu đỏ, cũng không cảm thấy quá đau, không hiểu sao lại cảm thấy hết sức thần kỳ, không khỏi cười nham nhở lên.

Mới vừa vào cửa, Hình Lỗi chỉ nghe thấy âm thanh đồ vỡ từ phòng tắm truyền đến, anh vội vã đi tới phòng tắm, chỉ thấy cửa mở ra phân nửa lấy, mà Uy Uy đang ngồi trên đất nhìn vào vết thương trên chân mình rồi cười, thân thể trần truồng được bọc bởi chiếc khăn tắm đang chuẩn bị rớt xuống.

“Chưa ời, em làm cái gì..?” Anh bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng ngồi xổm xuống, cẩn thận từng li từng tí ôm cô cách sàn nhà phòng tắm.

“A Lỗi?” Cô sờ sờ mặt anh, cười khanh khách nói: “Đó, trời ạ, em có thể sờ được mặt anh này.”

“Cái gì mà không được với cả được?” Anh ôm cô lên trên giường, cau mày muốn trách cứ cô, lại ngửi thấy một ít mùi rượu.”Ông trời, em uống say rồi hả ?”

“Không có, em không có say!” Cô nghiêm nghị kiên quyết phản đối, mặt lãnh.

Nhìn vẻ mặt cô, anh có chút hoài nghi, “Nếu như không có, em sao lại làm mình thành ra như vậy?”

“Làm thành cái dạng gì? Em rất khỏe nha, anh xem đi!” Cô vừa nói vừa đột nhiên đứng lên, chỉ là mới đứng được một nửa, chân cũng còn không có duỗi thẳng liền hướng bên cạnh ngã xuống.

“Uy Uy ——” Anh vội vàng đưa tay đón lấy, lần nữa bị hù dọa mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người.

Anh trừng mắt nhìn cô, xác định cô nhất định say, bằng không cô sẽ không thay đổi mà cười đáng yêu như vậy.

Cô mỗi lần uống rượu say đều trở nên như người bệnh rối loạn và tăng động cùng một dạng, vừa hát vừa nhảy múa .

Ép buộc cô ngồi trở lại trên giường, Hình Lỗi không nhìn đến việc cô kháng nghị, xoay người tìm hòm thuốc, “Không nên lộn xộn, anh giúp em gấp thủy tinh ra.”

“Cái gì thủy tinh?” Cô mặt không hiểu, nghĩ muốn đứng dậy, lại bị anh cưỡng chế trở về giường.

“Ngồi xuống.”

“Không cần — anh chỉ là ảo ảnh mà làm gì phải đối với em hung dữ như vậy?” Cô trợn mắt nhìn chằm chằm anh, trách nói, “Làm ảo ảnh thì cũng phải có đạo đức nghề nghiệp, anh có biết hay không hả? !”

Anh trừng mắt nhìn cô, quyết định không để ý tới cô điên khùng nói say ngữ, chuyên tâm gấp mảnh vụn thủy tinh trên chân cô, thật may là mới nhìn đi lên rất nghiêm trọng, nhưng anh cẩn thận quan sát kĩ thì phát hiện phần nhiều là bị thương ngoài da, chỉ có một hai vết thương khá sâu.

“A, cái người này chính là tảng đá đáng ghét.” Thấy anh không thêm để ý đến mình, Uy Uy ngả người ra sau nằm thẳng ở trên giường, lại bắt đầu nói lảm nhảm, “Đến ảo ảnh cũng đáng ghét như vậy, vừa xấu xí vừa thối lại vừa phiền toái, thối tảng đá, đàn tảng đá, hơn nữa cũng không phải một tảng đá phiền toái, còn phải gấp ba lần lên, ngoan cố lại chậm chạp, ngu ngốc bất khả chiến bại, phiền toái vô địch thế kỉ ——”

Anh đối với lời cô nói lảm nhảm một chút phản ứng cũng không có, chỉ là trầm mặc giúp cô bồi thuốc rồi băng bó thật tốt.

Thời điểm anh đang lấy thuốc trong hòm, cô giống như không hài lòng với việc anh không có phản ứng, đột nhiên lại ngồi dậy, cảm thấy đầu hơi đau nói: “A Lỗi, tại sao đầu em lại bị lệch đi thế này?”

“Bởi vì đầu em bị lệch ra .” Anh cuối cùng cũng đáp lại cô một câu, chỉ là sắc mặt vẫn là rất khó coi.

“Đó, có thật không?” Cô thử quay đầu lại, chỉ là vẫn bị nhầm phương hướng, “Ah, vẫn bị lệch ra đó nha?”

“Bên kia.” Anh tức giận nhắc nhở cô.

“À?” Nghe theo chỉ dẫn của anh, cuối cùng cũng đem đầu quay đầu trở lại đúng vị trí, lại không nhịn được nói: “Mặt của anh thật là trắng đó.”

Hình Lỗi mím chặt môi trừng mắt nhìn cô, quay đầu đặt lại hòm thuốc vào trong ngăn kéo, quyết định chờ khi cô tỉnh táo lại rồi sẽ giáo huấn, hơn nữa

còn muốn cô xác định sau này sẽ không được đụng vào bất kì một giọt rượu nào.

“A Lỗi, anh làm gì mà không để ý tới em?”

Phía sau truyền đến âm thanh đáng thương của cô, anh hít sâu hai cái, cố gắng khiến mình không trở nên kích động.

“A Lỗi, anh là đang ở đây tức giận sao?” cô tiếp tục phát ra cái loại âm thanh con mèo nhỏ vô tội, đột nhiên ở trên giường đứng lên, đưa tay vòng qua cổ anh, úp sấp trên lưng anh, cái đầu nhỏ giắt trên bả vai anh nói: “Không nên tức giận nha, em hát cho anh nghe, được không?”

“Không cần đứng lên, nhanh ngồi xuống.” Anh sợ hết hồn, sợ cô lại ngã nhào, vội xoay người lại vịn cô.

“Em ngồi xuống anh sẽ nghe em hát sao?” Hai cái tay cô vẫn ôm lấy gáy anh, chu miệng hỏi.

Thấy cô say đến hết cách rồi, anh chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Cô thấy thế thật vui mừng ngồi xuống, hỏi: “Vậy anh thích nghe bài nào?”

“Tùy tiện.” Anh lại dụ dỗ cùng lừa gạt mang cô ngoặt trở về đầu giường, muốn cho cô nằm xuống.

Cô lần này cũng rất theo ý anh, chỉ bởi vì cô đang cố gắng suy nghĩ bài “Tùy tiện” này hát ra sao. Khi Hình Lỗi đem gối đầu nhét vào sau đầu cô thì cuối cùng cô cũng nâng chân mày hỏi: “A Lỗi, em chưa từng nghe qua “Tùy tiện” nha, “Tùy tiện” phải hát thế nào?”

“Tùy tiện hát.” Anh vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô, thuận miệng đáp.

“A, là đó.” Cô ngẩn ra, suy nghĩ trong chốc lát lại đuổi theo: “Vậy em biết muốn hát cái gì rồi.”

“Cái gì?”

“Em có thể học được cách đối với anh rất lạnh lùng, vì sao lại không học được cách thu hồi tình yêu của mình, đối mặt với anh là sự hành hạ lớn nhất, những năm này từ đầu đến cuối không có đối với anh mà nói.”

Anh cau mày, cắt đứt cô, “Anh không thích bài này.”

“Đó, được rồi, này đổi một bài.” Uy Uy nghiêng đầu một chút, sau đó cười mỉ mỉ nhìn anh hát lên: “Thôi đi, thôi đi, người yêu dấu nha, em nghĩ muốn buông tha anh lưu lạc chân trời.”

Anh mày nhíu lại càng sâu, lần nữa cắt đứt cô, “Có thể đổi bài khác hay không?”

“Ồ ó o, không muốn như vậy yêu anh, để cho em từ đó quên đi anh.”

“Đổi lại một bài.” Anh lần thứ ba cắt đứt cô.

Cô bỗng chốc ngậm miệng lại, bất mãn nhìn anh, “Bài này là do anh viết, anh rút cuộc không hài lòng ở chỗ nào?”

Nội dung lời nhạc.

Anh yên lặng nghĩ đến, chỉ là lại không nói ra khỏi miệng, quay lại nhìn cô, một hồi lâu mới nói: “Ngữ âm của em không hoàn toàn.”

Cô cầm gối đầu đánh anh, không hề báo động trước .

“Cái người này chính là thói tảng đá trong hồ xí, thói tảng đá! Em chán ghét anh, chán ghét anh, chính là chán ghét anh ——”

Hình Lỗi còn đang bận tránh cái gối cô đang công kích, lại phát hiện gối đầu cùng âm thanh của cô đồng thời ngừng lại, mang theo tiếng khóc buồn bực của cô từ trong chăn truyền tới.

Cô thay đổi hành động quá nhanh, quả thật làm cho anh đau đầu nhức óc, biết rõ cô uống say rồi, anh có thể không cần để ý cô, dù sao đợi cô mệt mỏi

sẽ đi ngủ, đến lúc đó tự nhiên sẽ tỉnh rượu.

Nhưng là, vừa nhìn thấy cô có chút rung rung bả vai, anh chính là không cách nào buông tay mặc kệ xoay người rời đi.

Anh tự tay sờ nhẹ bả vai bóng loáng của cô.

Cô coi tay anh như là con rệp đang vuốt ve, nức nở nghẹn ngào mà nói: “Đi. Tránh ra, đừng đụng em!”

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 6.2

“Uy Uy.” Anh không để ý tới việc cô kháng nghị, cứng rắn xoay người cô lại đối mặt với mình.

Đôi mắt cô vẫn còn vương lại những giọt lệ yêu kiều, anh gọi cô làm gì chứ? Cô đây không phải là ngũ âm không hoàn hảo hay sao? Làm gì có người nào quy định người ngũ âm không hoàn hảo thì không được hát cơ chứ, anh ở đây nghĩ rằng mình là đại ca sĩ thì ngon a “

“Được, được, được, không có ai quy định không được.” Tay anh từ đầu trượt xuống má cô lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt, “Là anh không đúng, em nghĩ hát cái gì đều được, OK?”

“Không thêm á!” Cô nặng nề hừ một tiếng, hốc mắt vẫn rung rung xoay người sang chỗ khác.

Anh nhìn bóng lưng quật cường của cô không khỏi cười khổ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Được rồi, vậy em hảo hảo ngủ, anh đi về.”

“Ô.” Cô không nói không rằng cũng không nhúc nhích, vẫn đưa lưng về phía anh nức nở nghẹn ngào.

Anh đứng lên muốn rời khỏi, mới đi không được mấy bước liền nghe được tiếng cô khóc sục sùi không hiểu sao lại trở nên rất lớn tiếng, hơn nữa còn vừa khóc vừa oán giận.

“Ô. Hôm nay là sinh nhật người ta còn không nói. Thậm chí ngay cả đèn ảo ảnh cũng muốn khi dễ tôi. Ô ô. . . Dù sao tôi chính là không có ai muốn. . . Ô ô ô. . .”

Nghe vậy, hai tay anh đút trong túi quần, đứng lại bên cạnh cửa, chấp nhận thở dài, trở về bên giường nhìn Uy Uy đang vừa ôm gối vừa khóc, hỏi “Vậy bây giờ em muốn làm gì?”

Cô dừng việc khóc lại, quay qua một chút xíu, hốc mắt rung rung nhìn anh,

mang theo tiếng khóc buồn buồn nói: “Em muốn uống cola.”

“Đã chuẩn bị đi ngủ lại còn muốn ——” anh vốn định dạy dỗ cô trước lúc ngủ không được uống cola, nhưng vừa nhìn thấy cô lại chuẩn bị lần nữa méo máo, một bộ lập tức muốn khóc cho anh nhìn, anh lập tức sửa lời nói: “Được, được, được, uống cola xong liền có thể vui mừng.”

Hình Lỗi đến phòng bếp của cô, cầm lon cola trong tủ lạnh trở lại, chỉ thấy Uy Uy đã rút vài tờ giấy ra lau mặt, vừa lau nước mắt vừa hỉ mũi.

“Đây.” Anh vui vẻ đưa cho cô.

Uy Uy hít hít mũi đưa tay nhận lấy, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc thút thít mà ửng hồng lên, bốc đồng lên giọng nói: “Em còn muốn ăn bánh ngọt.”

Thật may lúc trước anh có mua.

Hình Lỗi nghe vậy cũng biết cô không còn buồn ngủ, không nói hai lời trở lại phòng khách, mang bánh ngọt chocolate dâu tây vừa mới mua về đưa vào trong phòng.

Cô trừng mắt nhìn, giống như thật không ngờ anh sẽ biến ra được bánh ngọt.

Khi anh vừa mở nắp hộp bánh, cô đã thấy ngay chiếc bánh gần như được bao phủ bởi dâu tây, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sáng bừng lên.

“Oa ——” Cô kêu lên một tiếng, còn vương lại hương vị ngọt ngào ngon miệng, khiến cho người ta cảm thấy thèm thuồng. Chừng ba giây sau, cô đột nhiên giương mắt nhìn anh, nghi ngờ hỏi: “Anh chắc không phải là ông già Noel chứ?”

Anh cười khẽ một tiếng, thay cô cắm những chiếc nến lên trên chiếc bánh, “Không phải.”

“Phù, nguy hiểm thật.” Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút lo lắng

nhìn anh, ngập ngừng nói: “Chẳng qua nếu như anh đã nói như vậy, em cũng cần thanh minh trước một chút, ách. Em từ tiểu học năm thứ hai đã bị nói là có chứng si ngốc của người già, bởi vì em hàng năm cũng không nhận được quà sinh nhật, anh xem em không thu được quà sinh nhật đã là rất đáng thương rồi, vậy mà thậm chí ngay cả quà giáng sinh cũng không có, cho nên mới nhất thời không suy nghĩ mà mở miệng, anh là người lớn không được chấp nhận lỗi lầm của trẻ nhỏ, không được để ở trong lòng đó. . .”

“Không biết.” Nhìn cô làm bộ dạng gương mặt vô tội, anh mỉm cười muốn cô an tâm, trong lồng ngực không hiểu sao lại dâng lên một cỗ cảm xúc đau lòng .

“Có thật không? Vậy thì tốt.” Cô xác nhận anh gật đầu lần nữa, cả người tỉnh táo lại, nhìn anh thấp sáng những cây nến, cô tiếp tục ba bốn câu lảm nhảm thì thào nói: “Chỉ là nói thật, ông già Noel cũng không thể lớn lên giống A Lỗi, nếu như ông già Noel lớn lên giống A Lỗi, này ông già Noel chính là tóc đen da vàng người Trung Quốc rồi, lờn như vậy, xem ra không phải rất quái lạ sao? Anh nói có đúng hay không?”

“Đúng.” Anh bất đắc dĩ cười cười, gật đầu hòa cùng, sau đó xoay người đi tắt đèn.

“Có thể hát chúc mừng sinh nhật sao?” Uy Uy hưng phấn nhìn bánh ngọt trước mắt, vui mừng hỏi.

Anh gật đầu, đến bên giường ngồi xuống, cô lập tức khoái khoái lặc lặc vỗ tay hát lên bài hát chúc mừng sinh nhật.

Nhưng hát xong, cô lại không có thời nên, chỉ sững sờ nhìn nó.

“Thế nào?” Hình Lỗi thấy cô không có phản ứng, kỳ quái quay đầu nhìn cô, lại phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa tròn vừa mềm hạ xuống hai hàng nước mắt.

Cô nói xin lỗi rồi đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, cười nói: “Không có gì, chỉ là thật lâu rồi em mới có sinh nhật.”

Trong lòng anh căng thẳng, không hiểu sao lại có loại ý nghĩ kích động muốn ôm cô vào lòng, nhưng vừa nghĩ tới việc cô đang cùng Trần đạo diễn lui tới, anh liền rút tay trở về, âm thanh khàn khàn mà nói: “Ước đi.”

“Được.” Cô khẽ mỉm cười, hai tay đan lại ở trước ngực, cúi đầu chân thành nói điều ước.

Hình ảnh gương mặt cô ở dưới ánh nến vô cùng lung linh, vô cùng dịu dàng ngọt ngào, cảm xúc kì lạ một lần ập vào trong lòng ngực, nhéo thật chặt lấy trái tim anh, khiến anh không khỏi nín thở.

“Tốt lắm.” Cô mở hai mắt ra rồi lập tức thôi tắt nến, nhìn anh cười.

Hình Lỗi đứng dậy muốn đi mở đèn, cô lại kéo anh lại, nhấn mở đèn đầu giường, “Chờ một chút, mở cái này là tốt rồi, anh cắt bánh ngọt đi, em muốn khối lớn một chút đó.”

Nhìn cô vui vẻ chờ đợi, anh cười cắt cho cô miếng bánh ngọt rồi cắt nữa một khối cho mình, theo cô ngồi ở trên giường ăn.

“A Lỗi, gương mặt của anh thật giống với A Lỗi đó.” Cô một bên ăn bánh ngọt, một bên nhìn anh chòng chọc.

Nói nhảm, anh không giống ai giống?

Nghe cô vì say mà loạn ngôn, anh bất đắc dĩ cười khổ.

“Chẳng qua nếu như anh thật là A Lỗi, em liền không thể nào gặp anh ở đây hôm nay rồi.”

“Vì sao?”

Cô ăn miếng bánh ngọt, nhìn anh nói: “Bởi vì A Lỗi không biết sinh nhật của em, coi như anh ấy biết thì cũng không có thời gian rảnh.”

“Ai nói?” Mặt anh cổ quái.

“Cái này còn cần người khác nói sao? Anh ấy hàng năm đêm trước lễ Noel đều rất bận rộn, bận bịu đi hát nha, quảng bá nha, đi mua sắm nha.” Cô buồn buồn nói: “Hơn nữa hát xong còn muốn đi PARTY ở ông ty, mỗi lần khi anh ấy trở về cũng đã hai ba giờ sáng, năm ngoái còn chơi đến rạng sáng bốn giờ mới trở về.”

Năm ngoái? Anh sững sốt một chút, “Anh cho là em đã ngủ.”

“Em không có ngủ được.” Cô làm bộ đáng thương nhìn anh nói: “Tại sao anh năm ngoái không xuất hiện vậy? Nếu anh năm ngoái mà xuất hiện thì có phải chúng ta đã có thể ngồi uống rượu cùng nhau, em sẽ không phải nhàm chán như vậy.”

“Em năm nào cũng ở nhà một mình uống rượu giải sầu?” Anh nhú mày.

“Ừ.” Cô cắn đĩa gặt đầu một cái, “Em hàng năm sinh nhật đều là một mình một người, cho nên anh sang năm nhớ phải tới sớm một chút đó, tới sớm một chút em mới có thể nâng cốc chia cho anh một nửa.”

Còn chia cho anh một nửa cơ đây?

Hình Lỗi sắc mặt khó coi ăn bánh ngọt, tránh cho việc anh không nhìn được lại mở miệng mà mắng chửi người.

Vừa nghĩ tới cô hàng năm có thể cũng thiếu chút nữa say khướt ở trong phòng tắm, xuất hiện ngoài ý muốn như vậy giống như mới vừa rồi, anh đã cảm thấy trái tim vô lực, đổ mồ hôi hột.

Nói giỡn, cô sang năm nếu còn dám đụng đến rượu, anh đây sẽ mang họ của cô !!

“Ăn xong rồi, YA!” Cô vui mừng kêu một tiếng, bỏ đĩa với đĩa lên trên bàn.

“Có muốn nữa hay không?” Nhìn cô tâm tình vui vẻ, anh quyết định tắt cả dạy dỗ đều có thể đợi đến ngày mai.

Cô lắc đầu một cái, mở lon cola ra rồi hát hai cái, dựa lưng trên giường, hài lòng đánh tròn một ngum.

“A, ăn ngon thật, mặc dù là giả, nhưng cảm giác giống như thật.” Cô cười cười ha ha mà nói.

Bởi vì vốn chính là thật.

Hình Lỗi nhận được lời này, sợ cô say rượu sẽ cùng anh cãi đến sáng sớm.

Anh ăn xong liền vứt đĩa vào trong thùng rác, thừa dịp cô đang uống cola thì mang bánh ngọt còn thừa vào trong tủ lạnh.

Chờ tới khi anh trở lại phòng ngủ, chỉ thấy cô dựa vào đầu giường bắt đầu buồn ngủ.

“Uy Uy, nằm xuống ngủ đi.” Anh đi lên phía trước, lấy đi lon cola trên tay cô, nhẹ nói.

“A, cái gì?” Cô tỉnh lại, chỉ là buồn ngủ vẫn như cũ nồng đậm.

“Nằm xuống.” Anh giúp cô nằm xong, cô lại nắm lấy tay của anh không thả.

“Không cần, em còn chưa muốn ngủ.” Cô quật cường muốn mở mắt, mí mắt nặng trĩu lại lần nữa khép lại.

“Mắt của em muốn cũng không mở ra được.”

“Không cần đi nha...., ở lại với em.” Uy Uy nhẹ chau đôi mày thanh tú lại, cố gắng kháng cự sự xâm lấn của cơn buồn ngủ, em không muốn ở một mình.”

Về mặt lý trí, anh biết cô đã cùng Trần đạo diễn kết giao, anh nếu ở lại, lại thật sự chính là chiếm tiện nghi của cô, nhưng ở trên mặt tình cảm, cô khó khi nào đối với anh làm nũng, mặc dù biết không nên, anh còn không hiểu sao lại cảm thấy rất vui mừng.

Huống chi, anh hai ngày nay, mỗi lần vừa nghĩ tới cô, anh càng ngày càng có một loại lo lắng sợ đồ đạc của mình bị người khác đoạt mất.

Dĩ nhiên anh biết cô không phải đồ vật gì, anh cũng hiểu được loại ý nghĩ muốn mang cô ở lại bên mình là rất ích kỷ, nhưng anh không cách nào ngăn chặn ý nghĩ kia ở bên trong đầu mình hô hào.

Cho nên anh cũng có không giã giụa thật lâu liền lên giường, theo cô nằm xuống.

Uy Uy theo thói quen rúc vào trong ngực anh, cả người buông lỏng xuống, ngáp một cái nói: “A Lỗi, anh thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 6.3

Không, anh tuyệt đối không tốt.

Âm thầm ở trong lòng than nhẹ một tiếng, anh đặt xuống một nụ hôn trên trán cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

“Ừ.” Cô điều chỉnh một tư thế thoải mái, nhắm mắt rù rì nói: “A Lỗi.”

“Hả?”

“Em yêu anh.”

Anh cứng đờ, cho là mình nghe lầm, cúi đầu muốn hỏi lại thì cô đã ngủ mất.

Không phải nghe lầm chứ?

Anh thực sự nghe lầm sao?

Ôm khế lấy người bạn tốt đang nằm trong ngực mình, sắc mặt Hình Lỗi có chút tái nhợt .

Anh chắc chắn là nghe lầm, Uy Uy chỉ coi anh là một người bạn tốt mà thôi, cô làm sao có thể đối với anh nói ba cái chữ kia đây? Coi như cô thật có nói đi chẳng nữa cũng không nhất định phải là cái ý tứ kia.

Đúng, anh hẳn là nghe lầm, cô mới vừa rồi nói nhỏ như vậy, nghe lầm là rất có khả năng.

Trong đầu anh một nửa lý trí nghĩ như vậy, nhưng một nửa kia thì lại không chấp nhận mà kêu gào lấy.

Làm sao có thể nghe lầm? Mặc dù giọng cô rất nhỏ, nhưng lại rõ ràng chính xác như vậy.

Hình Lỗi nhìn chăm chăm vào bức tường phía sau cô, trong đầu một cỗ hỗn loạn, biết rõ khả năng nghe lắm rất cao, nhưng trong một cái chớp mắt kia khi nghe được, thế nhưng anh lại giống như bị sét đánh, bởi vì anh thế mà lại cảm thấy rất. . . Kinh hoàng? Vui mừng? Thở phào nhẹ nhõm?

Làm sao anh có thể đáng chết mà thở phào nhẹ nhõm đây?

Làm sao anh còn có thể đáng chết hơn khi cảm nhận được một hồi cảm xúc hạnh phúc không biết tới từ đâu tới?

Làm sao anh thậm chí còn có thể đáng chết hơn nữa khi nghe xong còn muốn xác nhận có phải mình nghe lắm hay không, rồi lại cảm thấy thất vọng? Hơn nữa trong đầu còn tự động mọc ra hàng vạn ý nghĩ cùng lý do để thuyết phục chính mình không có nghe lắm?

Anh thậm chí còn có xúc động muốn lay cô tỉnh dậy, hỏi cô rốt cuộc là vừa mới nói cái gì ——

Coi như cô nói cô thương anh vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ anh thật muốn lợi dụng điểm này mà giữ cô ở bên cạnh mình hay sao?

Đối với ý nghĩ vô sỉ của mình anh không khỏi tức giận, anh thiếu chút nữa thì đẩy cô ra rồi nhảy xuống giường, cuối cùng anh vẫn là nằm trên giường ôm cô, bởi vì câu nói “em yêu anh” của cô khiến anh cảm thấy thật dễ chịu.

Không được, đáng chết.

Kéo trạng thái trở lại bình thường, anh tự nói với mình nếu cô thật sự yêu anh, làm sao có thể cùng người khác hẹn hò?

Vấn đề này giống như búa tạ đánh nặng vào nụ cười khúc khích của anh hiện giờ.

Lập tức như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, anh thậm chí chính mình vọng tưởng cùng ngu xuẩn, hai cái tay đang ôm lấy cô theo bản năng xiết chặt hơn.

Chết tiệt, anh đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Rõ ràng trong đầu anh nghĩ là một chuyện, rồi đi tâm tình không nhớ cô lại là một chuyện khác, mà chỉ cần vừa nghĩ đến điểm này, trong lòng anh cảm thấy hốt hoảng so với vài ngày trước chỉ hơn chứ không kém.

Đáng ghét, cô tựa như máu thịt của anh, cùng không khí của anh một dạng, mười năm này cô từng giọt từng giọt dung nhập vào cuộc sống của anh, hiện tại không biết từ đâu nhảy ra một năm bốn ba* cứ thích phải cứng rắn tách cô ra khỏi cuộc sống của anh, nào có loại đạo lý như này?d.d.l.q.d

*năm bốn ba: đồ ngốc

Nói thật, anh và Uy Uy hai người đều chăm sóc lẫn nhau rất tốt, giống như A Thành nói, bình thường vợ chồng già còn không nhất định có thể ăn ý được như anh cùng cô, những người kia là cái thá gì mà chen vào?

Coi như mua một món đồ cũng có thứ tự đến trước đến sau, tính thế nào đi nữa thì anh so với tên đạo diễn chết tiệt kia cũng là biết Uy Uy sớm hơn, hưởng chỉ giữa hai người bọn họ cái gì nên làm cũng đã làm, không nên làm cũng làm toàn bộ, không thể không có đạo lý nói người hôm nay phải nhường là anh a!

Anh càng nghĩ càng cảm thấy mình đúng, ai ngờ lúc nãy bỗng từ đâu bay tới câu nói——

Hình như tôi và Uy Uy là đang nói chuyện yêu đương, còn cậu thì sao, cậu và cô ấy nói chuyện gì? Hữu tình sao?

Shit! Ai nói anh không thể cùng cô nói chuyện yêu đương, anh đương nhiên yêu ——

Suy nghĩ hỗn loạn đột nhiên bị cắt đứt, Hình Lỗi cứng đờ, nhích người lui về phía sau một chút, để cho mình có thể nhìn rõ mặt cô.

Cô đang say sưa ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì say mà ửng đỏ, hô hấp

theo quy luật, gương mặt ngủ say tựa như con mèo nhỏ, cũng giống thiên sứ.

“Ông trời. . .” Anh hít sâu một hơi, bỗng chốc lần nữa ôm cô vào ngực, tiến đến trán cô thì thầm: “Đáng chết, anh làm sao có thể ngờ.”

Đột nhiên hiểu rõ tình cảm của mình khiến anh khiếp sợ không thôi, tất cả mọi chuyện vào thời khắc này cũng dần trở nên sáng rõ, bao gồm những thứ buồn bực không rõ cùng những thứ ghen tị trước kia anh có chết cũng không chịu thừa nhận kia, còn có vì cái gì mà anh không cách nào có thể ném cô ra khỏi đầu mình.

Từ mười năm trước lần đầu tiên gặp cô trên sân thượng, cô cũng đã lặng lẽ chiếm một vị trí trong lòng anh, ăn sâu bám rễ rồi.

Anh vẫn nghĩ sự thân thuộc cùng lệ thuộc của mình với cô chỉ vì cô là một người bạn tốt, kết quả ngoại trừ mình anh ra, đại khái bên ngoài tất cả mọi người đều biết rõ anh yêu cô.

Mấy ngày qua những phiền nhiễu trong lòng ngực trở nên chất đông, không có nơi nào để giải bày cảm xúc, anh buộc chặt cô trong vòng tay mình, cảm thấy lòng mình đang rung động.

Khi nào thì yêu cô?

Vấn đề này ở trong không khí vang vọng lấy, Hình Lỗi ngủ hương thơm trên mái tóc cô, hồi tưởng những hành động của mình trong quá khứ, vì sao những hành động đó luôn được anh coi là chuyện đương nhiên, có lẽ bây giờ toàn bộ đã tìm ra nguyên nhân.

Năm đó khi mua phòng ốc thì anh cũng không nghĩ nhiều mà lập tức ký hợp đồng hai gian. Đến khi nào phải lưu động*, anh luôn luôn gọi điện thoại về, cho đến khi nghe được âm thanh của cô, anh mới có biện pháp an tâm ngủ. Biết cô có sở thích sưu tầm hộp cộng hưởng, nhìn thấy hộp cộng hưởng có tạo hình kì lạ, anh sẽ đều tự giác nhìn lâu mấy lần, xác định cô không có, sẽ trực tiếp mua mang về. Chỉ cần gặp phải người cùng nghề với cô, anh không hiểu sao lại cảm thấy không thân thiết. Nếu là mấy ngày

không có nhìn thấy cô, hẳn luôn là đặc biệt phiền não cùng buồn bực.

*lưu động: đi làm việc ở những địa phương khác

Mà mỗi lần nhìn cô cùng người đàn ông khác cười nói hên hò, lúc đó tâm tình anh không những không giữ quy tắc mà còn đặc biệt trở nên không vui, chẳng qua lúc đó anh vẫn luôn không chịu thừa nhận, hoặc nên nói anh quá chậm chạp phải không?

Quen biết trong mười năm nhớ lại những khoảnh khắc khiến trái tim rung động, cô từng chỉ thẳng chóp mũi anh mà mắng to, đã từng có mặt khiếp sợ ở dưới đài nhìn anh hát, anh nhớ lần đầu cô ở trước mặt anh rơi lệ là bởi vì nhìn báo viết cùng xem tin tức trên TV về những trẻ em bị thương bởi chiến tranh, anh cũng nhớ khi anh nghĩ muốn từ bỏ cùng buông tha cô liền đến bên cạnh anh an ủi cùng động viên.

Từ khi vừa mới bắt đầu, anh từ trên người cô thấy được sự kiên cường, cô luôn là dũng cảm đón lấy phía trước, thản nhiên nhìn thẳng tương lai của mình, cho dù cô không biết điều gì đang chờ đợi mình ở trước mắt, cô vẫn như cũ kiên định đi xuống mặc kệ khó khăn, vô luận thành công cùng thất bại.

Thành công cô sẽ liền cao hứng, thất bại cô một dạng sẽ oán trách, sẽ khóc lóc, nhưng ngủ một giấc qua đi, cô lại lần nữa đứng lên đối mặt với cuộc sống của mình.

Nghĩ đến đây, một cỗ lo lắng đột nhiên ở trong lòng hiện lên.

Cô không có anh có thể sống cuộc sống rất khá, nhưng anh hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng sống một cuộc sống hàng ngày không có cô bên cạnh.

Trên thực tế, anh cần ở Uy Uy, nhiều hơn Uy Uy cần ở anh, vậy nên anh mới phá lệ lệ thuộc vào đối phương.

Anh yêu cô.

Anh cần cô.

Anh không thể một ngày không có cô.

Đã như vậy, hình như không còn bất kỳ lý do nào anh và cô không thể ở chung một chỗ, không phải sao?

Có lẽ anh nên hướng cô cầu hôn, có như vậy thì cô mới ở cạnh anh cả đời

Dừng việc suy nghĩ lại, hai mắt sáng lên.

Không, phải nói bọn họ vốn dĩ là nên kết hôn!

Tất cả tất cả đều rộng mở sáng chói, mặc dù anh còn không cách nào xác định tâm ý của cô, nhưng ít ra cô cũng không ghét anh, còn có thể nói là hết sức thích anh, như vậy anh chỉ muốn bắt đầu ngay từ bây giờ, bảo đảm rằng cô sẽ không thích hoặc yêu người khác, hơn nữa phải bằng tốc độ nhanh nhất đem cô rẽ vào lối đường, cô vĩnh viễn đều là của anh!

Đêm tối, suy nghĩ trong đầu Hình Lỗi xoay chuyển thật nhanh, ôm khế lấy Uy Uy, anh rất nhanh quyết định một chút chuyện nên làm.

Anh biết những người khác nhất định sẽ giúp anh, đặc biệt là khi bọn họ đã mong đợi chuyện này vài năm.

Nhớ tới Tiểu Ưông, A Thành cùng anh Trương, anh không khỏi nở nụ cười khổ.

Xem ra anh phải tìm thời gian nói lời xin lỗi với Tiểu Ưông.

Uy Uy mê sáng mấy câu lại an tĩnh trở lại.

Anh phủ lấy mặt cô, biết mình sẽ tận dụng tất cả biện pháp khiến cô lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tôi Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hộp cộng hưởng

Lâm Khả Uy nhìn chăm chăm chiếc hộp cộng hưởng trên bàn, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Nghe thấy tiếng nhạc du dương này, cô lo lắng cắn ngón tay.

Cái hộp cộng hưởng rất đẹp, rất cổ điển, nói thật nó không có gì không đúng, trên thực tế cô vẫn luôn thích hộp cộng hưởng tạo hình cổ xưa.

Hình dạng bên ngoài của hộp cộng hưởng là một quán trọ cổ điển kiểu Mỹ, tường màu trắng, thủ công tinh xảo, mỗi một cánh cửa, mỗi một cửa sổ đều là khéo tay khắc ra, mô hình thủ công tinh tế.

Phía trên mái nhà có thể đẩy lên, âm nhạc phát lên.

Đó là ca khúc chủ đề của phim điện ảnh “Giống như đã từng quen biết”, mà âm nhạc thực ra là bắt chước lúc nam nữ chính xuyên qua thời không quen biết rồi mến nhau ở quán trọ kia.

Cô vẫn luôn tìm vật này, nhưng vẫn không tìm được, cho đến ngày thứ hai sau sinh nhật cô.

Nó được đặt trên bàn cạnh đầu giường cô.

Là A Lỗi đưa, cô biết, bởi vì trên có áo khoác anh quên mang đi, hơn nữa trong tủ lạnh của cô còn có bánh sinh nhật thừa lại.

Để cho cô phiền lòng là, cô hoàn toàn không nhớ đêm sinh nhật hôm đó đã xảy ra chuyện gì, cô cố gắng nghĩ lại, lại chỉ nhớ mình hát trong phòng tắm, đến khi sau đó cô từ phòng tắm lên giường như thế nào, trong đầu chỉ là một mảnh trống không.

Ngày trước đó anh đã trở về chưa?

Liếc mắt nhìn vết sẹo trên đùi cơ hồ đã khỏi hẳn, chân mày cô không khỏi

nhíu chặt, vừa nghĩ tới sau ngày đó, tất cả rượu trong nhà cô đều không biết đã đi đâu, cô không nhìn được hoài nghi rốt cuộc đêm hôm đó mình đã làm gì, mới có thể biến mình thành như vậy, hơn nữa để anh vợ vét hết rượu nhà cô

Nhưng là, ai...Thật là phiền nha...Rốt cuộc là ngày hôm đó cô đã làm chuyện tốt gì?

Lần nữa cắn ngón trỏ, tầm mắt Uy Uy bất giác trở lại trên hộp cộng hưởng.

Anh biết cô rất muốn có cái hộp cộng hưởng này cô cũng không kinh ngạc, vấn đề là làm sao anh biết được sinh nhật cô? Còn nữa, tại sao anh lại chạy về cùng cô ăn mừng sinh nhật đây?

Âm thanh tuyệt đẹp của “Giống như đã từng quen biết” phiêu tán trong không khí, cô lo âu nhìn chằm chằm cái quán trọ kia.

Hai ngày nay vừa tan tầm về nhà, cô sẽ mở nó ra, nghe tiếng nhạc như mộng như ảo, sau đó cố gắng nghĩ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, qua hai ngày cố gắng, cuối cùng cô cảm thấy, có lẽ cô thật sự nên kiêng rượu, cô có thể chịu được ngày thứ hai tỉnh lại sau khi say rượu nhưc đầu muốn chết, lại không thích cảm giác trí nhớ bị trộm đi này.

Để cô yên lặng bực mình là, khó được có khi anh trở lại ăn mừng sinh nhật với cô, thế nhưng cô lại vừa hát vừa say khướt, bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, hơn nữa hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra.

Dĩ nhiên, cô vẫn rất thích chiếc hộp cộng hưởng này, cô rất vui khi anh tìm được nó, nhưng cũng lần nữa nhớ lại vấn đề tình cảm của hai người.

Mặc dù cô rất nỗ lực muốn thử lui tới với người khác, nhưng sự thật chứng minh, đây chẳng qua là lãng phí thời gian mà thôi.

Đ-A-N-G...G!

Nghe được tiếng cửa thang máy mở ra, cô nhảy xuống giường chạy đến cạnh cửa, trong nháy mắt nhấc tay lên cầm tay nắm cửa, cô mới giật mình

mình đang mở cửa, muốn thu lại nhưng đã muộn, cửa mở ra, Hình Lỗi đang đứng trước cửa nhà anh tìm chìa khóa.

Anh nghe tiếng mở cửa, quay đầu lại.

Trời ơi, cô mở cửa làm gì?

Uy Uy nhìn anh, hồi hận, vì không biết nên nói gì với anh, nhưng anh cũng đã quay đầu lại, cô chỉ cứng nhắc kéo ra một nụ cười: “Hi!”

“Còn chưa ngủ?” Anh mỉm cười lại, ngừng động tác tìm chìa khóa.

“Ừ, em...Ách...Nghe được tiếng thang máy...Nên ra xem một chút.” Cô miễn cưỡng

cười, biết nhất định vẻ mặt mình rất quái lạ, hơn nữa tay cô vì khấn trương mà vung loạn, nhưng cô lại hoàn toàn không có cách nào khống chế.

“Hôm nay em không ra ngoài hẹn hò?” Nhìn áo ngủ trên người cô, anh rất vui vì hôm nay cô về rất sớm.

“Ừ. Thời tiết lạnh, luồng khí lạnh về.” Cô gật đầu, nói lung tung một lí do, cảm giác nụ cười của mình cũng rất căng như cũ.

“Đúng vậy, thật lạnh.” Anh vừa nói vừa nâng túi tìm chìa khóa lần nữa.

Trời ạ, trường hợp này thật là lạnh, từ khi nào cô và anh trở nên khách sáo như vậy rồi hả?

Trong đầu Uy Uy hỗn loạn, có chút tức giận mình không có cách nào thân thiện đối mặt với anh, làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đáng ghét.

Cô khẽ cắn môi dưới, cau mày thầm mắng một tiếng, cố gắng kéo tất cả lực chú ý về, đợi mình trấn định tự nhiên một chút, mới ép buộc mình mỉm cười nói: “Đúng rồi, cảm ơn hộp cộng hưởng của anh.”

“Em thích là tốt rồi.” Anh tìm được chìa khóa.

“Anh muốn vào uống ly cà phê không?” Lời vừa ra khỏi miệng, thiếu chút nữa cô cắn vào đầu lưỡi mình.

Đáng chết, cô mời anh vào cửa làm gì? Bây giờ căn bản cô không có cách nào tỉnh táo đối mặt với anh.

Nghe được cô muốn mời, Hình Lỗi cũng không suy nghĩ nhiều, theo quán tính nói: “Được.”

Hai chữ đơn giản phá vỡ hi vọng anh sẽ chủ động từ chối của Uy Uy, cô chỉ có thể cười gượng lui sang một bên cho anh vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 7.2

Anh đi đến phòng bếp, cô cực kì ảo não đi theo sau anh, chỉ muốn lập tức đung vào tường, để cho cái đầu đang hỗn loạn bị đung tỉnh táo một chút.

Bạch Vân và cô sai lầm rồi, hai người đều cho rằng nếu như không có cách nào kiểm chứng được tâm ý của A Lỗi, cô có thể cùng với anh như trước, trở lại quan hệ trước đây.

Nhưng giây phút vừa rồi, đột nhiên cô phát hiện mình không làm được, cô ngày càng không cách nào che giấu cảm tình với anh, càng ngày càng không có cách nào giả vờ như hai người chỉ là bạn tốt mà thôi.

Cô muốn, không chỉ là bạn bè, không chỉ có thể cùng anh, cô còn muốn có thể bất cứ lúc nào cũng có thể dựa vào, bất cứ lúc nào cũng có thể ôm, là người đàn ông có thể cho cô tình yêu...

Nhưng cô cũng biết, anh không thể nào tiếp tục đi cùng cô, nếu như anh căn bản cũng không yêu cô, khi cô nói ra lời thật lòng thì đồng nghĩa với tuyên bố kết thúc.

Bởi vì, trong cái đầu kia của hắn, không muốn thua thiệt ai, nếu như anh không yêu cô lại ở chung một chỗ với cô, chẳng khác nào lợi dụng cô.

Mà cô? Uy Uy cười khở một tiếng, mặc dù trong lúc này cô không ngại, nhưng nếu anh không có cách nào hồi đáp tình cảm của cô, cô và anh ở cùng nhau có ý nghĩa gì đâu?

Nửa năm qua, cô càng ngày càng hối tiếc, cô rất ghét cảm giác đó, vừa vô lực, lại không biết làm sao, đối với chuyện này tất cả đều không có biện pháp, chỉ cảm thấy cả người tựa như đang treo lơ lửng, không thể dùng sức.

Cô thật sự là chịu đủ rồi, nếu như quả thật không có kết quả, cô biết mình sẽ rời đi.

Vào phòng bếp, anh quen cửa quen nẻo lấy cà phê ra, cô lấy ly giúp anh.

Cà phê tỏa khói trắng, Hình Lỗi nhìn cô một cái: “Đúng rồi, sáng mai em có ở nhà không?”

“Có chuyện gì sao?” Cô giả vờ chuyên tâm pha cà phê, không dám nhìn thẳng anh, sợ không cẩn thận bại lộ tâm tình.

“Anh gọi người đến lắp máy nước nóng.”

Cô có chút kinh ngạc: “Máy nước nóng? Nhà anh bị hư sao?”

“Không có.” Mặt anh không có tia gợn sóng: “Chỉ là dùng điện dễ dàng hơn dùng gas, vừa lúc công ty Tiểu Vương dưới nhà có bán, anh mua hai cái.”

“Nhưng không phải mấy ngày trước anh vừa gọi gas sao?” Gương mặt cô không hiểu.

“Gas dùng hết còn phải gọi nữa, phiền phức.” Anh che giấu vẻ mặt chột dạ.

Nhìn anh kiên trì, hơn nữa mưa cũng đã mưa rồi.

Uy Uy nhún vai, cũng không miễn cưỡng: “Cũng được, vậy ngày mai em gọi điện thoại đến cửa hàng gas, gọi người tới xử lý máy nước nóng cũ và bình gas cũ là được.

“Không cần.” Hình Lỗi nhanh chóng mở miệng, vẻ mặt trong chốc lát có chút quái dị, vội nói: “Tiểu Vương nói cậu ta có thể xử lý, có thể giảm giá chút.”

“À, em còn không biết nhà Tiểu Vương có bán máy nước nóng đấy.” Cô khuấy cà phê trong ly, khẽ mỉm cười: “Sáng mai em có một CASE, dù sao anh cũng có chìa khóa nhà em, anh xử lý là được rồi.”

“OK.” Thấy cà phê trong ly đã hết, anh đứng dậy bỏ ly vào bồn rửa chén.

“Em đi tắm đây, anh cũng về ngủ sớm đi.” Cô thấy thế cũng đứng dậy, giọng nói có chút yếu ớt, sợ anh phát hiện ý đồ đuổi người của mình.

“Em cũng nghỉ ngơi sớm chút.”

“Ừ, ngủ ngon.” Cô theo sau anh tiễn anh ra cửa.

“Ngủ ngon.”

Cô cười khẽ với anh một tiếng, cố gắng khiến mình tự nhiên chút, không nên quá xúc động đóng cửa lại, cũng không dám nhìn thẳng vào hai mắt anh, sợ anh thấy được khát vọng không giấu được trong mắt mình.

Cho đến khi anh xoay người đi, cô mới đóng cửa lại, chân mềm nhũn ngã xuống cạnh cửa.

Trời mới biết, loại “bạn tốt” này còn phải tiếp tục bao lâu.

Ông trời, cô thật sự sợ một ngày nào đó sẽ hét lên với anh: “Em yêu anh!”

Trong chốc lát, cô muốn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh khi nghe câu này, chỉ là sau đó anh sẽ lập tức chạy trốn chết chứ?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi cười khỏ khẽ nguyên rủa: “Đáng ghét, A Lỗ, anh thật là tảng đá ngoan cố đáng ghét...”

Một người suy nghĩ, còn có một người khác!

Bước qua cửa, trên mặt Hình Lỗi liền lộ ra nụ cười vui vẻ.

Giải quyết xong ông chủ nhỏ cửa cửa hàng gas rõ ràng thèm thường Uy Uy, còn lại chính là đạo diễn Trần, chỉ là cái này không khó giải quyết lắm. Nhìn đồng hồ đeo tay, tính toán thời gian anh Trương cũng nên gọi điện tới rồi.

Quả nhiên anh vừa mới vào nhà, điện thoại liền vang lên.

“Alo?”

“A Lỗi à?”

“Chuyện tiến hành thế nào rồi?” Anh ngồi xuống trên ghế salon, nhanh chóng muốn biết kết quả.

“Là thế này, anh nghĩ bây giờ đạo diễn Trần cũng đang sửa sang lại hành lý, giờ này ngày mai anh ta đã cùng với thần tượng công ty đang nâng đỡ Diễm Tâm đi Pháp quay MTV rồi.”

“Cảm ơn.” Nghe vậy anh thở phào nhẹ nhõm, lần nữa nở nụ cười, việc thứ hai cũng nên làm rồi.

Hình Lỗi nhìn danh thiếp của một ký giả tòa soạn lớn trên tay, khóe miệng dương lên nụ cười giả hoạt, chờ đạo diễn Trần trở lại Đài Loan, sẽ phát hiện người kia có đối tượng, dù cho không có, anh sẽ cố gắng khiến bề ngoài trông như vậy.

“Không khách sáo. Cần giúp một tay thì cứ nói, trong công ty ai cũng vui mừng với chuyện bắt quái tình yêu của cậu với Uy Uy truyền ra, cậu biết, loại nội tình bùng nổ này không có nhiều.”

“Xin lỗi, phiền toái mọi người rồi.” Hình Lỗi có chút ngượng ngùng, biết scandal này vừa truyền ra, công ty đĩa nhạc tất phải có một trận không an bình.

“Đừng nói vậy.” Trương Kỳ hài hước nói: “Những ký giả kia vì đào tin tức, không làm được cũng có thể khiến bọn họ cười toe toét rồi. Lại nói, cậu là cổ đông của công ty, một nửa tiền lương của công ty chúng ta là cậu kiếm được, mọi người đối với chuyện này đều nghĩa bất dung từ, chỉ cần cậu nhớ lúc kết hôn mời mọi người một bữa ngon là được.”

“Tôi hiểu rồi.” Hình Lỗi cười cười, lại nói chuyện một lúc nữa mới ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 7.3

Hài lòng khoanh hai tay, anh nhìn bức tranh trên tường do tay Uy Uy ghép, khéo miệng mỉm cười.

Anh cơ hồ có thể tưởng tượng cảnh hai người bước trên thảm đỏ, từ đó có một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, sau đó sinh thật nhiều con gái xinh đẹp như cô.

Ý nghĩ này làm anh cười khúc khích, anh biết bây giờ nhất định vẻ mặt mình rất ngu ngốc, nhưng vẫn không nhịn được cười khúc khích.

Anh vẫn duy trì nụ cười khúc khích đến phòng ngủ, trên bàn có một thiệp mừng đỏ thắm, anh vẫn không chú ý tới, chỉ là mang theo nụ cười vào phòng tắm, sau đó lên giường.

Tâm tình anh vui vẻ tắt đèn nằm xuống, nhắm mắt, tươi cười tiến vào mộng đẹp.

Năm phút sau....

Anh đột nhiên nhảy xuống từ trên giường, vọt tới cạnh bàn cầm thiệp mừng lên.

Đáng chết, anh quên cái này!

Hôn lễ của Roland!

Trên căn bản, hôn lễ của Roland không có gì không đúng, không đúng là tam cô lục bà nhà cô ấy.

Trước đây, có đánh chết anh cũng không muốn tự chui đầu vào lưới đến gia đình mai mối này, nhưng là trước đây, nếu như những người đàn bà ở La gia muốn mai mối cho anh, sao lại có thể bỏ qua cho Uy Uy?

Nhớ đến những năm qua, mỗi lúc Uy Uy đến La gia đều sẽ bị ép buộc xem

một đồng hình và tài liệu của “đàn ông tốt”, sau đó lại bị oanh tạc đến một muốn cô và vài người trong đó đi xem mắt, thậm chí có thể cô đã bị sắp xếp nhiều lần gặp mặt những người đàn ông đó từ sớm, sắc mặt Hình Lỗi càng khó coi.

Nhìn ngày tháng ghi trên thiệp mừng, ngày một tháng hai, là ngày một.

Đáng chết, quá nhanh, coi như ngày mai lúc anh và Uy Uy hẹn nhau bị chụp hình, vậy thì tin tức bất quá nhanh nhất cũng là buổi sáng ngày một mới có thể lên báo.

Xem ra nhất định anh phải cùng đi, để bảo đảm những việc xem mắt ngoài ý muốn kia sẽ không xảy ra, có trời mới biết những người phụ nữ La gia đó sẽ chơi trò gì trong hôn lễ.

Nói giỡn, nếu anh để Uy Uy đi một mình, anh thật sự là đáng chết rồi.

Mím chặt môi, anh nhớ kỹ thời gian và nơi tổ chức hôn lễ, quyết định ngày đó anh có chết cũng phải dính lấy cô từ đầu tới cuối, một tắc cũng không rời!

Mới ra khỏi phòng chụp ảnh, Uy Uy liền thấy một đám người vây quanh Hình Lỗi.

Anh vừa thấy cô, lập tức bỏ qua người chế tác đang mời anh tham gia tiết mục, đi về phía cô.

“A Lỗi? Sao anh lại ở đây?” Cô hơi ngạc nhiên, nhớ kỳ tuyên truyền đĩa nhạc của anh đã kết thúc rồi.

“Vì trả một nhân tình, tạm thời nhận phát ngôn.” Anh kéo tay cô, bước nhanh kéo cô rời đi: “Đi, đi ăn cơm.”

“Ăn cơm?” Uy Uy vừa sững sờ, có chút không phản ứng kịp.

“Đúng.” Anh đơn giản khạc ra một chữ.

Cơ hồ bị anh cứng rắn lôi đi, cô chỉ cảm thấy đầu có chút không thông, bất giác có chút mờ mịt hỏi: “Đi đâu ăn?”

“Chỗ ăn cơm.” Anh nhét cô vào xe, vòng qua bên kia lên xe.

Chỗ ăn cơm? Thật là chính xác đơn giản nha.

Vô lực nhìn người đàn ông ngồi trên ghế lái, cô bỏ đi ý nghĩ hỏi rõ ràng, dù sao cũng không sao, cô không thường ăn bên ngoài, chỉ là ít nhất A Lỗi biết cô thích cái gì, không để cho cô không ăn là được.

Mấy phút sau, xe ngừng lại, Uy Uy còn chưa xuống xe liền ngậy ngậy cả người.

“MARS?” Cô nghi ngờ theo anh xuống xe: “Đây không phải là tên đội của các anh sao?”

“Anh Trương mở.”

“À?” Cô mở to mắt, có chút kinh ngạc: “Có thật không?”

“Ừ, chị dâu thích nấu ăn, anh Trương thích ủ rượu, liền mở quán ăn này.”

Hình Lỗi đi trước đẩy cửa tiệm bước vào, trong tiệm ánh đèn xanh biếc và đỏ rực lần lượt thay đổi, tiếng nhạc vi tính sôi động quý dị, tạo nên loại không khí kì dị.

“Ăn cơm ở đây được không?” Cô có chút bận tâm, bất giác nhỏ giọng hỏi.

Không phải cô thôi phùng anh Trương, chỉ là trong tiệm này, nếu như bị ký giả bắt quái thấy thì không tốt lắm.

“Tiệm này mở gần một năm, phải đặt bàn từ mấy tháng trước cũng đã đặt hết.”

Biết cô đang lo lắng điều gì, mặt anh không chút thay đổi, ăn ở hai lòng nói: “Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, không có gì lớn, nếu như có vấn đề, anh

Trương sẽ biết cách xử lý.”

Cô nhìn anh một cái, biết anh đã quyết định, liền không nói gì nữa.

Hai người ngồi xuống trong góc, anh gọi hai phần ăn đặc biệt.

“Gần đây em rất bận?”

“Ừ, xong rồi.” Cô bung ly nước, khẽ uống một hớp.

Hình Lỗi nhìn cô, hỏi: “Vậy tết âm lịch em sẽ về nhà hả?”

“Ừ. Không phải anh không biết, nếu em không về, mẹ em sẽ đuổi giết đến tận

Đài Bắc.” Uy Uy hơi ngạc nhiên ngẩng đầu, có chút không hiểu: “Sao anh lại hỏi

vậy?”

“Không có gì.” Anh im lặng, nhìn về phía khác, một lát sau mới nói: “Anh nghĩ có lẽ anh có thể lái xe đưa em về.”

“Đưa em về?” Uy Uy lần nữa tròn to mắt, nghe ra mình trong lúc vô tình cao giọng, cô vội vàng hạ thấp âm lượng, nghi ngờ hỏi: “Năm nay anh không đi diễn sao?”

“Năm nay không có.” Anh bình tĩnh.

“Em cho là anh không thích ở nông thôn.” Cô nhúu mày.

“Không có không thích, chỉ là không có cơ hội.” Anh dời tầm mắt lên mặt cô: “Anh vẫn muốn xem em ở nơi như thế nào mà lớn lên.”

Trong lòng cô giật mình, chỉ cảm thấy trên mặt khẽ nóng lên, âm thầm cảm thấy may mắn vì ánh đèn ở đây mờ mờ, cô chuyển tầm mắt nói: “Nơi đó không có gì để xem, chỉ là nơi nông thôn bình thường. Anh đưa em về, cần

thận bị mẹ em tưởng là rể hiền.”

Nếu thuận lợi như vậy thì quá tốt rồi.

Nghĩ là nghĩ vậy, trên mặt vẫn không có vẻ gì, chỉ tự nhiên hỏi: “Mẹ em còn hỏi em khi nào kết hôn không?”

“Không có, đại khái là bà đã bỏ qua rồi.”

Hình Lỗi sững sờ, lại thấy cô cười lúng túng, lại nói tiếp: “Chỉ là, hai năm qua đổi thành ba em hỏi.”

Nghe vậy, anh thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có người hỏi thúc là tốt rồi, cô bị buộc cưới áp lực càng lớn, kế hoạch của anh có tỷ lệ thành công càng cao.

“Nói thật, anh đừng nên đi, tránh để đến lúc đó bị ba em ép lấy em, đưa con gái không ai thêm lấy.” Uy Uy cười tự giễu.

Anh lâu bầu một câu.

“Anh nói gì? Em không nghe thấy?” Cô thấy anh giống như đang nói gì, không khỏi nghiêng người về trước hỏi.

“Không có gì, không nghe thấy thì thôi.” Anh liếc cô một cái, nói xong cũng im lặng, một bộ dáng không muốn mở miệng nữa.

Ăn cơm xong, hai người ra khỏi quán ăn, bởi vì mấy ngày nay luồng khí lạnh tràn về, bên ngoài trời đông giá rét, lạnh đến run rẩy, từ phòng ăn ấm áp ra đường cái gió lạnh thấu xương, tuy đã mặc áo khoác, Uy Uy vẫn lạnh run, mảnh liệt hà hơi lên tay.

“Rất lạnh sao?”

Cô quay đầu liếc anh một cái, chỉ thấy anh bình chân như vại, một thân quần áo mùa xuân về hoa nở, không nhận được hỏi: “Không lạnh sao?”

Hình Lỗi nhún vai một cái, thấy cô rụt cổ lại, hai tay chà xát đưa lên miệng

hà hơi sưởi ấm, anh cũng không nghĩ gì, liền đưa tay ôm cô vào lòng, dùng áo khoác bao lại.

“A?” Không đề phòng, cô đã ở trong lòng anh, đầu tiên cô cứng đờ, nhưng vì cảm giác kia quá ấm áp, cô không bỏ được, cộng thêm mùi hương trên người anh vừa quen thuộc vừa thoải mái, nên không lâu sau liền buông lỏng.

Hơn nữa hai tay cô còn ôm chắc hông anh.

Hình Lỗi cúi đầu nhìn cô, kéo kéo khóe môi: “Em cảm thấy sao?”

“Thật ấm áp.” Cô ở trong lòng anh đáp, bổ sung: “Cái áo này.”

“Đúng, nhờ công dụng của nó hay nhờ người chắn gió.” Anh nhíu mày, lại gần trán cô nói.

“Là không tệ, nhưng chúng ta muốn cứ như vậy trở về xe?” Cô nhăn chóp mũi khẽ hỏi, trong lòng tức giận mình ý chí không kiên định, vừa oán hận anh rõ ràng coi cô là bạn bè, vẫn tự nhiên làm các động tác thân mật.

“Vấn đề hay.” Nhìn nơi đỗ xe không xa, đột nhiên anh hỏi: “Có thể nhảy Waltz không?”

“Waltz?!” Cô sững sốt.

Anh đột nhiên hừ nhẹ một giai điệu, trông mắt đen tươi cười, cùng cô xoay vòng.

Cái này quá khoa trương!

“Oh my God, A Lỗi...” Uy Uy kinh ngạc mở to mắt, không thể tin được anh có thể có được tế bào lãng mạng, lại không dám tin tưởng mình thế nhưng thật sự khiêu vũ cùng anh trên đường cái.

Hình Lỗi hừ nhẹ giọng ca, di chuyển không nhanh, nhưng một lần xoay tròn lại xoay tròn, thân thể hai người vì quá gần nhau mà suýt nữa ngã nhào mấy

lần, bởi vì cùng ở trong áo khoác nên thoát nhìn có chút tức cười, khi bọn họ bắt đầu xoay vòng thứ ba thì Uy Uy không nhịn được cười khanh khách.

Tuy rằng bởi vì trời lạnh, người đi đường không nhiều lắm, nhưng vẫn có hai ba người đi đường vì vậy mà tò mò dừng chân, thật may là vì đèn đường mờ mờ, những người đó cũng không nhìn rõ gương mặt họ, chỉ là cô biết rõ trong mắt người khác, nhất định hai người họ giống như người điên, nhưng cô không có nửa điểm phản kháng mặc anh kéo đi, ở trong lòng anh cười đến không thở nổi.

Thật vất vả cuối cùng hai người mới tới bên cạnh xe, Uy Uy đã cười không ngừng được.

“Được rồi, đến rồi, em xem, rất đơn giản mà?” Hình Lỗi nhướn mày, hài lòng.

“Đúng đúng đúng, rất đơn giản...” Cô vẫn không ngừng cười được, nụ cười vui vẻ đối diện với ánh mắt đen thâm thúy bất giác biến mất.

Anh giơ tay khẽ vuốt mặt cô, cô theo quán tính né qua, nhưng trong mắt anh có cảm xúc nào đó cô không nhận ra, làm cô không cách nào nhúc nhích.

Cô không tự chủ ngừng thở, nghe được nhịp tim của mình tăng nhanh.

Anh cúi đầu hôn cô, môi mỏng lạnh lẽo, nhưng lưỡi anh lại như ngọn lửa nóng bùng.

Cô bật ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, cảm giác mình như giấy bay trong đêm đông gặp lửa, bốc cháy trong giây lát.

Trong nháy mắt đó cô biết, cô xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 8.1

Đời này cô sẽ không thể yêu ai khác giống như yêu anh nữa, mặc dù anh không đẹp trai, lại phiền toái, nhưng không ai giống như anh hiểu rõ cô, giống như cô hiểu anh.

Sấm chớp sáng lên từ ngoài cửa sổ, ánh sáng chiếu rọi lên gối đầu trên giường, cũng chiếu rọi trên người Hình Lỗi.

Thật là hồng phúc.

Cô duỗi ngón tay miêu tả từng chi tiết trên ngực anh, không hiểu vì sao mình không có cách nào kháng cự anh.

Vốn là cô muốn làm rõ tất cả, không dây dưa không rõ với anh nữa, nhưng hiển nhiên ý chí của cô không phải là không kiên định bình thường.

Tay nhỏ bé sờ lên cằm anh, cô than nhẹ một tiếng, thật hy vọng có thể duy trì không đổi cứ như vậy mãi mãi.

Nhưng mà cô biết không có tình yêu đơn phương như vậy, bởi vậy sẽ không có gì là mãi mãi, đặc biệt là khi người đàn ông này vẫn ngu ngốc như cũ.

Ai, tại sao tình yêu của người khác đều có ngọt bùi cay đắng, còn cô đã có ba, chỉ thiếu một, chua cay đắng đều đã có, tại sao lại không có ngọt?

Ha, còn ngọt gì chứ, không sặc chết cũng đã không tệ rồi!

Càng nghĩ càng không cam lòng, Uy Uy nhăn mày, liền tát một cái.

Chát!

Không giải thích bị tát một cái, Hình Lỗi chột giật mình tỉnh lại, còn buồn ngủ tỉnh lại, còn buồn ngủ ngồi dậy, làm hắn không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy Uy Uy ôm chặt cái mền, gương mặt cười như không cười nhìn hắn.

“Có con muỗi.” Mặt cô vô tội, nói xong cũng xoay người xuống giường.

Hình Lỗi sờ sờ mặt, sững sờ nhìn bóng lưng mảnh khảnh ưu nhã, nửa ngày cũng không hiểu sao mình bị đánh.

Được rồi, có lẽ tối hôm qua anh ép cô lên giường có chút quá đáng, chỉ là vì thiên thời địa lợi nhân hòa, ánh đèn đẹp, không khí lãng mạn, không nắm bắt cơ hội vậy thì anh quá ngu ngốc rồi.

Ngồi trong xe thể thao, Hình Lỗi đeo mắt kính lên.

Huống chi lúc ấy cô cũng không phản đối nhiều, khi đến cửa thang máy anh cũng không ngăn cô trở về nhà đối diện, mặc dù đang trong thang máy lại hôn cô có hèn hạ một chút, chỉ là nếu cô không phối hợp, anh có một tay sao có thể vỗ vang?

Khóe miệng khẽ hả hê nâng lên, ít nhất bây giờ anh biết Uy Uy vẫn vô cùng có cảm giác với anh, nghĩ như vậy, một cái tát buổi sáng này thật đáng giá.

Cửa thang máy “ting” một tiếng mở ra, Uy Uy mặc đồ công sở đơn giản linh giản bước ra, anh cho xe chạy, nhanh chóng chạy tới cửa ra.

Cô nhìn thấy anh, sững sốt một chút, hơi nghiêng đầu, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ.

“Lên xe.” Anh cách đôi kính mắt nhìn cô, hi vọng trên mặt mình không lộ ra quá nhiều tình cảm.

“Không phải là anh không đi sao?” Cô có chút buồn bực, nhớ rõ ràng anh có chết cũng không chịu đôi mắt với tam cô lục bà La gia kia, sao lúc này lại là đáng vẻ nhất định phải tham gia cùng cô.

“Sau đó anh suy nghĩ đã ra bao lì xì mà không đi uống rượu mừng cũng tiếc.” Anh tìm lí do qua loa.

“Anh chắc chắn anh muốn đi?” Đôi tay Uy Uy ôm ngực, buồn cười nhìn anh.

“Dù sao cũng không có việc gì, ở nhà cũng rảnh rồi.” Giật giật khóe miệng, Hình Lỗi dời ánh mắt của mình khỏi người cô, nhìn chăm chú con đường phía trước xe.

“Được rồi, anh không đề ý là được.” Cô nhún nhún vai, đi vòng qua mở cửa lên xe, mặc dù không biết rốt cuộc anh đang có chủ ý gì, nhưng mà nếu anh muốn đi, cô cũng không thể cản anh, huống chi cũng không cần thiết phải ngăn cản.

Ít nhất bây giờ có chuyện đáng ăn mừng, A Lỗi đến đó, nhất định có thể giảm được một nửa đại pháo bức hôn của tam cô lục bà.

“Này Uy, cuối cùng cậu cũng tới, nhanh nhanh nhanh, mau vào giúp một tay!”

Vừa đến La gia, chỉ thấy A Phương hùng hổ xông lên, chưa cho Uy Uy cơ hội lấy hơi đã kéo cô vào phòng của Roland.

Hình Lỗi bên cạnh muốn ngăn cản đã không kịp, chỉ có thể đi đậu xe trước.

“Chuyện gì vậy? Này, A Phương, cậu chậm một chút! Gấp như vậy là muốn đi đâu thai hả!” Nhìn mặt mày A Phương suy sụp, Uy Uy vừa bực mình vừa buồn cười.

“Không phải, cậu không biết, buổi sáng lúc Allan chờ lễ phục đến vẫn còn tốt, đến khi cậu ấy trang điểm một nửa muốn đi toilet, tớ nghĩ là đi toilet không có gì nên để cô ấy đi, ai biết cô ấy vào liền giam mình trong đó không chịu ra ngoài. Mẹ La nói sắp đến giờ, nhưng mọi người nói muốn rách miệng cô ấy vẫn không chịu ra, cậu mau vào giúp khuyên cô ấy ra ngoài!”

A Phương giải thích lí do, hai người đã đến trước phòng cô dâu. Chen lẫn trong căn phòng nhỏ là một đám người già trẻ lớn bé La gia, có vài người mặt mày ủ ê, có vài người là dáng vẻ xem trò vui, mẹ La đứng trước cửa năn nỉ con gái ra ngoài, cha La bình chân như vại ngồi bên cạnh.

“Allan, con đang giở trò quỷ gì vậy, chẳng phải con đã đồng ý hôn lễ này rồi sao? Chưa tới mười phút nữa là Tử Long sẽ đến đây rồi, chẳng lẽ muốn mẹ con giả thay sao?” Mẹ La vẫn còn dịu dàng đã giận sôi lên, cũng không hiểu con gái đang xảy ra chuyện gì.

Cha La ở một bên nghe thấy, phì một tiếng bật cười, không nhịn được nhỏ giọng lầu bầu: “Bà có muốn giả cũng không được.”

“Lão già chết tiệt, bảo ông giúp một tay ông không nói tiếng nào còn chưa tính, bây giờ còn ở bên cạnh nói mát, ông là thấy không giả con gái ra ngoài được nên cao hứng phải không?” Mẹ La trợn mắt nhìn cha La một cái.

“Ông còn không nói chuyện à, đúng là cọc gỗ!” Mẹ La trợn mắt giận dữ nhìn chồng một cái, nhỏ giọng mắng.

Uy Uy vừa mới vào cửa thấy thế thì liều mạng nén cười, tiến lên phía trước nói: “Dì, trước tiên dì để mọi người ra ngoài, người ở đây nhiều như vậy, con thấy Allan cũng không muốn ra ngoài.”

“Đúng vậy đó, dì, mấy người chúng ta nói chuyện với cô ấy một chút, có lẽ cô ấy đồng ý nói chuyện với chúng ta.” Phạm Di Nông đến trước Lâm Khả Uy vài phút cũng bước đến nói giúp.

A Phương ở một bên liều chết gật đầu phụ họa, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy đúng vậy, Allan rất thích sĩ diện, nhiều người như vậy, cô ấy có nghĩ ra được cũng không tiện nói.”

Mẹ La thở dài: “Đứa nhỏ này cũng thật là, cũng gần ba mươi tuổi rồi, thật vất vả mới đính hôn lại kéo dài thêm một năm rưỡi, bây giờ cuối cùng cũng muốn kết hôn, cũng không biết lại đang làm trò bướng bỉnh gì nữa.

“Dì à, người yên tâm ra ngoài đi, con thấy Allan chỉ là cảm xúc không yên một lúc, sẽ lập tức tốt thôi. Nếu như Triệu Tử Long đến, trước hết người pha trà cho anh ấy uống.” Bạch Vân đến sau cùng rất nhanh đã hiểu rõ tình huống, cô mỉm cười khoác tay mẹ La khuyên nhủ.

“Pha trà?” Mẹ La trừng mắt, cất giọng nghi ngờ.

“Đúng vậy, pha trà.” Bạch Vân cười cười: “Chúng con bảo đảm hôm nay sẽ giúp anh ấy ôm được mỹ nhân về.”

“Được rồi, pha trà thì pha trà.” Nghe Bạch Vân nói đơn giản như vậy, mẹ La tròng mắt nhìn, cũng đành để bọn họ thử một chút: “Cũng được, vậy đi nhờ các con rồi.”

Bạch Vân khẽ mỉm cười, muốn bà an tâm, hai ba câu liền khuyên được mẹ La rời đi, những người khác thấy thế không thể làm gì khác hơn là theo bà ra ngoài, chỉ để lại bốn cô gái Bạch Vân, A Phương, Uy Uy và Nông Nông.

Đáp một tiếng, tiễn người cuối cùng ra ngoài, Bạch Vân khóa cửa phòng lại.

“Được rồi, Allan, mọi người đã đi hết rồi, còn lại bốn người chúng ta, rốt cuộc cậu có muốn ra ngoài không?” Uy Uy chột nhứ mày, trước cửa toilet cao giọng nói.

Thật lâu sau, đang lúc bọn họ muốn động thủ phá cửa thì cửa toilet “cạch” một tiếng mở ra.

Cửa vừa mở ra, bốn cô gái liền thấy thầy Roland mặc lễ phục lục trắng ngồi trên bồn cầu, trang điểm được một nửa đã sớm bị sớm bị cô khóc đến lấm lem.

Bốn cô gái nhìn nhau, rất ăn ý đến trước cửa xếp thành một hàng, người ngồi người đứng.

“Được rồi, cậu phải nói là đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Vân rút tờ giấy lau mặt cho Roland, dịu dàng hỏi.

Roland nhận lấy giấy, dùng sức lau hỉ mũi, lại buồn bực không lên tiếng.

Chỉ có Nông Nông đã lập gia đình, thấy cô không nói gì, ý nghĩ lóe lên trong đầu: “Allan, không phải cậu không muốn gả rồi chứ?”

Roland ngẩng đầu thật nhanh nhìn cô, tiếp theo chớp mắt một cái, môi đỏ mọng khẽ run, nước mắt lại rơi xuống.

“Này này này, không thể nào? Cậu không muốn gả, là ai một mực chờ cái gì Long kia trở về hả?” A Phương thấy thế trừng lớn mắt khiển trách.

“Không có...không có, người ta không có nói không gả...” Cô dâu bình thường hào phóng lắc đầu, âm thanh vẫn nghẹn ngào như cũ.

“Vậy cậu khóc cái gì?” Uy Uy vặn lòng mày, không hiểu Allan luôn luôn hào sảng lại lâm trận lùi bước, hơn nữa cô nhớ Allan và Triệu Tử Long bình thường hay âm ỉ, tình cảm cũng rất tốt, chẳng lẽ không đúng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 8.2

“Mình...mình chỉ là...chỉ là đột nhiên...” Roland nắm chặt giấy lau, ngập ngừng nói.

“Đột nhiên sợ, đúng không?” Khóe môi Nông Nông giương nhẹ, giúp cô nói tiếp.

“Sợ gì?” Uy Uy sưng sờ , gương mặt mờ mịt.

Bạch Vân không nói nhiều, im lặng nghe, lại rút tờ giấy lau cho Roland, nhẹ giọng thay cô trả lời: “Sợ mất đi tự do thôi. Kết hôn, là sẽ không còn một mình, không giống như quá khứ luôn làm theo ý mình, mặc kệ là cái gì cũng phải suy tính đến một người khác. Người ta nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, những lời này không phải là không có đạo lý, mặc dù mình vẫn là mình, nhưng là đổi một hoàn cảnh mới, có thân phận mới, những việc giống như lúc trước cũng sẽ thay đổi vô cùng.”

Bạch Vân cười cười: “Cậu sợ gả đi liền không còn là chính mình nữa?”

Roland hít hít lỗ mũi, đỏ mặt ngại ngùng, gật đầu một cái.

Nông Nông thấy thế bật cười: “Điều này cậu yên tâm đi, nhìn mình nè, kết hôn hơn một năm, còn không phải vẫn là đáng vẻ như vậy sao.”

“Mình biết rõ, nhưng biết thì biết, tâm tình trong thời gian ngắn vẫn không điều chỉnh được.” Roland lầu bầu: “Huống chi chồng cậu rất thương cậu nha.”

“Có ý gì, chồng cậu không thương cậu sao?” Nông Nông buồn cười hỏi.

Cô cắn đôi môi đỏ mọng oán trách: “Không giống nhau, tính tình hai người bọn họ kém nhau nhiều như vậy, A Long phiền chết rồi, rất nhiều lời nói cũng không nói ra miệng...”

Nghe đến đó, Nông Nông tức giận ngắt lời nàng: “Cậu sai rồi, cậu cho rằng

bình thường Hạo Đình miệng ngọt sao, muốn anh ấy nói lời ngon tiếng ngọt giống như muốn mạng anh ấy vậy. Cho nên mình cho cậu biết, không phải chỉ có Triệu Tử Long mới như vậy, chỉ cần là đàn ông đều như vậy.”

“Ít nhất hai người họ đối với các cậu không tệ mà.” Uy Uy nâng nhẹ khóe miệng, trong lòng không có cảm giác gì nói.

Không ngờ cô lại nói như vậy, hai người đồng thời quay đầu nhìn cô một cái.

Nhìn nét mặt ngạc nhiên của Nông Nông và Roland, cô lúng túng hỏi lại: “Không đúng sao?”

“Cũng không có gì không đúng.” Nông Nông giống như nhứ ra gì đó, cười mập mờ.

“Vậy cậu cười cái gì?” Uy Uy nhìn cô một cái, gương mặt ửng đỏ.

“Vậy cậu đỏ mặt cái gì?” Roland thấy thế cũng cười, nước mắt không rơi nữa liền trêu ghẹo cô: “Có phải nghĩ đến đại minh tinh của cậu không?”

Bạch Vân và A Phương ở một bên nghe thấy không nhịn được cười.

“Bớt nói bậy đi.” Mặt Uy Uy đỏ lên mạnh miệng cãi lại, nói sang chuyện khác:

“Ngược lại là cậu đó, nhìn gương mặt bị hư rồi, không cần nói với mình là thời trang cô dâu lưu hành năm nay, mình sẽ té xỉu đó. Nông Nông, lấy mỹ phẩm trên bàn đến giúp mình. A Phương, cậu xuống dưới lầu nói với mẹ La lấy vài viên nước đá. Bạch Vân, cậu giúp mình một tay sửa lại kiểu tóc trên đầu Allan cho tốt.” Cô vừa nói vừa cầm khăn lông trong phòng tắm thấm nước, lau đi lớp trang điểm trên mặt Roland.

Mấy người phụ nữ nghe vậy liền tản đi làm việc của mình.

“Mình muốn gả cho trai đẹp, anh ấy lại không đẹp trai.” Uy Uy nói dối, lau sạch lớp trang điểm, muốn đập mắt cho Roland, né tránh đề tài này: “Thôi

đừng ba hoa nữa, không muốn hai mắt sưng to kết hôn thì xoa cho tốt.”

Roland ngoan ngoãn để mặc các bạn tốt xử lý giúp mình, mặc dù hai mắt đắp khăn lông, trên miệng cũng không vì vậy mà bỏ qua.

“Này, chẳng lẽ vì điểm này mà cậu và anh ấy kéo dài tới lúc này sao?”

Coi như cô muốn gả, cũng phải xem A Lỗi có muốn hay không chứ?

Uy Uy cười khỏ, vô lực nói: “Việc gì tới cũng sẽ tới, hôm nay cậu phải làm cô dâu rồi, làm ơn đừng bận bịu làm bà mai nữa có được hay không?”

“Hết cách rồi, bệnh nghề nghiệp của cậu ấy quá nghiêm trọng, cậu phải tha thứ cho cậu ấy.” Bạch Vân tháo kiểu tóc của Roland ra, cười nói.

“Này, hôm nay mình là cô dâu đó, không thể cho mình chút mặt mũi à?” Roland nũng nịu.

“Mình có không nể mặt sao?” Uy Uy khoa trương vỗ vỗ mặt cô: “Mình đây không phải đang giúp cậu “hóa trang” sao?”

“Này~~” Roland kéo dài giọng, xốc khăn lông lên trùm mắt nhìn cô.

“Ồ, còn có thể trùm người đó, sao không thấy chứng khăn trương trước hôn nhân của cậu nữa?” Uy Uy ôm ngực, nhưng mày chế nhạo.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Uy Uy cương cứng, tùy tiện nói: “Bất tự còn chưa xem, cậu phải từ từ chờ rồi.” (chỗ này mình cũng thấy thiếu thiếu, nhưng trên QT cũng chỉ có vậy thôi)

“Được rồi, đừng làm rộn, hai người các cậu ngày đại hi cũng có thể cãi nhau được, phải xem các cậu cãi nhau từ cấp hai đến giờ, hai cậu không phiền, mình đã thấy mệt rồi.” Bạch Vân buồn cười khuyên giải: “Chú rể sẽ tới ngày, trước tiên đình chiến một ngày, OK?”

Roland và Uy Uy nghe vậy, lúc này mới phát hiện trong lúc vô tình họ lại không nhận được ăn miếng trả miếng, hai người nhìn nhau một cái, phì một

tiếng bật cười, trăm miệng một lời nói: “Ok, đình chiến thì đình chiến, mình không có ý kiến.”

Uy Uy thấy thế không nhịn được cười nói: “Mình nể mặt cậu là cô dâu.”

“Mình nể mặt cậu là dâu phụ.” Roland không chịu yếu thế cãi lại.

Nhìn hai người bọn họ lại tiếp tục mình một tiếng cậu một tiếng, Bạch Vân liếc mắt, bất đắc dĩ cười cười, bỏ ý định bảo các cô ngưng chiến, chuyên tâm chải mái tóc dài của Roland.

Kết quả là thấy hai cô gái này từ lúc bắt đầu trang điểm đến khi xong việc miệng cũng không dừng lại, may nhờ kỹ thuật Uy Uy giỏi, Roland mới không kết hôn bằng khuôn mặt cô dâu bị hư.

Sau khi Roland hóa trang tốt, cuối cùng Hình Lỗi cũng đợi được đến lúc Uy Uy ra khỏi phòng, sợ cô bị mấy người đàn bà La gia quần lấy, anh không để ý lễ phép thoát khỏi hai người La gia quần lấy anh muốn anh xem mắt, bước nhanh lên nói: “Này Uy.”

Uy Uy nghe được giọng nói của anh, xoay người lại, lại thiếu chút nữa đụng phải một người đàn ông khác cũng bận rộn thoát lấy cô ba La gia.

Người sát bên người cô hơi gật đầu, người đàn ông kia khẩn cấp bắt lấy cánh tay cô, một dáng vẻ rất quen thuộc với cô, đối với cô ba La gia: “Tôi đã có bạn gái rồi.”

Uy Uy sững sốt một chút, không khỏi ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia.

“Thì ra cậu là bạn trai của Uy Uy à?” Ba người đứng trừng mắt, phản ứng thật nhanh, lại cười hỏi: “Ai nha, không nói sớm, ánh mắt không tề, ánh mắt không tề, điều kiện của Uy Uy rất tốt đấy. Hai đứa lui tới lâu chưa? Dự định khi nào kết hôn?”

“Không...” Uy Uy lúng túng đỏ mặt, mới vừa nói chuyện, một cái tay khác từ phía sau đưa ra, tách bàn tay người đàn ông kia khỏi tay cô, sau đó cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hình Lỗi vang lên bên tai mình:

“Thật xin lỗi, tôi thấy hình như vị tiên sinh này nhận lầm người.”

“A?” Cô ba ngân ra.

Người đàn ông kia thấy tư thế chiếm giữ của Hình Lỗi và sắc mặt khó coi của hắn, vậy mà mắt cũng không chớp, nụ cười không giảm, hời hợt nói: “Xin lỗi, thị lực của tôi không tốt, nhất thời nhìn lầm, a, đợi chút...”

Anh nói được nửa câu, đột nhiên ngừng lại, nghiêng người bắt được người mới bước ra ngoài, lén lén lút lút muốn chạy qua bên cạnh anh, A Phương.

“A!” A Phương kêu khẽ một tiếng, vẫn bị anh kéo vào trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 8.3

Người đàn ông lịch sự cười với mọi người, bình chân như vại nói: “Vị này mới đúng.”

“Cái gì? Tôi mới không phải, anh đừng nói lung tung!” A Phương giật mình khiên trách.

Người đàn ông kia căn bản không để ý tới kháng nghị của cô, gương mặt tươi cười nói: “Thực ra, hai chúng tôi tháng sau sẽ kết hôn, đến lúc đó hoan nghênh mọi người đến uống rượu mừng.”

“Cái gì?” A Phương trừng lớn mắt, gương mặt đỏ bừng nhìn anh giải thích: “Mới...Mới không có, ai muốn kết hôn với anh, tôi cũng không phải là hư đầu rồi!”

“Thật sao?” Anh nhú mày, nụ cười trên mặt vô cùng dịu dàng, từng chữ từng chữ nhẹ giọng nói: “Em, khẳng định, nhất định?”

Trong nháy mắt mặt A Phương đỏ lên, nhưng cô còn thử giãi giụa: “Quang...Tiên sinh, tôi...tôi tôi lại không biết anh, không...Không không không nên nói giống kiểu này nha!”

“Không biết tôi?” Anh híp mắt, trong đôi mắt đen thoáng qua tia nóng giận, nhưng vui vẻ trên mặt chưa hề giảm.

“Chúng ta cũng đã đính hôn, làm sao em có thể quên anh đây? Mấy năm nay anh đều thời thời khắc khắc nhớ em trong lòng đây.”

Giống như bị hạ định thân chú, A Phương nghe vậy cứng đờ: “Đó...Đó chẳng qua là mẹ tôi đồng ý, tôi lại không có đồng ý...”

“Vậy ra em vẫn còn nhớ.” Khóe miệng người đàn ông giương nhẹ, hả hê nhìn về phía mọi người: “Thật xin lỗi, tôi nghĩ và vị hôn thê có một chút vấn đề nhỏ chưa giải quyết, xin lỗi, tôi đi trước.”

“Lâm Tử Kiệt, anh không cần nói vậy, tôi mới không phải là vị hôn thê của anh...” A Phương lo lắng kháng nghị.

“Thì ra là em còn nhớ rõ tên của anh.” Bởi vì cô không đánh đã khai, nụ cười trên mặt anh hiền hòa hơn.

“Đi thôi, hôn lễ sắp bắt đầu, em theo sau anh cho tốt, đừng “không cần thận” đi lạc, anh sẽ lo lắng.”

Nói xong anh cầm tay cô thật chặt, vô cùng lễ phép chào hỏi với từng người, mới mạnh mẽ kéo A Phương rời khỏi.

“Chuyện gì vậy?” Cô ba ngây ngô nhìn bóng người đi xa, thất thần rồi nhớ tới còn có Uy Uy có thể thuyết phục: “Đúng rồi, cô nói Uy Uy con, con còn chưa kết hôn phải không? Nói thật, tuổi con cũng không còn nhỏ, tục ngữ có câu, có tiền hay không có tiền, lấy chồng mỗi năm mỗi tốt hơn.”

Có câu này sao? Uy Uy dờ khóc dờ cười nhìn cô ba La gia, có chút xấu hổ.

Chỉ thấy cô ba móc trong túi xách ra một quyển sổ ghi chép xem mắt khác, lật cho cô xem, nói lảm nhảm: “Chỗ này của cô có vài người điều kiện rất tốt, con nên xem một chút, xem một chút mà thôi, không miễn cưỡng, con nhất định phải đi ra ngoài với đôi phương, duyên phận này, mặc dù nói không ép buộc, chỉ là đừng dùng nó để từ chối, lúc này cô mang theo những bức hình này, đương nhiên là con và bọn họ có duyên...”

“Hữu duyên không nhất định là sẽ có phần.” Nghe đến đó, Hình Lỗi cuối cùng cũng không nhịn được lạnh giọng mở miệng cắt lời bà.

“A Lỗi...” Uy Uy nhin cười, muốn anh lễ phép chút.

“A? Không thể nói vậy, có phần hay không phải gặp qua rồi mới biết.” Cô ba không phát hiện không đúng, tiếp tục suy nghĩ muốn thuyết phục Uy Uy, cho đến khi bà ngẩng đầu nhìn đến sắc mặt khó coi của Hình Lỗi, bà mở to mắt, lần nữa cúi đầu nhìn tay anh vẫn để trên hông của Uy Uy, mới đột nhiên hiểu ý.

Chỉ thấy gương mặt bà không đổi sắc thu hồi sổ ghi chép xem mắt, đổi lời cười nói: “Chỉ là hôn lễ sắp bắt đầu, ta thấy chút nữa rảnh rồi đến xem cũng được, tiểu tử, cậu nói có phải không?”

Có thể nói không đúng sao?

Hình Lỗi trừng mắt nhìn người phụ nữ trên mặt đầy nụ cười, chỉ có thể cứng ngắc gật đầu một cái.

Cô ba thấy thế cười ha ha, giống như là biết một bí mật lớn, nhanh chóng cất đồ, xoay người tìm chị em nói chuyện bát quái.

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 9

“Anh ở đây tức giận cái gì?” Nhìn mặt anh âm trầm, cuối cùng Uy Uy cũng không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

Người đàn ông này từ hôn lễ lúc nãy đến nơi bàn ăn này, không những chân mày xoắn lại mà mặt còn thối đen giống như người khác thiếu nợ mấy chục triệu.

“Không có.” Khóe miệng Hình Lỗi thốt ra hai chữ, mặt lạnh ăn cơm.

“Vậy thì đừng bày vẽ mặt khổ qua đó nữa.” Cô ngừng một chút, đoán là có lẽ anh không muốn ứng phó những người kia thỉnh thoảng sẽ lại gần muốn ký tên và những bà mai của La gia, liền nói: “Nếu như anh mệt mỏi thì về trước đi, em sẽ nói với Allan một tiếng, em nghĩ cô ấy sẽ không ngại đâu.”

“Còn em về sớm được không? Anh quay sang nhìn cô một cái.

“Em không muốn đi.” Uy Uy kinh ngạc bật cười, không hiểu sao anh lại hỏi vậy.

Hình Lỗi nghe vậy nhú mày, buồn bực nói: “Vậy anh cũng không cần.”

Biết anh khẩu thị tâm phi muốn về nhà ngủ, Uy Uy bổ sung: “Nếu anh sợ không có ai đưa em về, A Phương và vị Lâm tiên sinh kia nói, một chút nữa có thể thuận đường chở em về.”

“Anh nói không cần!”

Giọng nói của anh đột ngột lớn hơn, người ngồi cùng bàn rồi rít quay về phía họ.

Về mặt Uy Uy lúng túng, sắc mặt có chút tái nhợt, Hình Lỗi cứng đờ tại chỗ, nhiều người thấy không khí giữa bọn họ có chút quái dị, hết sức thúc thò im lặng tiếp tục ăn.

Một giây sau, cô đột nhiên đứng dậy rời đi.

Hình Lỗi thấy thế rửa thầm một tiếng, vội vàng đi theo, cô đi rất nhanh, anh theo cô ra khỏi đó tới hành lang bên ngoài mới đuổi kịp cô: “Này Uy.”

Dưới chân cô không ngừng, cũng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

“Này Uy...” Anh kéo tay cô.

Cô bị anh kéo ngừng lại, lại lạnh mặt: “Buông tay.”

“Đáng chết, mới vừa anh không phải...”

Cô lạnh mặt, nhỏ giọng mở miệng cắt lời anh: “Buông tay, trên bàn rượu có ký giả, em không muốn ngày mai lên trang bìa tin tức giải trí.”

Không cần chờ ngày mai, hình hai người họ ôm hôn bên ngoài phòng ăn tối hôm qua hôm nay đã lên trang bìa rồi.

Về mặt Hình Lỗi quái dị, vẫn không buông tay ra, chỉ là yên lặng chột dạ.

Uy Uy thấy anh không chịu buông tay, lửa giận trong lòng không khỏi xông lên, sợ người khác chú ý, cô chỉ có thể nhỏ giọng trách mắng: “Trước đó em cũng đã nói không ai miễn cưỡng anh nhất định phải đi, sáng sớm hôm nay em đã hỏi anh một lần, OK, là anh tự nói, kết quả lại bày sắc mặt cho người ta xem. Được, anh đã đợi đến không thoải mái, vậy em để cho anh về trước, anh phát cáu với em cái gì?”

Cô khó có lúc nổi giận khiến anh co rúm lại một chút, không được tự nhiên nói: “Anh không phải phát cáu với em.”

“Không phải với em, chẳng lẽ là với tám người khác ngồi cùng bàn sao?” Cô tức giận rút tay về: “Em cho anh biết, hôm nay cho dù em là bạn của anh, em cũng nhất thiết phải chịu được loại người không hiểu sao lại tức giận như anh!”

“Bạn bè không phải là làm như vậy!” Nghe cô nói, đột nhiên vẻ mặt của anh quái dị mở miệng.

Uy Uy sững sờ, còn chưa kịp phản ứng lại, lại nghe anh rất nhanh nói tiếp: “Chúng ta không phải bạn bè.”

“Cái...” Trong miệng cô vừa thốt ra một chữ, liền phát hiện anh thể nhưng cường hân cô, ở hành lang khách sạn.

Trời ạ, người đàn ông này, người đàn ông này...thật sự là quá đáng!

Uy Uy trừng lớn mắt, mắc cỡ đỏ bừng mặt, muốn trách cứ anh nhưng hết cách rồi, không bao lâu, cô liền quên ý nghĩ muốn trách cứ anh, trên thực tế, nếu không phải cô dựa lưng vào tường, hơn nữa anh còn đỡ lấy cô, cô có thể đã sớm xụi lơ ngồi ở đó rồi.

Khi anh cuối cùng cũng buông cô ra, cô chỉ có thể mở cặp mắt sưng mù thở ra.

Anh cũng ở một bên thở dốc, một tay dán lên má cô, đôi mắt tối lại, giọng nói khàn khàn lặp lại: “Chúng ta...Không phải bạn bè, tuyệt đối không phải!”

Hoảng sợ nhìn anh, trong nháy mắt Uy Uy không phản ứng kịp, trong đầu trừ hỗn loạn chỉ là hỗn loạn.

Anh không làm bạn với cô sao? Sao lại như vậy? Làm sao có thể? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi mạch đập loạn dưới lòng bàn tay của anh, cô vừa hốt hoảng lại hoài nghi mình nghe lầm, nhưng trong mắt anh ngoài tình dục lóe lên, còn một chút mãnh liệt gần như dọa người: “Cái gì...”

Là cái gì? Cô nhớ đã từng gặp qua ở đâu...

Đèn flash của máy chụp hình đột nhiên lóe lên, trong phút chốc phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Trong nháy mắt Uy Uy trở lại hiện thực, có phản xạ híp mắt giờ tay lên che đi ánh sáng.

Tiếng máy chụp hình liên tiếp vang lên, theo đó, là phóng viên như dòi núi lấp biển và các vấn đề.

“Lâm tiểu thư, xin hỏi hai người thật sự như lời nói đã sớm qua lại mấy năm rồi sao?”

“Hình Lỗi, chúng tôi là giải trí Nhất Chu, lời đồn anh và Lâm tiểu thư đã ở chung từ mấy năm trước, tin tức này là thật hay giả?”

“Lâm tiểu thư, nghe nói trên thực tế hai người đã kết hôn, ban đầu cô đồng ý không lên tiếng là vợ của anh ấy, có phải vì sợ ảnh hưởng tới sự nghiệp ca hát của anh ấy hay không?”

“Có phải hai người đã có con hay không? Là trai hai gái, bao nhiêu tuổi, đã đi học rồi sao?”

“Cái gì...Không phải...Tôi...Các người...” Nghe thấy những vấn đề này, Uy Uy đã sớm ngốc ra, hốt hoảng thất từ xa thậm chí phóng viên của đài truyền hình cũng ôm lấy máy chụp hình chạy đến làm SNG liên tuyến, hơn nữa còn không chỉ là một đài, sắc mặt cô lập tức trắng xanh, bị những ký giả ùn ùn kéo tới làm cho sợ hãi, bước đến lúc cùng đường, lại lui về trong ngực Hình Lỗi.

Anh đỡ lấy cô, các ký giả lập tức nắm chặt cơ hội, đèn flash lập tức sang lên đầy trời.

Trời ạ, sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Cô muốn mở miệng giải thích, nhưng không biết nói thế nào, trước kia cô cũng từng đối mặt với ký giả, nhưng chưa bao giờ phát hiện những người này càng có diện mạo dữ tợn dọa người như thế.

Những máy chụp hình của Đài truyền hình còn chói mắt hơn.

Cô bị ánh sáng này chiếu đến lại rút lại, mặc dù cô chưa bao giờ là người nhát gan, nhưng đối diện với những người như lang sói cắn con mồi không nhả này, một vấn đề lại một vấn đề, cô đều nghe không vào, lại càng không biết nên nói từ đâu.

Đột nhiên, một nữ ký giả nóng nảy đưa Microphone về phía trước mặt cô cố gắng buộc cô phải trả lời, nhưng bởi vì người khác xô đẩy mà khiến cái Microphone kia đánh tới mặt cô, cô không còn tránh kịp nữa, đang chuẩn bị cắn răng nhin đau, một bàn tay to lộp thời đưa ra ngăn lại, mới không để Microphone kia đụng vào cô.

Hình Lỗi đẩy cái Micro phone kia ra, ôm lấy cô xoay người bảo hộ trong ngực, nổi giận với những ký giả kia.

“Tránh ra!” Anh lạnh giọng mở miệng.

Người xung quanh yên tĩnh lại, khi ký giả trước mặt anh sợ đến mức nhường ra một con đường, anh ôm lấy cô đi về phía trước. Nhưng các ký giả kia làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy, bọn họ mới đi chưa được mấy bước, các ký giả này lại như con gián đánh không chết vội vàng đuổi theo.

“Hình Lỗi, mời anh trả lời về vấn đề này, hai người có phải đã kết hôn hay không, hay đây chỉ là hiểu lầm? Anh cho chúng tôi một câu trả lời, tiết mục của chúng tôi nhất định sẽ giúp anh giải thích với khán giả.”

“Không thể trả lời.” Anh lạnh mặt ôm cô xuyên qua bức tường người.

“Hình Lỗi, anh đừng nghe anh ta nói bậy, chuyện như vậy phải tránh những ký giả muốn nói quá lên mới có hiệu quả tốt, đài truyền hình chúng tôi mới là tốt nhất, xin hỏi rốt cuộc hai người có quan hệ gì?”

“Không thể trả lời!” Anh bỏ lại cùng một câu nói, phát huy công lực chen lấn mấy năm nay, đẩy đám ký giả ra đi ra cửa.

“Hình Lỗi, hành động giấu giếm hôn nhân của anh có phải là do công ty

yêu cầu hay không?”

“Không thể trả lời...”

Các ký giả liên tục hỏi liên tiếp các vấn đề, đèn flash lóe lên không ngừng.

Đối mặt với những vấn đề kị, Hình Lỗi chỉ dùng một câu “Không thể trả lời” đáp lại, đến cuối cùng câu này anh cũng lười phải nói, hộ tống Uy Uy ra bãi đậu xe của khách sạn, lên xe nhanh chóng rời đi.

Thật vất vả lên xe, Uy Uy vốn tưởng rằng cuối cùng cũng thoát khỏi những ký giả kia, không ngờ thế nhưng một lát sau từ trong gương trông thấy chiếc xe SNG bắt mắt của Đài truyền hình theo tới, lại cẩn thận nhìn, sau đó là tầng tầng lớp lớp chiếc xe theo sau, cơ hồ là mỗi người một máy chụp hình, thậm chí có ký giả bắt chấp tất cả vươn ra cửa sổ, chụp theo họ.

“Ông trời ơi...” Uy Uy ngồi phía trước rên rỉ một tiếng, sắc mặt tái nhợt nhưc đầu co người lại.

“Hình Lỗi thấy vậy thảm mắng một tiếng, đạp chân ga nhanh chóng thoát khỏi những chiếc xe của ký giả đã sắp đuổi kịp.

Khi sắp xếp những chuyện này anh đã sớm đoán được sẽ gây một trận xôn xao, nhưng vừa rồi trong khách sạn, Uy Uy mạnh mẽ tự trấn định, nhưng cầm chặt tay anh thể hiện thần kinh căng thẳng của cô, khi ôm cô trong ngực dẫn cô đi thì anh phát hiện thân thể cô không tự chủ được run lẩy bẩy, một giây kia, anh cơ hồ tự hận bản thân mình.

“Nắm chặt lấy tay lái, anh cắn môi, từ khước mắt thấy gương mặt trắng bệch của cô, anh chỉ cảm thấy đột nhiên dạ dày có một cơn co rút quen thuộc.

Cho đến lúc này, anh mới hiểu được mình quan tâm cô bao nhiêu, trước kia khi cô xảy ra chuyện, anh cũng sẽ đâu như vậy, nhưng lúc ấy anh cũng chỉ cho là đau bụng đơn thuần, bây giờ mới biết căn bản không phải là vậy.

Thật ngu ngốc.

Âm thầm mắng một tiếng, anh lại liếc cô một cái, chỉ thấy cô cúi đầu lo âu gặm móng tay, đó là một tật xấu của cô, một khi nóng nảy sẽ gặm móng tay, mấy tháng gần đây lại càng nghiêm trọng hơn, ngón trỏ của cô bị cô gặm đến không còn gì rồi.

“Đừng cắn nữa.” Không nhìn được cô ngược đãi ngón tay của mình, anh thừa dịp đèn đỏ dừng xe, kéo ngón tay của cô ra khỏi miệng.

Uy Uy tức giận nhìn anh một cái, nhưng vẫn không ngừng gặm móng tay, nhưng chờ anh tiếp tục lên đường, rồi lại nhìn thấy rằng cô tiếp tục cắn môi.

Anh thở dài: “Đừng lo lắng, mặc kệ có chuyện gì, anh Trương sẽ xử lý.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cô nhúu chặt mày, lo lắng nóng nảy hỏi.

Hình Lỗi im lặng một lúc lâu, mới mặt không đổi sắc nói: “Anh không biết.”

“Không phải anh nên gọi điện thoại cho anh Trương hỏi xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao những ký giả đó cho rằng hai chúng ta đã kết hôn, đã sinh con...”

Lời này vừa ra khỏi miệng, cô nhớ đến chiếc xe SNG phát sóng trực tiếp, đột nhiên ý thức được một chuyện rất nghiêm trọng, bất giác đau đầu lên tiếng rên rỉ: “A, trời ạ, ba em sẽ tức chết!”

“Ba em cũng xem tin tức giải trí?” Anh kỳ quái nhìn cô.

Uy Uy tức giận: “Không phải, ba em không xem, nhưng mẹ em sẽ xem, việc này có nghĩa là ba em không xem ngay, cũng sẽ có biện pháp xem được. Huống chi bây giờ bởi vì tivi phát sóng 24h, chuyện nhỏ hạt mè hạt đậu gì cũng sẽ viết, chứ đừng nói tới vợ của trưởng nhóm ban nhạc rock’n roll MARS độc thân nhiều năm như vậy, tin tức bát quái này không cách một giờ chiếu lại một lần mới là chuyện lạ, không làm được tin tức thời sự cũng có thể là tin tức quan trọng...” Mặt cô càng nói càng trắng, uể oải vô cùng.

“Em có thể gọi về nhà giải thích trước.” Anh khẩu thị tâm phi nói, trong lòng thật ra sợ cô cầm điện thoại lên.

“Vô dụng thôi.” Uy Uy nhúc đầu xoa xoa huyết Thái Dương: “Nói chuyện điện thoại với mẹ em tuyệt đối sẽ không rõ ràng, ba em thì không cần phải nói rồi, gọi về chỉ để bị mắng thôi.”

Đột nhiên, anh bắt đầu cảm ơn ba vợ tương lai lại khó chơi như vậy. Cố gắng che giấu nụ cười trên mặt, anh làm bộ tốt bụng mở miệng hỏi: “Vậy em muốn làm thế nào?”

“Em không biết.” Cô thở dài, sa sút nói: “Không phải anh nói là anh Trương sẽ xử lý sao? Có lẽ hai ngày sau có thể giải quyết được tin tức này.”

“Nếu mẹ em không nhìn được nhất thời xúc động chạy đến đây?” Anh nghe vậy, mở miệng nhắc nhở.

“Nếu như vậy, vậy thì...” Cô phiền não nhìn anh một cái: “Đợi đến lúc đó rồi hãy nói, nói không chừng giải thích trước mặt mẹ, mẹ em sẽ nghe lọt tai.”

“Vậy thì tốt rồi, em còn lo lắng cái gì?”

“Em sợ ba em cũng tới.” Thật là càng nghĩ càng đau đầu.

“Vậy thì sao?” Mặt anh bình tĩnh.

“Không có sao.” Cô tức giận, nghiêng răng nói: “Chỉ là sẽ buộc anh cùng em đi trên thảm đỏ thôi.”

Nghe vậy, trong lòng Hình Lỗi yên lặng thầm mong ba vợ có thể đến đây, xem như Đài truyền hình quên mang lên tin tức quan trọng, anh cũng sẽ để cho anh Trương đi xác định số lần phát tin tức có thể khiến cho cả nhà Uy Uy thấy được.

Thấy anh im lặng, trong lòng cô không hiểu sao có loại cảm giác mất mát.

Đáng chết, cô mất mát cái rắm!

Chẳng lẽ cô còn hi vọng xa vời anh sẽ thật vui vẻ nói ra lời ngon tiếng ngọt, sau đó cầu hôn cô sao?

Liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe, cô không khỏi tức giận bản thân dưới tình huống này đầu óc vẫn còn không minh bạch, mơ mộng lung tung.

Đáng ghét...

Đèn flash đột nhiên lóe sáng lên, cô nhanh chóng che mặt, thật nhanh đóng cửa sổ xe lại.

Khi bọn họ đến con phố có cao ốc kia, lại thấy một đám truyền thông đã sớm đến đó đợi sẵn.

Uy Uy trừng mắt nhìn những ký giả xông tới như châu chấu kia, chỉ muốn thét chối tai!

Uy Uy đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, bởi vì cô nằm mơ thấy có người không biết bằng cách nào leo lên ban công cầm lấy Microphone muốn cô trả lời câu hỏi.

Cô bị giấc mộng này hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, không nhìn được kéo màn cửa sổ kiểm tra xem ban công có người hay không.

Không có ai.

Cô ngồi xuống cạnh cửa sổ sát đất, đỡ trán cười rộ lên.

Dĩ nhiên là không có ai, nơi này là lầu mười hai, trời ạ, cô đang suy nghĩ gì vậy.

Trời ạ, tất cả thật sự quá hoang đường!

Sáng nay bọn họ chỉ là từ trong xe đi vào cao ốc, đã mất hai mươi mấy phút, cô thật sự không biết ngày mai phải làm gì với đám ký giả canh giữ

dưới lầu. Bọn họ thậm chí canh giữ suốt đêm trong xe, hại cô muốn chạy cũng không được.

Từ khi cô về đến nhà, điện thoại nhà cô liên vang lên không ngừng, trừ ký giả ngoài kia, còn có dân chúng mê ca hát thần thông quảng đại không biết từ đâu lấy được số điện thoại của cô, buông lời nguyên rủa cô chết không được tử tế, mắng cô là cô gái bỉ ổi, để cô thấy lạ là, vẫn có vài người cô hoàn toàn không quen biết khích lệ cô phải kiên cường, và một ít người chỉ gặp qua một hai lần, người quen đã tám trăm năm không liên lạc, muốn biết nội tình, ần ý vui sướng khi người gặp họa.

Sau khi nhận được cuộc điện thoại thứ hai mươi, cuối cùng cô cũng không chịu được rút hết dây điện thoại, tắt hết điện thoại di động.

Trên tivi giống như cô nghĩ mà hầu như cứ cách một giờ lại có một tin bất quá, đến mười giờ tối còn có cả một tin tức lớn, cô cơ hồ có thể thấy trong vòng mấy phút mấy phút ngắn ngủi, đã có thể thấy cha mẹ cô, trường học, lịch trình làm việc mấy năm nay, thậm chí cô còn thấy một gương mặt xa lạ trên tivi nhận phỏng vấn, nói là ông cụ hàng xóm ở nông thôn nhìn cô lớn lên từ nhỏ, sau đó ông ta cảm thấy tính tình cô như thế nào, làm người như thế nào...

Trời mới biết, cô căn bản chưa từng thấy người kia!

Dĩ nhiên, như vậy không chứng tỏ những ký giả kia không tìm đúng người, trên thực tế, họ chỉ kém không đào toàn bộ tám đời của cô từ dưới mộ lên phỏng vấn.

Cô cười, đột nhiên khóc.

Cô không biết vì sao mình phải chịu đựng những thứ này, chỉ là cô không cách nào phủ nhận hai người cơ hồ không có khác biệt gì với ở chung, đừng nói là cô và anh mới lên giường hôm qua.

Nếu như anh yêu cô còn chưa tính, ít nhất những người đó sẽ lên án khá gần sự thật.

Nhưng mà, thật sự là, cô thương anh, anh không thương cô, cô cho rằng anh xem cô là bạn bè, kết quả anh nói không phải, vậy anh xem cô là cái gì?

Rốt cuộc cô là gì trong lòng anh đây?

“Đừng khóc.” Đột nhiên trong bóng tối truyền đến một câu.

Uy Uy sợ đến thiếu chút trái tim ngừng đập, vừa ngẩng đầu mới phát hiện là Hình Lỗi.

Anh ngồi xuống cạnh cô, vụng về cầm giấy giúp cô lau nước mắt.

“Anh ở đây làm gì?” Cô mệt mỏi, không có tinh thần che giấu nhếch nhác của mình, ghen ngào hỏi.

“Lúc mười hai giờ, anh Trương gọi điện nói rằng đã để người đến nhà em giúp họ xử lý truyền thông rồi. Em đang ngủ, nên anh không đánh thức em.” Anh nói đơn giản, không nói anh vì thấy cô ngủ được mà yên lòng, lo lắng buổi tối cô tỉnh lại không kịp chế được nỗi lòng nên không trở về.

“Anh có hỏi anh ấy sao chuyện này lại xảy ra không?” Cô hít hít mũi, giọng nói khàn khàn.

Cổ họng anh co rút nhanh, nhịp tim đập nhanh, thật lâu sau mới lấy lý do đã chuẩn bị trước nói: “Nói là tối hôm qua chúng ta ở bãi đậu xe bị lũ chó săn chụp hình, hôm nay lên trang đầu, chúng ta đi ăn cưới thì bị phóng viên đi phỏng vấn tin tức kết hôn của Triệu Tử Long nhận ra, những thứ khác đều do những ký giả bát quái kia thêm mắm thêm muối suy đoán lung tung nói bậy.”

“Cũng không có nói bậy.” Cô cười nhạo hai tiếng, tự giễu nói: “Ít nhất lời bọn họ nói có một nửa là sự thật, ngoại trừ em không có kết hôn ở ngoài, cũng không có đứa trẻ, cái khác đều nói đúng tám phần.

Về mặt cô làm anh đau lòng không thôi, thiếu chút nữa anh liền muốn hủy bỏ tất cả các kế hoạch, mở miệng đề nghị ngày mai mở họp báo giải thích tất cả, chỉ là vừa nghĩ cô có thể gả cho người khác, quyết tâm của anh vừa

dao động lại vững chắc hơn.

“Chúng ta có thể kết hôn.” Đột nhiên anh mở miệng.

Uy Uy sững sốt một chút, đau lòng cười khỏ nói: “Kết hôn? Vì tin tức bát quái này? Sau đó thì sao? Đợi sự tình trở lại bình thường ly hôn nữa sao? Cần gì phải vậy?”

“Không cần.” Vẻ mặt anh cổ quái.

“Không cần cái gì?” Cô lại ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh, nhưng trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt của anh.

“Anh nói...” Phát giác giọng điệu của mình có chút quái dị, Hình Lỗi hắng giọng nói: “Chúng ta không cần phải ly hôn.”

“Tại sao?” Cô ngốc rồi, theo trực giác hỏi ngược lại.

Tại sao? Cái này...

“Bởi vì...” Anh biết anh nên thừa dịp này nói cho cô biết, nhưng miệng anh đóng mở, ba chữ kia lại chỉ quanh quẩn trong cổ họng.

“Bởi vì cái gì? Em không nghe rõ.” Cô cau mày.

“Bởi vì anh...” Cuối cùng anh cũng nặn ra được âm thanh, chỉ là nghe như lều bầu.

“Rốt cuộc là vì sao? Anh nói lớn tiếng lên đi!” Cô vẫn không nghe rõ, không hiểu sao tim đập nhanh hơn.

Đáng chết, anh chưa bao giờ biết mình lại nhát gan như vậy!

Hình Lỗi quần bách đồ mặt, may mắn sắc trời tối để cô không nhìn rõ mặt anh, anh cố lấy dũng khí lần nữa, khàn khàn nói: “Bởi vì anh yêu em.”

Nói xong, mặt dù biết cô không nhìn thấy, anh còn không được tự nhiên

quay mặt đi.

Trong nhà một mảnh yên lặng.

Mặt trăng hiện ra từ trong mây.

Anh chỉ thấy cực kỳ lúng túng, không ngờ lại nghe thấy cô mở miệng nói:
“Lúc này còn đùa như vậy, anh không cảm thấy quá đáng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 10

Nói giỡn?

Hình Lỗi ngẩng ra, nhanh chóng xoay đầu lại.

“Em cảm thấy anh đang nói giỡn?” Anh nhú mào, không thể tin trờng cô.

“Không phải sao?” Uy Uy hít hít mũi, tức giận trờng lại.

Anh nhìn cô, nửa ngày không phản bác được, một giây sau đó, anh ôm lấy mặt cô, dùng sức hôn cô, cho đến khi hai người thiếu dưỡng khí, anh mới buông cô ra, nổi giận nói: “Em thấy sao?”

Cô trợn to mắt, nụ cười ửng hồng nhẹ ôm mặt, dưới ánh trăng cuối cùng cũng thấy rõ vẻ mặt của anh, dĩ nhiên còn có đôi mắt sâu kín mang theo tình cảm sục sôi.

Lần này, cô cũng nhận ra “cái gì” trong đó là gì, bởi vì cô đã từng thấy qua, mỗi lần cô nghĩ đến anh, đôi mắt cô trong gương cũng giống vậy.

Cô bỏ qua cơn tức, không thể tin nháy mắt, anh còn ở đây.

Mặc dù biết có chút ngu ngốc, nhưng cô còn tự ngắt mình một cái.

Ô, trời ạ, đau quá!

Hơn nữa anh còn ở đây, trên mặt ngoại trừ vẻ kích tình, còn mang theo căm tức và lúng túng.

“Anh...” Uy Uy há miệng, dò xét mở miệng: “Anh là nghiêm túc?”

“Nói nhảm.” Anh trờng cô, vừa muốn hôn cô lại muốn dùng sức lay cô

Mặc dù khi anh nói chuyện thì cơ mặt vì nhẫn nại co quắp một cái, cô vẫn cảm thấy anh chưa bao giờ đẹp trai như lúc này.

Bất quá vui sướng vừa xuất hiện lại biến mất, cô nghi ngờ nhìn anh: “Không phải anh luôn xem em là bạn sao?”

Hình Lỗi mím chặt môi mỏng, một lúc sau mới vô cùng khó chịu nói: “Con người luôn luôn thay đổi.”

“Anh làm sao biết anh anh anh...Không phải là bởi vì nhất thời xúc động mà hiểu sai cảm giác của mình?” Cô lùi về sau, nói cho anh nghe, đồng thời để cho mình lý trí một chút, sợ anh bị bức ép đến nóng nảy, hoặc là vì đồng tình với cô, nên mới vội vàng cho rằng như vậy.

Nếu sự thật là như vậy, chờ đến khi cuối cùng anh phát hiện tình cảm với cô vẫn chỉ là bạn bè như cũ, lúc đó cô tuyệt đối sẽ không chịu được.

“Nhất thời xúc động?” Anh nhíu mày, híp mắt: “Mười năm nay, anh chưa từng xác định như bây giờ.”

“Em cần suy nghĩ một chút.” Bởi vì chưa bao giờ nghĩ người đối mặt nói chuyện này với mình là anh, mà cảm thấy áp lực, cô ôm lấy tim, giống như không làm vậy nó sẽ nhảy ra khỏi cổ họng.

Cô quần bách đứng dậy, vẻ mặt phức tạp nhìn anh, lui bước, nhẹ giọng nói: “Có lẽ hai chúng ta nên yên tĩnh một chút, suy nghĩ một chút.”

“Này Uy...”

Hình Lỗi đứng dậy theo, cô lại lui về phòng, vẻ mặt khó xử, còn có khiếp đảm: “Làm ơn...”

Vẻ mặt cô làm anh dừng bước, hai tay anh nắm chặt trong túi, đè nén ý muốn kéo cô lại.

“Anh nghiêm túc.” Anh kiên định lặp lại.

Cổ họng cô căng thẳng: “Em biết rõ, em chỉ hi vọng anh có thể suy nghĩ một chút...”

Anh đứng tại chỗ nhìn cô, không nói gì, chỉ im lặng.

Uy Uy nhẹ nhàng khép cửa phòng , giống như lo sợ quá dùng sức sẽ làm vỡ cái gì.

Cửa đã đóng lại, tiếng đóng cửa nhẹ cơ hồ khiến người khác bỏ qua.

Đáng chết, sớm biết anh sẽ chờ thời cơ chín muồi mới nói. Ít nhất cô nói đúng một phần, anh nói ra miệng là vì xúc động nhất thời, anh vốn không muốn ép buộc cô quá nhanh.

Hình Lỗi rửa thắm một tiếng, lần nữa ngồi xuống sofa ở phòng khách, anh trừng mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cho đến khi nó từ từ sáng dần, chỉ hy vọng anh không phá hỏng tất cả.

Uy Uy đã đoán đúng, quả nhiên cô không có cách nào ra khỏi cửa, chỉ là không phải dám ký giả dưới lầu kia, mà bởi vì ba mẹ từ sáng sớm đã đón xe đến Đài Bắc.

Sáng sớm nghe thấy tiếng chuông cửa, cô thấy bọn họ qua mắt mèo thì trong nháy mắt muốn giả vờ mình không có ở đây, chỉ là muốn thì muốn, cô thờ dài, mở cửa ra.

Cô gái công ty đĩa nhạc cử đi giúp đỡ ba mẹ cô ứng phó với truyền thống nấp bên cạnh ba mẹ cô, vẻ mặt xin lỗi nhìn cô, Uy Uy mỉm cười nói cảm ơn với cô, bởi vì cô biết ba mẹ mình khó đây đưa cỡ nào.

“Tiểu Uy, con nói xem rốt cuộc việc này là như thế nào?” Ba Lâm giận dùm dùm bước vào, vút ra một tờ báo gần như bị vò nát, nổi giận mắng: “Ba và mẹ con nuôi con lớn thế này, con báo đáp chúng ta như vậy sao?”

“Được rồi, lão già, con gái cũng lớn vậy rồi, ông cho con chút mặt mũi đi.” Mẹ Lâm một bên khuyên chồng, xoay người oán giận con gái: “Chẳng qua mẹ nói Tiểu Uy con, con kết hôn cũng không cho ba mẹ biết, thật sự làm cho mẹ quá đau lòng.”

“Đều tại bà, năm đó bà cho nó lên Đài Bắc học còn chưa tính, sau đó lại khuyến khích nó đi học cái quỹ hóa trang gì đó, mới có thể để cho nó ở bên ngoài học người ta cưới chui! Nếu lúc đó nghe lời tôi, tốt nghiệp xong thì xem mắt, hiện tại chúng ta đã sớm bùng cháu rồi! Bà xem, bà xem, hiện tại biến thành như vậy, bộ mặt già nua của tôi cũng bị vứt sạch rồi!” Ba Lâm giận đến sùi bọt mép, liên tục mắng mẹ Lâm không đúng.

“Ai nói không có cháu để ôm!” Mẹ Lâm trừng chồng một cái, quay đầu nói với con gái: “Này Uy, không phải con sinh một đứa sao? Nhanh nhanh nhanh, mau ôm ra cho mẹ nhìn một chút!”

Ôm? Cô đến mang thai còn chưa có, chứ đừng nói sinh, lấy đâu ra ôm? Bảo cô ôm ở đâu?

Uy Uy bắt đầu dĩ cười khỏ, vừa định mở miệng, lại thấy Hình Lỗi đi ra từ trong phòng tắm của cô, tuy trên người anh có mặc quần áo, nhưng cổ áo rộng mở, hơn nữa giọt nước đang chảy xuống, xem ra là đáng vẻ vừa tắm xong.

Oh my God, anh làm gì ở đây?

Cô trừng lớn mắt, đang kinh ngạc, thấy ba mẹ muốn quay đầu nhìn xem cô đang nhìn cái gì, đột ngột la lớn: “Con không có kết hôn!”

“Cái gì?” Ba Lâm và mẹ Lâm nghe vậy lập tức nhìn chằm chằm vào con gái.

“Không có kết hôn sao báo chí lại nói thế?” Mẹ Lâm cao giọng: “Tôi qua còn phát tin tức, các bác, chú, dì của con liên tục gọi đến hỏi, mẹ không biết phải trả lời thế nào.”

“Đó...đó là hiểu lầm.” Cô cau mày liếc mắt ý bảo Hình Lỗi tránh đi, thế nhưng anh vẫn không nhúc nhích, chỉ là nhẹ nhàng thoải mái đứng đó.

“Hiểu lầm?” Sắc mặt ba Lâm khó coi cầm tờ báo lên, mở trang giải trí đầu ra, chỉ vào hình cô và Hình Lỗi ôm hôn ở bãi đậu xe ngầm ngang chiếm gần như một phần tư trang báo, thậm chí hơn là ba phần kia còn có bốn năm

tắm hai người bọn họ hoặc là ôm nhau, hoặc là nhảy Waltz như kẻ ngốc.

Nhất thời Uy Uy đỏ mặt.

Trời ạ, cô biết trên báo có hình, cũng không biết là dáng vẻ này.

“Con nói ba biết cái này cũng là hiểu làm sao?” Ba Lâm tức giận chỉ vào tờ báo: “Con xem đi, xem con đó, người này là đức hạnh gì đây, ngu ngốc khiêu vũ trên đường, còn cười y như đứa ngốc, nhìn đây là ý gì hả?”

Mẹ Lâm nghe vậy lại kéo tờ báo lại, ôm lấy con gái: “Ý gì là ý gì, dĩ nhiên là một cô gái đang yêu, khiêu vũ trên đường có gì không được chứ, rất lãng mạn đó!”

“Lãng mạn cái quỷ, thật là mất hết thể diện rồi!” Ba Lâm tức giận gầm nhẹ với mẹ Lâm.”

“Có gì mất mặt, là ông không hiểu được lãng mạn mới cảm thấy mất thể diện, thật là, tại sao lúc đầu tôi lại chịu gả cho cái cọc gỗ như ông vậy nhỉ?”

Ba Lâm giận đỏ mặt, cãi nhau ầm ĩ với vợ.

Uy Uy vô lực khuyên giải, hai gò má đã sẫm đỏ bừng vì những bức hình kia, cô giương mắt ý bảo Hình Lỗi thừa dịp ba mẹ đang cãi nhau đi mau, lại thấy anh nhẹ giọng khoe miệng, không tiếng động mở miệng.

Rất đẹp.

Cô vừa then vừa cau tròng anh, thế nhưng anh chỉ cười, ánh mắt dịu dàng.

Tâm tình Uy Uy rối loạn một lúc, anh lại mở miệng.

Anh yêu em.

Mặc dù không có tiếng động, cô lại như nghe thấy giọng nói dịu dàng trầm thấp của anh vang lên bên tai cô, cảm thấy hơi thở ấm áp phun lên trên cổ cô.

Cô theo bản năng thấy nhột nhột sau gáy, giống như muốn né tránh, anh nhìn thấy phản ứng của cô, nụ cười sâu hơn.

Cô chỉ cảm thấy khuôn mặt mình nóng lên.

Ông trời, ba mẹ cô vẫn còn đứng giữa hai người ả ỉ không dứt, cô chỉ cảm thấy trong trời đất chỉ còn lại cô và anh.

Xong rồi, xem ra bệnh của cô cũng không nhẹ.

Anh lại mở miệng, lần này nói năm chữ.

Chúng ta kết hôn đi.

Cô dở khóc dở cười nhìn anh, không dám nghĩ dưới tình huống này anh vẫn còn có thể cầu hôn, bất giác có chút đồng ý, mặc dù cô còn sợ anh là vì trong lúc kích động, sợ anh ngộ nhận tình cảm của mình, lúc này nhìn gương mặt anh vừa kiên định vừa dịu dàng, cô chỉ cảm thấy tim mình thất lại, đôi mắt không hiểu sao lại nóng lên.

Cho đến bây giờ, cô còn có thể như thế nào đây?

Khóe miệng cô vì lời nói của anh làm xúc động, lại như cắt đứt thứ níu giữ làm nước mắt như trân châu trong hốc mắt chảy xuống.

Nhìn thấy nước mắt của cô, anh muốn tiến lên, cô lắc đầu, sợ anh bị ba phát hiện, nhưng anh vẫn vòng qua ghế sa lon và ba mẹ cô, ôm cô vào trong lòng nhẹ giọng an ủi.

Ngực anh quen thuộc ấm áp như vậy, đừng nói là kháng cự, căn bản cô vừa ở trong lòng anh liền không nhìn được nắm áo anh thật chặt, vùi mặt trong lòng anh khẽ nức.

“Này này này, cậu xuất hiện từ đâu vậy? Khốn kiếp, mau buông con gái ta ra!” Ba Lâm cuối cùng cũng phát hiện trong nhà có thêm một người, vừa này con gái bị tiểu tử thú vị này ôm lấy, ông làm bộ sẽ xông lên tách hai

người ra, thật may là mẹ Lâm nhanh tay lẹ mắt ngăn cản.

“Lão già, ông làm gì vậy?”

“Còn làm gì? Đương nhiên là tách bọn họ ra!” Ba Lâm nhíu mày rống: “Ban ngày ban mặt, ôm nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

“Ông là lão già cổ hủ. La lối ban ngày ban mặt gì chứ, ông không thấy cậu ta đang an ủi con gái mình sao? Con gái cũng bị ông mắng đến khóc, ông còn muốn gì nữa?” Mẹ Lâm hống một tiếng sư tử Hà Đông, ngăn chồng lại.

A, khóc?

Sau khi ba Lâm được mẹ Lâm nhắc nhở, lúc này mới phát hiện con gái đang khóc thật, nhưng ông mắng cũng đã mắng, cũng không thể bảo ông đi xin lỗi chứ? Bằng không mặt mũi của ông để vào đâu? Huống chi việc này vốn là con gái sai, thế là ông lại lên tiếng: “Tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi? Ông im miệng lại cho tôi! Chuyện cũng đã xảy ra, bọn nó ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, chỉ còn bỏ sung thủ tục kết hôn là xong rồi!” Mẹ Lâm trợn mắt, tựa như cọp mẹ ngăn trước mặt ba Lâm.

Nhìn con gái an ổn nằm trong ngực tên tiểu tử kia như vậy, chỉ một điểm này, bà liền quyết định ủng hộ con gái đến cùng.

“Cái gì...” Ba Lâm vẫn không cam lòng.

“Cái gì mà “cái gì”?” Mẹ Lâm lần nữa ngắt lời ông, ngón tay đâm đâm vai ông: “Này Uy bị ông mắng khóc, ông còn thấy không hài lòng chỗ nào? Chẳng lẽ ông còn muốn đánh con, hay là muốn đoạn tuyệt quan hệ với nó? Nó đã ba mươi tuổi rồi, cũng không phải là mới ba tuổi, vấn đề tình cảm của nó còn cần ông đến trông nom sao? Tôi cho ông biết, ông không hài lòng với đứa con gái này, lão nương tôi cực kỳ hài lòng, nếu như hôm nay nó không kết hôn, muốn làm vợ không công khai, đó cũng là việc của nó, mặc kệ vì sao nó làm vậy, nó vẫn là con gái của Hách Giai Thường tôi!”

“Bà...Bà bà bà bà...” Ba Lâm chỉ vào chóp mũi mẹ Lâm, nhưng nửa ngày

cũng không mắng được gì.

“Chúng con sẽ kết hôn.”

Giọng nói khàn khàn nghẹn ngào từ phía sưa mẹ Lâm truyền đến, mẹ Lâm kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy mặc dù con gái còn trong ngực tên tiểu tử kia, lại ngẩng đầu lên, hốc mắt hồng hồng cảm động nhìn bà nói: “Mẹ, con và A Lỗi đã quyết định kết hôn.”

Mẹ Lâm ngẩng ra, không quên đưa tay che miệng chồng lại, để tránh cái miệng thúi kia lại nói nhảm. Chỉ là bà kinh ngạc là phải, nhưng trên mặt tên tiểu tử kia sau khi nghe lời nói của con gái cũng thoáng qua vẻ kinh ngạc, điểm này thật kỳ quái.

Khi bà còn đang nghi ngờ rốt cuộc chuyện giữa hai đứa nhỏ này là như thế nào, hơn nữa chuẩn bị lúc tiểu tử đó dám can đảm lên tiếng phản đối thả chó- à, không phải, là thả chồng bà tiến lên cắn tên ngôi sao lớn kia, đúng rồi, nhớ lại, cậu ta tên là Hình cái gì Thạch, a, dù sao thì chính là tiểu tử đó rất thức thời mở miệng phụ họa.

“Đúng, chúng con đã định kết hôn, những tin tức trên báo hôm qua chỉ là các ký giả thêm mắm thêm muối viết.” Tay Hình Lỗi nắm chặt đôi tay nhỏ bé run run của Uy Uy, kiên định nhìn ba mẹ vợ tương lai nói: “Bởi vì thân phận của con đã tạo thành hiểu lầm này, con rất xin lỗi, công ty đã chuẩn bị mở họp báo, giải thích tất cả với mọi người.”

Anh hít một hơi thật sâu, nhìn hai vị trưởng bối nói: “Xin hai người đồng ý gả Uy Uy cho con.”

Mẹ Lâm trừng mắt nhìn, ba Lâm phát ra tiếng ô ô, bởi vì tay vợ còn bịt kín miệng ông.

“Đừng quấy rầy.” Mẹ Lâm đưa một tay vỗ vỗ mặt chồng, sau đó thì thăm bên tai chồng thật lâu.

Kỳ lạ là, vốn là ba Lâm còn đang nổi trận lôi đình sau khi nghe mấy câu, vẻ mặt bắt đầu hòa hoãn lại, tuy nhiên ông vẫn trừng Hình Lỗi, chỉ là so với bộ

dạng chỉ muốn xông tới đuổi người lúc này tốt hơn nhiều.

Mẹ Lâm thấy vậy, lại nói mấy câu bên tai ông, ba Lâm nhú mày, lắc đầu phản đối, nhưng ánh mắt đã không còn hung ác như trước.

Mẹ Lâm tiếp tục nói chuyện với ba Lâm, cuối cùng chân mày ba Lâm cũng dần ra, ông trầm ngâm một lúc, mới hạ quyết tâm, nhìn con gái và tiểu tử kia, nói rõ ràng: “Được rồi, hai đứa muốn kết hôn, có thể, nhưng ba có ba điều kiện.”

“Không có...” Hình Lỗi vừa định đồng ý đã có hay bàn tay nhỏ bé che miệng anh lại, thấy là Uy Uy, ý bảo anh im lặng, ngoan ngoãn im lặng.

“Điều kiện gì?” Đôi mày thanh tú của Uy Uy nhẹ cau lại, hỏi ngược lại.

Ba Lâm thấy thế không khỏi than thở trong lòng, con gái lớn không dùng được, còn chưa có gả đâu, tâm của con gái liền hướng đến người khác rồi.

Nhưng tâm tình mẹ Lâm trái lại rất vui vẻ, không tệ không tệ, tiểu tử này có tiền đồ, được Uy Uy dạy dỗ không tệ. Bà cười cười mở miệng: “Thứ nhất, dĩ nhiên mở cuộc họp báo là đúng, chỉ là ngoài giải thích, cậu còn phải tuyên bố tin vui của cậu và Uy Uy. Thứ hai, kết hôn uống rượu mừng muốn có 500 bàn, phải đòi lại mặt mũi của Lâm gia chúng ta. Thứ ba, hai lão già chúng ta muốn ôm cháu, mẹ thấy tuổi hai đứa cũng không còn nhỏ, lại kéo dài mấy tháng nữa sẽ phải biến thành sản phụ lớn tuổi rồi, cho nên sau khi kết hôn phải cố gắng tạo người, nếu một năm sau không ôm được cháu ngoại, hai ông bà già này sẽ đến đây ở, cho đến khi nào có cháu ngoại mới thôi.”

Hình Lỗi định mở miệng nói được, nhưng tay Uy Uy còn che miệng anh.

Chỉ nghe cô mở miệng ép giá: “500 nhiều như vậy mời ai? Nhà chúng ta không nhiều thân thích như vậy, chỉ lãng phí tiền thôi, 100 bàn.”

“Không có thân thích thì có truyền thông và bạn tốt nha, 400 bàn.” Mẹ Lâm cười tít mắt nói.

“Được, coi như thêm những người đó, hai trăm bàn thì được rồi.”

“Phải không, ít nhất phải có 300 bàn.” Mẹ Lâm kiên trì.

Uy Uy nhìn mẹ một cái, dứt khoát nói: “250 bàn.”

“Đồng ý!”

Mẹ sáng khoái đồng ý làm cho Uy Uy có chút hối hận, sớm biết vậy cô kiên trì hạ xuống, không chừng có thể tiết kiệm được 50 bàn.

Nhìn ra cô đang ảo não, Hình Lỗi cười cười, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Bọn họ chịu tha thứ là không tệ rồi, cho dù muốn anh mở 1000 bàn anh cũng đồng ý, chúng ta cùng nhau kiếm lại là được, vợ à.”

Bên tai cô nóng lên, đỏ mặt quay đầu lại nói: “Còn chưa gả cho anh đâu, ai là vợ của anh?”

Ba Lâm trợn mắt nói: “Con cũng biết con chưa gả đi à, vậy mà con còn giúp tiểu tử này trả giá với mẹ con!”

Uy Uy vừa xấu hổ vừa lúng túng, thật may là mẹ giúp cô giải vây.

“Được rồi..., bây giờ tất cả đều vui vẻ không phải rất tốt sao? Ông già, ông nói ít hai câu đi! Đi đi đi, chúng ta vào trong phòng, tôi giúp anh thoa thuốc, không phải ông nói sáng sớm ngồi trên xe làm ông đau lưng sao? Tôi xoa giúp ông.” Mẹ Lâm vừa nói vừa kéo chồng vào phòng.

Cô gái công ty đĩa nhạc đang ở một bên xem trò vui, thấy chuyện lớn đã quyết định, lên tiếng chào hỏi với hai người liền vội vàng về công ty báo tin mừng.

Mắt thấy trong phòng khách chỉ còn mình và anh, Uy Uy không khỏi khẩn trương.

Cô giương mắt nhìn anh, quần bách mở miệng nói: “Xin lỗi, mới vừa rồi em...”

“Nhất thời xúc động, hả?” Anh nhú mày, cười hỏi.

“Đừng làm rộn.” Mặt cô vừa hết đỏ, trong mắt lại lộ ra lo lắng: “A Lỗi... Anh đã xác định...”

“Nếu như anh chưa xác định thì em muốn làm sao?” Anh buồn cười khẽ vuốt mặt cô, vén tóc cô ra sau tai.

“Em không biết...” Cô lúng túng nói: “Cho tới bây giờ, cũng không phải em muốn gì là có thể làm được...”

“Cho nên chỉ có thể tùy anh sao?” Anh cười khẽ cúi xuống hôn cô.

Thật lâu hai người hít thở trở lại, anh nhìn thẳng vào cô, nghiêm nghị dịu dàng nói: “Nếu như em không muốn gả, chỉ cần mở miệng, chúng ta sẽ ngưng lại tất cả, nhưng anh biết chúng ta ở chung một chỗ là tốt nhất.”

“A Lỗi...” Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh, có chút ghen ngào.

“Anh rất xin lỗi anh ngu ngốc lâu như vậy mới biết được anh yêu em, chẳng qua anh rất may mắn, thật may tất cả đều còn kịp, bây giờ em không yêu anh cũng không sao, nếu như em đối với chúng ta có bất kỳ nghi ngờ gì, suy nghĩ về mười năm qua, anh tin em nhất định sẽ tìm được câu trả lời.”

Uy Uy sững sờ, cười rộ lên, ôm lấy mặt anh nói: “Đồ ngốc, em đã yêu anh rất nhiều năm rồi.”

Hình Lỗi nghe vậy vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ôm lấy cô thật chặt.

Uy Uy cười lên, ghé vào tai anh nói: “Thuận tiện nói cho anh biết một chuyện, em cũng không hơn gì anh, chỉ phát hiện sớm hơn anh nửa năm.”

A?

Hình Lỗi ngẩn ngơ, cũng cười theo ra tiếng.

Trời ạ, hai người bọn họ đúng là trời sinh một đôi!

----End

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Cho Tới Bây Giờ Tùy Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Table of Contents

[Giới thiệu Cho Tới Bây Giờ Tùy Em](#)

[Chương 1: Mở đầu](#)

[Chương 2: Chương 1.1](#)

[Chương 3: Chương 1.2](#)

[Chương 4: Chương 1.3](#)

[Chương 5: Chương 1.4](#)

[Chương 6: Chương 2.1](#)

[Chương 7: Chương 2.2](#)

[Chương 8: Chương 2.3](#)

[Chương 9: Chương 3.1](#)

[Chương 10: Chương 3.2](#)

[Chương 11: Chương 3.3](#)

[Chương 12: Chương 4.1](#)

[Chương 13: Chương 4.2](#)

[Chương 14: Chương 4.3](#)

[Chương 15: Chương 5.1](#)

[Chương 16: Chương 5.2](#)

[Chương 17: Chương 5.3](#)

[Chương 18: Chương 6.1](#)

[Chương 19: Chương 6.2](#)

[Chương 20: Chương 6.3](#)

[Chương 21: Hộp công hưởng](#)

[Chương 22: Chương 7.2](#)

[Chương 23: Chương 7.3](#)

[Chương 24: Chương 8.1](#)

[Chương 25: Chương 8.2](#)

[Chương 26: Chương 8.3](#)

[Chương 27: Chương 9](#)

[Chương 28: Chương 10](#)

Table of Contents

[Giới thiệu Cho Tới Bây Giờ Tùy Em](#)

[Chương 1: Mở đầu](#)

[Chương 2: Chương 1.1](#)

[Chương 3: Chương 1.2](#)

[Chương 4: Chương 1.3](#)

[Chương 5: Chương 1.4](#)

[Chương 6: Chương 2.1](#)

[Chương 7: Chương 2.2](#)

[Chương 8: Chương 2.3](#)

[Chương 9: Chương 3.1](#)

[Chương 10: Chương 3.2](#)

[Chương 11: Chương 3.3](#)

[Chương 12: Chương 4.1](#)

[Chương 13: Chương 4.2](#)

[Chương 14: Chương 4.3](#)

[Chương 15: Chương 5.1](#)

[Chương 16: Chương 5.2](#)

[Chương 17: Chương 5.3](#)

[Chương 18: Chương 6.1](#)

[Chương 19: Chương 6.2](#)

[Chương 20: Chương 6.3](#)

[Chương 21: Hộp cộng hưởng](#)

[Chương 22: Chương 7.2](#)

[Chương 23: Chương 7.3](#)

[Chương 24: Chương 8.1](#)

[Chương 25: Chương 8.2](#)

[Chương 26: Chương 8.3](#)

[Chương 27: Chương 9](#)

[Chương 28: Chương 10](#)